

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

唯
心
而
已

แม่ครัว
เต๋ยวรัก

Jamsai

ทดลองอ่าน

4

อวี่ฉิง 于晴 เขียน
พวงหยก แปล

พวงหยก

คือทุกสิ่งที่มีชีวิตในใจฉัน

แก้มอุ่นๆ สีผ่านใบหน้านางอย่างแผ่วเบา หญิงสาวตัวแข็งทื่อ! จับพลันนั้นนางรู้สึกว่าเขา
อุ้มนางไว้นานเกินไปแล้ว ร่างของนางแนบชิดเรือนกายเขา แม้จะมีเนื้อผ้าขวางกัน แต่ก็ยังรู้สึกว
ไม่เหมาะสมอยู่ดี อุณหภูมิจากกายเขาที่กำซาบผ่านเสื้อผ้าทำให้ลำคอของนางแห้งผากขึ้นมาทันที
เหมือนวอวีเอ็นจึงเอ่ยถามเขาเบาๆ

"ทะ...ท่านไม่ปล่อยข้าลงหรือ" นางหลับตาปี๋ ไม่กล้ามองเขา นี่...นางอ่อนไหวเกินไป
หรืออย่างไรรึกันนะ

"ตกลง ข้าปล่อยเจ้าลงก็ได้" น้ำเสียงนุ่มละมุนดุจสายลมฤดูใบไม้ผลิดังเข้ามา หญิงสาว
ลอบถอนหายใจโล่งอก ระหว่างรอให้ปลายเท้าทั้งสองข้างสัมผัสพื้นก็พลันรู้สึกว่าถูกจับแก้มทีหนึ่ง
นางลืมตาโผลง พร้อมกับที่ฝ่าเท้าเหยียบลงบนพื้นอย่างมั่นคง

"เป็นอะไรไปหรือ" เขาถามผ่านรอยยิ้มอ่อนโยน "เสียขวัญอย่างนั้นหรือ ข้านึกว่าเจ้าไม่เกรงกลัว
อะไรเสียอีก"

เสียงเขาเหมือนปกติทุกอย่าง เมื่อครูนี้นางคิดไปเองหรือ หัวใจเต้นแรงเหมือนรัวกลอง
ทว่าไม่กล้าเอ่ยปากถาม...ว่าเมื่อครู่มีผีปากเขาประทับลงบนแก้มนางหรือไม่

นางมองใบหน้าไม่รู้สีไหนสีหนึ่งของอีกฝ่าย จะถามออกไปได้อย่างไรเล่า หากนางคิดไปเอง
จริง เขาอาจนึกว่านางคิดไม่ชอบมาพากลกับเขาก็ได้

มากกว่ารัก

แม่ครัวเดียวรัก ชุด คุณชายสกุลเนี้ย

อวี๋ฉิง เชียน พวพหยก แปล

唯心而已 于晴 (Yu Ching) 著

Copyright © Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2515-4

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พับพูน

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เป็นอีกหนึ่งปกที่ต้องบอกว่าพระเอกรูปงามมากจริงๆ ค่ะ สำหรับ 'แม่ครัวเคี้ยวรัก' หนึ่งในชุดคุณชายสกุลเนี่ย ผลงานของท่านอวิ้งเล่มนี้ โดยในชุดนี้มีทั้งสิ้น 6 เล่ม ได้แก่

ทันฮวาในดวงใจ

สาวใช้ประพันธ์รัก

องครักษ์เคียงคู่

แม่ครัวเคี้ยวรัก

ผู้ดูแลสอนรัก

และคุณหนูหลงใจ

ซึ่งเราเรียงลำดับจากอาวุโสของคุณชาย เหตุการณ์ในแต่ละเล่มมีความเกี่ยวโยงกัน มากน้อยแตกต่างกันไป สามารถอ่านแยกได้ แต่อ่านทั้งชุดจะได้รรถรสมากกว่า โดยจะออกเดือนละ 2 เล่ม ไม่ทำให้นักอ่านต้องรอนานค่ะ

สำหรับเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของ 'เนี่ยเวินหย่า' หรือเนี่ยซี คุณชายสกุลเนี่ยคนที่เจ็ด ที่มีภูมิหลังในจิตใจบางอย่าง ทำให้เขากลายเป็นคนที่นิ่งสงบจน 'เหมียววี่เอิน' ยังเข้าใจว่าเขาเป็นอุบาสกที่เคร่งครัดผู้หนึ่ง ทว่านางซึ่งเป็นแม่ค้าขายใจที่เขา 'ติดใจ' จนมากินใจทุกวันนี้ไม่ได้รู้เลยว่าความจริงนั้นคนผู้นี้เป็นคนเช่นไร รอวันที่ตัวตน ที่แท้จริงส่วนที่ลึกที่สุดในใจเขาเปิดเผยก่อนเกิด นางอาจจะ 'ตั้งรับ' ไม่ทันเลยด้วยซ้ำ

โดยเรื่องนี้นอกจากความน่ารักของพระ-นางแล้ว ยังมีภูมิหลังของพระ-นางที่น่าสนใจ รวมทั้งเรื่องราวของคนแวดล้อมทั้งสองอันได้แก่คุณชายเนี่ยคนอื่นๆ ที่นักอ่าน รอคอยอีกด้วย หากนักอ่านอยากทราบเรื่องราวโดยละเอียดแล้วละก็เปิดประตูคุณหาสน์ สกุลเนี่ยแห่งเมืองหนานจิง และก้าวเข้าไปสัมผัสกับกลิ่นหอมหวานของอาหารของนาง เสียงสวดมนต์ของเขา และร่วมเคียงวราไปกับความรักของทั้งคู่ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เหมียววี่เอน แม่ค้าขายโจ๊กที่มีความเป็นมาไม่แน่ชัด มีรสมือล้ำเลิศ ใฝ่คิดทุกกลมหายใจว่าจะตอบแทนพระคุณอาจารย์ที่ชุบเลี้ยงหรือบุญคุณของผู้อื่นได้อย่างไรบ้าง
- * เหมียวตงหย่า สตรีผู้มีดวงหน้างดงามจับตา อาศัยอยู่กับศิษย์พี่ใหญ่ และเหมียววี่เอน เป็นลูกสาวแท้ๆ ของผู้เป็นอาจารย์
- * เนี่ยเวินหย่า เนี่ยซี ลูกค้าประจำของร้านโจ๊ก รูปร่างหน้าตาดูหยาบกร้านทว่าหล่อเหลา ขณะที่บุคลิกสุภาพนุ่มนวล แตกต่างจากรูปลักษณ์โดยสิ้นเชิง มักจะถือลูกประจำแบบพุทธติดมือซ้ายอยู่ด้วยเสมอ
- * โอวหยาง ผู้รักษาประจำตัวของเนี่ยเวินหย่า จงรักภักดีต่อนายน้อยของตน และรู้ใจอีกฝ่ายยิ่ง
- * เนี่ยมี่หยาง คุณชายสี่สกุลเนี่ย หล่อเหลามีสง่า แต่ร่างกายบอบบางยิ่ง ดูแคลงหาสนี่สกุลเนี่ยและคอยช่วยเหลือสนับสนุนเหล่าพี่น้อง
- * เนี่ยหยวนเจียว คุณชายสิบสองสกุลเนี่ย น้องเล็กสุดของตระกูล อารมณ์เขาเรียบง่ายไม่ซับซ้อน รูปร่างน่ามองที่สุดในบรรดาพี่น้องทั้งสิบสองคน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

"สะ...สหายหรือ" หญิงสาวที่อยู่ใต้อาสน์ความเคลื่อนไหว ท่าทางตกใจอย่างเห็นได้ชัด

"ก็ใช่นะสิ อวีน เจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเขาติดกับข้าแค่นั้น เจ้าเข้าไปขายใจัก ตกบ่วงขึ้นเขาไปเก็บผัก พวกเขาเห็นข้าอยู่คนเดียวเหงาๆ เลยมาคุยเป็นเพื่อน เมื่อคืนเสียขลุ่ยยังเอาขนมเปียะที่มารดานางทำมาให้จำได้หรือเปล่า" พอพูดถึงสหาย นัยน์ตาแวววับของเหมียวตงหยาก็เป็นประกายทันที ลมหนาวพัดเข้ามาจากด้านนอก นางทำไหล์ห่อ กระซิบผ้าคลุมกันลมบนร่างให้แน่นหนาขึ้น พลางก้าวเข้ามาหลบลมในอาสน์

"อย่างนั้นหรือ จะ...เจ้ามีสหายก็ดีแล้ว จะได้ไม่เหงา" หญิงสาวใต้อาสน์เอ่ยตะกุกตะกัก

"อวีน นี่จะออกไปแล้วหรือ พ่ายังไม่สว่างเลยนะ"

"ออกไปตอนนี้นะดี ข้ากว่านี้เดี๋ยวจะสาย"

"เช่นนั้น..." เหมียวตงหย่าว่าพลางยกมือปิดปากหาว "ข้าอยากออกไป
ขายโจ๊กกับเจ้าด้วยได้หรือเปล่า"

"อย่าเลย เจ้าอยากนอนต่อไม่ใช่หรือ ไปนอนเถิด พอเจ้าตื่น ข้าก็
กลับมาแล้ว" ทั้งที่รู้ดีว่าบทสนทนาเช่นนี้ดำเนินซ้ำๆ อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน
หญิงสาวที่อยู่ในครัวก็ยังตอบแบบเดียวกันอย่างไม่เหนื่อยหน่าย

"ตะ...แต่ว่า..." นางง่วงจริงๆ นั้นละ ง่วงเหลือเกิน แม้เมื่อครู่จะบังคับ
ตัวเองให้ลุกเดินมาที่ห้องครัวเพราะเห็นเตียงนอนฝั่งเหมียวอวีเอนว่างเปล่า
โดยที่ไม่มีเหตุผลอะไรที่อีกฝ่ายจะต้องทำงานงๆ อยู่คนเดียว ในขณะที่
นางนอนหลับอืด อึกอย่างวันๆ นางก็ได้คุยกับเหมียวอวีเอนแค่นี้ไม่กี่คำ
นางเหงาออกจะตาย...

"ถ้าเจ้าไป หน้าตาอย่างนี้ เดียวก็มีคนมารุ่นวาย" หญิงสาวเอา
ม้านั่งซ้อนกันแล้วยกขึ้นรถเป็นลำดับสุดท้าย ก่อนจะลองออกแรงขึ้น
อยู่หลายครั้งถึงจะชินกับน้ำหนัก และหันไปยิ้มบางๆ ให้อีกฝ่าย
"กลับไปนอนไป เดียวศิษย์พี่ใหญ่กลับมาจะหาเจ้าไม่เจอ"

หลังเหมียวตงหย่าลงเลอยู่สักพักก็พยักหน้ายิ้มหวานให้ "อืม"
รอยยิ้มบนดวงหน้าสะลึมสะลือดูงามจับตา แม้จะเห็นมาไม่รู้กี่ปีแล้ว
หญิงสาวก็ยังตะลึงไปชั่วขณะ ก่อนจะหันหลังขึ้นรถออกจากบ้านไปช้าๆ

"ระวังตัวด้วยนะอวีเอน" เหมียวตงหย่าส่งเสียงตะโกนไล่หลังเบาๆ
แม้แต่น้ำเสียงยังหวานเสนาะหู

หญิงสาวไม่ได้หันไปมอง นางขึ้นรถหนักอึ้งออกจากบ้านหลังเล็ก
เก่าคร่ำคร่า มุ่งหน้าสู่ถนนใหญ่ที่ทอดยาวไปยังตัวเมือง

ฟ้าเพิ่งจะสาง อากาศจึงเย็นจัด แผ่นหลังของนางเล็กบาง สวมเพียง

เสื้อเนื้อหยาบสีน้ำเงินเข้ม ไม่ได้สวมเสื้อคลุมอีกชั้นเพราะเวลาเคียวไถ
หากใส่เสื้อผ้าหนาๆ จะไม่สะดวก

ร้านรวงสองฝั่งถนนในเมืองยังปิดอยู่ แต่เริ่มมีคนทยอยออกมา
ให้เห็นแล้ว ส่วนใหญ่เป็นคณงานชั้นล่างหรือไม่กี่เจ้าของแผงเล็กๆ ที่ต้อง
ทำมาหาเลี้ยงชีพ

"แม่นางเหมียว" เสียงทุ้มต่ำของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้น

นางไม่ยอมหยุดเท้า แคะหันไปผงกศีรษะน้อยๆ ให้เขาที่เดินห่าง
ออกไปด้านหลังสองก้าว

บุรุษผู้นี้เป็นลูกค้าเก่าแก่ ฝนจะตกฟ้าจะร้องก็มาอุดหนุนนางไม่เคย
ขาด ในแต่ละวันเขาจะเดินกลับเข้าเมืองตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง แล้วแวะกิน
มื้อเช้าริมทาง หลายครั้งที่ขึ้นไปเก็บผักบนเขา ทั้งสองก็ได้พบกัน
โดยบังเอิญ เขาจะเพียงแค่อมยิ้มผงกศีรษะให้นางเล็กน้อยเป็นเชิงทักทาย
นางเดาเอาว่าเขาคงขึ้นไปวัดที่ตั้งอยู่กลางเขา

รูปร่างหน้าตาเขาดูหยาบกร้านทว่าหล่อเหลา ขณะที่บุคลิกสุภาพ
นุ่มนวล แตกต่างจากรูปลักษณ์โดยสิ้นเชิง หนึ่งปีมานี้เขาถือลูกประคำ
แบบพุทธติดมือซ้าย นานๆ จะเห็นเขานับประคำบ้าง นางจึงลอบเดา
ต่อไปว่าเขาน่าจะเป็นอุบาสก

ที่นางเดาเช่นนั้น นอกจากเหตุผลที่กล่าวไปข้างต้น สาเหตุหลัก
เป็นเพราะบางทีเวลาคุยกับลูกค้าคนอื่น เขามักอ้างอิงคำพระ การที่
เป็นอุบาสกตั้งแต่ยังหนุ่มยังแน่นเช่นนี้ เบื้องหลังจะต้องมีสาเหตุแน่
แม้จะไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่นางก็ได้รู้จากบทสนทนาของคนอื่นว่าเขา
แซ่เนี่ย เป็นลูกคนที่เจ็ดของครอบครัว คนที่เจ็ดเชี่ยวชาญะ หมายความว่า

บ้านเขาต้องคนเยอะมาก ไม่เหมือนนาง มีเพียงเหมียวต๋อยหงาเป็นน้องสาวแค่คนเดียวเท่านั้น

"ระวัง!" ล้อรถพหลันติดก้อนหิน เหมียวต๋อยเอนเซแซดๆ ไปข้างหลัง เขาประคองแผ่นหลังบอบบางของนางไว้เบาๆ ส่วนมืออีกข้างออกแรงช่วยเซ็นรถให้

"อะ...ขอบคุณ" นางสะดุ้งเฮือก รีบก้มหน้าเอ๋อกับเขาทันใด ชายหนุ่มไม่ว่าจะอะไร ยังคงเดินช้าๆ ตามหลังนางเหมือนแกะหน้าร้านยาบนถนนใหญ่คือที่ขายโຈឹกของนาง นางจอดรถเซ็นพลาจลอบถอนหายใจเบาๆ แต่ในวันที่เซ็นรถหนักอึ้ง แขนทั้งสองข้างจะปวดระบมเสียไม่มีดี

ระหว่างที่นางสาละวณอยู่กับการตั้งแผง เขาก็ช่วยยกม้านั่งลงมาตั้งให้

"ต้องรอสักครู่" นางบอกและพลาจลเริ่มทำโຈឹก

"ไม่เป็นไร"

"เหมือนเดิมหรือ"

"อืม"

ประโยคถามตอบดำเนินช้าๆ มาหนึ่งปี เขากลับนั่งรออาหารเข้าเสียบๆ โดยไม่มีท่าทางเบื่อหน่ายหรือรำคาญใจ

นางเคยประหลาดใจอยู่บ้าง ต่อให้คนคนหนึ่งกินอาหารได้ช้าชากแค่นั้นก็ไม่ว่ากินโຈឹกเหมือนเดิมต่อเนื่องกันได้หนึ่งปี ริมถนนใหญ่นี้เต็มไปด้วยแผงขายอาหารนานาชนิดทั้งออกตกเหนือใต้ ต่อให้เขากินเจแต่เหตุใดถึงกินอาหารเดิมๆ รสชาติเดิมๆ ได้ทุกวันเลยเล่า

"คุณชายเนี่ย" คนงานจับกลุ่มกันเดินยืมร่ำเข้ามา "มาแต่เช้าเชียว พวกข้านี้เข้ามาเช้ามากแล้ว กลับต้องเจอท่านมาเช้ากว่าทุกทีไป"

เนี่ยเวินหยา หรือเนี่ยซี คุณชายคนที่เจ็ดของคฤหาสน์สกุลเนี่ย เพียงคลี้อยม่ออนโยน ไม่กล่าวอะไร

"แม่นางเหมียว พวกเราเอาโจ๊กผักสามชาม ใส่ผักอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ห้ามลืมนักดองซีอิ้วที่เจ้าตนเองเด็ดขาด" คนงานสั่งพลางนั่งลงบนม้านั่ง

นางไม่ตอบ แค่มองหน้าแสดงการรับรู้ ขณะสาละวนใส่เครื่องในหม้อโจ๊ก แล้วทำไหล่ห่อเมื่อลมเย็นพัดเข้ามาระลอกหนึ่ง

"ไม่หนาวหรือ" เนี่ยซีถามขึ้น

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครตอบ นางก็เงยหน้าขึ้นมองๆ ถึงได้รู้ว่าชายหนุ่มพูดกับตน

"มะ...ไม่เท่าไร"

"เจ้าใส่เสื้อผ้าบางมากเกินไปนะ"

ดูเหมือนวันนี้เขาจะช่างพูดเป็นพิเศษ ทำเอานางรับมือไม่ถูก ต้องนั่งอึ้งกันไปอีกสักพักถึงค่อยตอบว่า "ใส่หนาๆ แล้วต้มโจ๊กไม่สะดวก"

"หากใส่เสื้อผ้าบางแล้วตัวเย็นจนจับไข้ไม่ยิ่งทำงานไม่สะดวกหรือ"

"คุณชายโปรดวางใจ ขำร่างกายแข็งแรงมากมาตั้งแต่เด็ก ไม่เคยตัวเย็นจนจับไข้มาก่อน หากมีวิ้วแว่วว่าป่วยจะไม่ต้มโจ๊กเด็ดขาด" นางเข้าใจผิดว่าเขาเป็นห่วงเรื่องสุขภาพของตนเอง

ชายหนุ่มไม่ได้พูดอะไรอีก เอาแต่จ้องมองความเคลื่อนไหวของนางเงียบๆ

เหมียววอวีเอนลอบถอนหายใจโล่งอก นางพูดไม่เก่ง และยังไม่ชอบตกเป็นจุดสนใจของคนอื่น หนึ่งปีมานี้เขาพูดไม่มาก กินเสร็จก็ลุกจากไป แล้วค่อยเจอหน้ากันใหม่เช้าวันรุ่งขึ้น แม้จะเคยชินกับตัวตนของเขา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านางจะเคยชินกับการพูดคุยกับเขาเช่นกัน

ไม่นานนักจิกข้าวร้อนๆ ก็ถูกยกมาวางตรงหน้าชายหนุ่ม พร้อมกับผักปาดหนึ่งจาน เต้าหู้แผ่นหนึ่งจาน และหน่อไม้แห้งที่นางดองเอง

"แม่นางเหมียว วันไหนมากินจิกบ้านเจ้าต้องกินทีละสามชาม ห้าชาม เจ้าไม่คิดจะขายข้าวสวยบ้างหรือ ชามเดียวอ้ม สะดวกแล้วก็ง่ายดีด้วย" คนงานเปรยถาม

เหมียววอวีเอนชะงัก นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะอธิบายเบาๆ "กินจิกเช้าๆ ดีต่อกระเพาะ พอย่อยหมดแล้วยังช่วยกระตุ้นความอยากอาหารได้ด้วย"

คนงานฟังเข้าใจครึ่งไม่เข้าใจครึ่ง

ป่าจางที่ขายขนมเปี๊ยะแฉ่งติดกันอดตลอดปากขึ้นมาไม่ได้ "กลัวจะหิวก็มากินขนมเปี๊ยะสิ แผ่นเดียวแบ่งกินได้ทั้งมือเช้ามือกลางวัน ก็พวกเจ้าดันติดใจรสมือแม่นางเหมียว อยากกินจิกเอง จะโทษใครได้ เจ้าว่าจริงหรือไม่เล่าแม่นางเหมียว"

เหมียววอวีเอนเหลือบตาขึ้นมายิ้มผิดๆ ไม่รู้ว่าควรตอบกลับไปอย่างไรดี ทันใดนั้นนางก็เห็นเสี่ยวชู่ลูกสาวป่าจางเดินมาแต่ไกล

เสี่ยวชู่อายุไล่เลี่ยกับเหมียวตงหย่า จะคบหาเป็นสหายกันก็ไม่แปลก ดีแล้ว วันๆ เหมียวตงหย่าได้แต่อยู่ในบ้านหลังเล็กๆ จะต้องเหงาอยู่แล้ว มีสหายให้คุยด้วยสักคน...ดีมากเลย

นางพยักหน้าทักเสี่ยวซู่ย ก่อนจะหันไปตัมโจ๊กต่อ

"ท่านแม่ นี่ ท่านลี้มของ ท่านพ่อให้ข้าเอามาให้" เสี่ยวซู่ยพูดกับ
ป้าจางเสียงดัง แม้ผู้ใดไม่ยากไฉนก็ต้องไฉน

พวกคนงานกินเสร็จก็วางเหรียญสำริดเอาไว้ แล้วรีบไปทำงาน
เหลือแต่เนี้ยซีคนเดียว นางเห็นเขากินจนหมดชามแล้วก็ถามขึ้น

"อีกชามหรือไม่" ปกติเขาจะกินสองชามเสมอ

ชายหนุ่มพยักหน้า ส่งชามเปล่าให้นางรับไปตัมโจ๊กให้ แล้วผลอ
ตะถุกปลายนิ้วเล็กเข้าโดยบังเอิญ

นางรับชามไปด้วยอาการประหม่าเล็กน้อย ก่อนจะตัมโจ๊กเติมให้เขา
พร้อมยกผักมาให้อีกสองจาน

อาการเกือเขินนั้นตกอยู่ใต้สายตาของเนี้ยซี เขาพลันเอ่ยถามขึ้นว่า
"แม่ นางเหมียวรสมือล้าเลิศ คิดจะเปิดร้านของตัวเองบ้างหรือไม่"

"ไม่" เนื่องจากรู้สึกตัวว่าตอบกลับไปค่อนข้างเร็ว นางจึงเว้นจังหวะ
เล็กน้อย แล้วบอกตรงๆ "ข้าไม่เคยมีความคิดเช่นนั้น"

"ไม่เคย? คิดจะตั้งแผงแบบนี้ไปทั้งชีวิตหรือ"

"ใช่ที่ไหนกันเล่า" นางส่ายหน้า "ข้าไม่คิดจะขายโจ๊กไปทั้งชีวิตหรอก"

เขาตกใจเล็กน้อย "เจ้ามาตั้งแผงที่นี่หนึ่งปี ไม่ได้คิดจะเก็บเงิน
เปิดร้าน แต่ก็ไม่ได้อะไรตั้งแผงต่อไปเรื่อยๆ..." ความจริงเขาอยากถามว่า
ต่อไปนางจะทำอะไร ทว่านี่เป็นเรื่องส่วนตัว ปกติเขากับนางไม่ได้สนิทกัน
มาก ถามเช่นนี้เท่ากับเสียมารยาท

"พ่อวีเอน ข้าก็จะกินโจ๊กเหมือนกัน" เสี่ยวซู่ยปรายตามองเนี้ยซี
พลงาทรดตัวลงนั่ง "คุณชายท่านนี้...เป็นลูกค้าประจำของพ่อวีเอนหรือ"

"แม่นางเหมียววรสมีอดี ข้าจึงมากินเป็นประจำ" เนี่ยซีตอบอย่าง
สุภาพ

เสี่ยวชู่ยกหลอดตามองสองหนุ่มสาวสลบกันไปมา "มิน่าเล่า..."
นางหยุดไปแค่นั้นอย่างจงใจ แต่พอเห็นว่าเหมียววรีเอนเอาแต่ตั้งหน้า
ตั้งตาตม้จึก ส่วนชายหนุ่มก็กินจึกต่อเจียบๆ ไม่มีทีท่าจะสานต่อ
บทสนทนา ก็แหงขึ้นมอย่างหงุดหงิด "มิน่าฟ้อวเอนถึงไม่ยอมให้ตงหยา
ตามมาด้วย"

เหมียววรีเอนเงยหน้าขึ้นมา ดวงงวยอย่างเห็นได้ชัด "ตงหยา
ทำไมหรือ" ก่อนนางออกมายังดูดีๆ อยู่เลยนี่นา

"ตงหยาถูกท่านจับให้อยู่แต่ในบ้านจนจะล้มป่วยอยู่แล้ว" เสี่ยวชู่
ทำตัวเป็นผู้แสดงความเป็นธรรม "ฟ้อวเอน ท่านรู้อยู่เต็มอกว่าตงหยาคุดู้
อยู่แต่ในบ้านจนแทบป่วยก็ยังไม่ยอมให้นางตามออกมาด้วย ตอนแรก
ข้านึกว่าท่านกลัวนางตามออกมาทำงานแล้วจะเหนื่อย แต่ข้าก็ยัง
แปลกใจมากอยู่ดี ท่านกลัวนางจะเหนื่อย ให้นางนั่งอยู่ข้างๆ คอยคุย
กับท่านก็ได้ นี่ ข้าเพิ่งรู้วันนี้เองว่าตัวเองคิดผิด"

"เสี่ยวชู่ เจ้าพูดบ้าอะไรของเจ้า!" ป้าจางเอ็ด

"ท่านแม่ ข้าพูดความจริงนะ ฟ้อวเอนพูดน้อย เจียบๆ อิมครีม
อยู่ด้วยแล้วอึดอัด ถ้าไม่เพราะตงหยา ข้าก็ไม่อยากจะคุยกับนางหรอก
ตอนแรกข้านึกว่านางเป็นพี่สาวของตงหยา ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องคิด
ทำเพื่อน้อง ต่อมาถึงได้รู้ว่านางไม่ใช่พี่สาวแท้ๆ เสียหน่อย..."

"เสี่ยวชู่!" ป้าจางตวาด "รู้ว่ทำอะไรไม่ควรบ้างหรือเปล่า นางเด็ก
คนนี่!"

"ท่านแม่ ข้าพุดผิดตรงไหนกัน ท่านเองก็สงสารตงหย่าเหมือนกัน ไม่ใช่หรือ นางหน้าตาสะสวย จิตใจดี ทำทางก็ดีกว่าพี่อวี๋เอินเป็นกอง หากให้ไปแต่งงานกับคนชายฉักหรือชวานาก็น่าเสียดาย คราวก่อน ท่านบอกไม่ใช่หรือว่าพี่เฉียวเซียนที่ชายฉักอยู่ตรงหัวถนนเกิดไปต้องตา บุรุษดี ๆ เข้าแล้วถูกรับเป็นอนุ เลยได้แปลงร่างจากอิกาเป็นนางหงส์ นับแต่นั้น ท่านยังเคยพูดด้วยว่ามีคุณชายท่านหนึ่งมาकिनใจของพี่อวี๋เอิน ทุกวัน รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาสว่างาม ข้ายังเป็นหนึ่งในตระกูลเศรษฐี อันดับต้นๆ ของหนานจิง ถ้าหากว่า..."

"หุบปากนะ!"

"พี่อวี๋เอินคงตั้งใจว่ารู้จักกันนานเข้าจะเกิดรักกันขึ้นมาสินะ หากตงหย่าอยู่ด้วย ไม่มีใครสนใจคนนิสัยมีดমনอย่างนางแน่ เพราะอย่างนี้ถึงไม่พาตงหย่าออกมาละสิ รู้จักกันนานๆ จนเกิดความรักจะไปสู้รักแรกพบได้อย่างไรเล่า"

"ยังไม่หยุดอีกหรือ อยากโดนตีใช่หรือไม่!" ป้าจางโมโหจนสั่นทิมไปทั้งตัว

เฉียวชู่ยเหล่มองเหมียวอวี๋เอินอย่างเดือดดาล ก่อนจะลุกพรวดขึ้นมาปิดโถเกลือทิ้ง แล้วสะบัดหน้าวิ่งออกไป

บรรยาภาศกระอักกระอ่วนดำเนินต่อไปสักพัก เหมียวอวี๋เอินถึงค่อยหันไปพุดตะกุกตะกักกับเนี่ยซี "ขออภัย...ทำให้ท่านเห็นเรื่องน่าขายหน้าเสียแล้ว..."

ชายหนุ่มส่ายหน้า บอกด้วยแววตาเป็นธรรมชาติ "เรื่องน่าขายหน้าน่ะไม่เห็นหรอก แต่อยากเติมอีกสามมากกว่า"

"หา?! ได้ๆ" นานๆ จะได้เห็นเขา กินมากกว่าปกติ นางจึงรีบเติมโจ๊กให้

"คนที่ต้องขอโทษคือข้าต่างหาก..." ป้าจางเช็ดมือเข้ากับผ้ากันเปื้อนอย่างรู้สึกผิด "เสียช่วยเป็นลูกคนเดียวของข้ากับสามี นางไม่เข้าใจความคิดของเจ้านะอวีเอิน นางสนิทกับตงหยามาก วันๆ ไม่ว่าอะไรก็เอาแต่พูดถึงตงหยาก็เลย..."

เหมือนอวีเอินส่ายหน้าทันที ก่อนจะส่งยิ้มให้ "ไม่เป็นไร ตงหยาช็อคดีที่มีสหายแบบนี้" รู้จักกันนานเข้าจะเกิดรักกันขึ้นมาหรือ นางไม่เคยแม้แต่คิดด้วยซ้ำ แค่เห็นเขาเป็นลูกค้าประจำคนหนึ่ง ลูกค้าประจำที่ไม่ช่างพูดแต่รู้ใจนาง

หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะยกมือลูบรอยแผลจางๆ จนแทบมองไม่เห็นบนแก้ม รู้จักกันนานๆ จนเกิดความรักจะไปสูักรักแรกพบได้อย่างไร... ประโยคนี้อพูดได้ดีนัก

นัยน์ตาสีดำหลุบลง แล้วพลันเห็นเกลือกกระเจาอยู่บนพื้น นางจึงก้มลงไปเก็บเกลือกขึ้นมา เพิ่งจะชายโจ๊กหมดครึ่งเดียว จะปล่อยให้โจ๊กไม่มีรสเค็มได้อย่างไร...

นางเงยหน้าขึ้น ทำท่าละล้าละลัง

"ไปเถิดๆ ข้าช่วยดูแลให้ก็ได้" ป้าจางบอกยิ้มๆ

นางพยักหน้า เหยียด้วยท่าทางเกือเขินว่า "ขอบคุณ" ก่อนจะหันไปผกคิระระให้เนี่ยซีเล็กน้อย แล้วเดินออกไปซื้อเกลือก

ป้าจางมองตามสักพัก จากนั้นก็ส่ายหน้าพึมพำ "มีดมนจริงๆ แฮ่..."
นางปรายตามองเนี่ยซีที่ยังนั่งกินโจ๊ก ทำท่าจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ไม่รู้

จะเริ่มจากตรงไหนดี

ชายหนุ่มแสวงหาทำเป็นไม่เห็น ยังคงกินจิ๊กต๋อไปเรื่อย ๆ จนหมด ถึงค่อยวางเหรียญสำริดสองสามเหรียญไว้บนโต๊ะแล้วลุกขึ้น

"คุณชายเนี่ย" บ้าจางร้องถามอย่างอดไม่อยู่ "พะ...พวกรุ่นนี้ท่านยังจะ มาอยู่ไซ้หรือไม่"

"แน่นอน" เขาตอบก่อนจะสะบัดแขนเสื้อเดินจากไปช้า ๆ

ยามนี้ท้องถนนเริ่มคึกคักแล้ว ร้านรวงทยอยเปิดตาม ๆ กัน

ตอนเขาเดินผ่านร้านเล็กๆ ที่ชายเกลือกกลับไม่มีที่แววของนาง เขาหยุดยืนชั่วครู่ เสียงถามเบา ๆ ก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

"นายน้อย จะให้บ่าวไปตามหานางหรือไม่ขอรับ" คนถามคือ โอวหยางที่เป็นผู้อารักขาประจำตัว

"ไม่ต้อง" เนี่ยซีหงุดหงิดเล็กน้อยที่คนอื่นเดาใจได้ "อยู่ให้ไกลๆ ข้าหน่อย"

จากนั้นเขาก็เดินข้ามถนนลัดเข้าตรอกเล็กแห่งหนึ่ง

ตรอกเล็กนี้เป็นทางลัดไปคฤหาสน์สกุลเนี่ย เพิ่งจะย่างเท้าเข้าไป แค้ก้าวเดียวก็เห็นนักเลงหัวไม้กลุ่มหนึ่งล้อมเหมียวอวี่เอนไว้ตรงกลางตรอก เขาสะดุ้งวาบในใจ ตวาดออกไปทันที "นี่มันอะไรกัน! ลวนลามสตรี กลางวันแสดๆ เชียวหรือ" เสียงหุ้มตุ๋มต่าฟังดูคุกคามของเขาเปี่ยมเบน ความสนใจกลุ่มนักเลงให้หันมาทำตาโต

"ลวนลาม?" พวกนักเลงแค้นหัวเราะ "นายท่าน ท่านเดินผ่านมา ก็ถือเสียว่าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น พวกเรากำลังเก็บค่าคุ้มครองอยู่ต่างหาก

ยังไม่ตาต่ำถึงขนาดจะมาลวนลามนาง"

"เดือนก่อนพวกเจ้าก็เก็บไปแล้วนี่" เหมียววี่เอินบออย่างเยือกเย็น
ทว่ามือสองข้างที่อุ้มโถเกลือสั่นนิดๆ "ข้าชายโง่ได้ทำไรแค่นี้ๆ หนอยๆ
ไม่มีเงินเหลือเพื่อให้พวกเจ้ามาแย่งหรอกนะ"

"ไม่มีหรือ! อยากโดนตีอีกหรือ" น้าโมโห! ถนนทั้งสายมีแต่สตรี
คนนี่ล่ะที่เก็บค่าคุ้มครองยากเย็นนัก คราวก่อนก็ต้องใช้กำลังตบตี
ถึงเอาเหรียญสำริดจากนางไปได้สนใจ

"พวกเจ้าตีให้ตายข้าก็ไม่มีให้"

"นางตัวดี! จงใจจะให้พวกเราทำงานลำบากอย่างนั้นสิ" อีกฝ่าย
โทสะแล่นพลาณขึ้นมา แต่เมื่อเหวี่ยงหมัดออกไปกลับชกถูกแผงอกกำยำ
ที่แข็งจนเจ็บ พอเพ่งตามองดูดีๆ... "จะ...เจ้าโผล่เข้ามาตั้งแต่เมื่อไร"
เคลื่อนไหวได้ว่องไวยิ่งนัก ดูน่าจะเป็นคนฝึกยุทธ์

"คะ...คุณชายเญ้ย!" เหมียววี่เอินอุทานเบาๆ แล้วพยายามผลักร่าง
ที่บังหน้าเอาไว้ออกไปตามสัญชาตญาณ แต่ร่างนั้นไม่ขยับเลยสักนิด
ราวกับขุนเขาก็ไม่ปาน

"ในเมื่อไม่มีค่าคุ้มครองจะให้ โยต้องบังคับขู่เข็ญกันด้วย" เญ้ยซี
เม้มปาก ใบหน้าคมคายฉายความไม่พอใจเบาบาง "หากอยากต่อยคน
ต่อยข้าก็เหมือนกัน"

"คุณชายเญ้ย!" นางเบิกตากจนกลมโต ราวกับอยากมองให้ทะลุ
แผ่นหลังหนา อะ...เขาคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน ถึงเขาจะดูคึกข่ม ตาโต
เรียว ท่าทางเหมือนชาวยุทธ์ก็เกิด ตะ...แต่เขารู้วรยุทธ์หรือ เขาเป็น
คุณชายตระกูลใหญ่โต หากบาดเจ็บ...หากบาดเจ็บขึ้นมา...

"นึกว่าพวกเราไม่กล้าอย่างนั้นสิ!" นักเลงประจำถิ่นคำรามอย่างเดือดดาล "เจ้าสอต่อมือเข้ามายุ่งแบบนี้ทำให้พวกเราเสียระบบ หลบไปเสีย แล้วพวกเราจะไม่ทำอะไรเจ้า"

เนี่ยซีขยับมือขวา ส่วนมือซ้ายเริ่มเลื่อนลูกประค้ำนับซ้ำๆ ทีละเม็ดอย่างตั้งใจ "หากได้ต๋อยตีซ้ำแล้วก็ห้ามเก็บค่าคุ้มครอง แล้วก็ห้ามมายุ่งกับแม่นางคนนี้อีก" เขาบอกเสียงเข้ม

"อูย! นึกว่าตัวเองเป็นใครหา!" นักเลงคนหนึ่งจูนจัด ปล่อยหมัดออกไปใส่เนี่ยซี พอเห็นว่าเขาไม่มีวี่แววจะตอบโต้ ทุกคนก็หันไปมองหน้ากันพลางแอบโล่งใจอยู่เจียบๆ "หิ ที่แท้ก็พวกคุณชายที่ต๋อยตีกับใครไม่เป็น หากเจ้ายอมจ่ายแทนนาง พวกเราก็จะไม่เอาเรื่อง" เมื่อครู่ยังนึกว่าเป็นพวกผีคุณท์จริงๆ เสียอีก

"ไม่นะ" เหมียวอวี่เอินร้องห้าม "ซ้ำไม่มีเงิน แล้วก็ไม่ต้องการให้ใครมาออกให้ด้วย"

"บ้าเอ๊ย! พุดกันดีๆ ไม่ชอบ ต้องให้ใช้กำลังใช้หรือไม" ชายคนหนึ่งพุดพลางพยักพเอิดให้พรรคพวกลงมือ

พอกำปั้นหนักๆ กระหน่ำลงมา เหมียวอวี่เอินก็สุดหายใจเฮือกพยายามออกแรงผลักเขาออก แต่กลับพบว่าเขาหมุนตัวกลับมาใช้แขนทั้งสองข้างคุ้มกันนางไว้

"คะ...คุณชายเนี่ย ถอยไปสิ คนที่พวกมันอยากเล่นงานคือซ้ำ..." เขาไม่ได้กอดนาง เพียงแต่ใช้แขนโอบรอบตัวจนนางขยับลำบาก ขณะที่กัมศิระชะลงมาบังหน้านางไว้ จนนางแทบได้กลิ่นบุษราคัมออกมาจากร่างเขา

"คะ...คุณชายเนี่ย!" นางร้องขึ้นอีก ขณะพยายามใช้มือผลัก แต่เขาไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่นิดเดียว

หมัดยังคงรัวเข้าใส่แผ่นหลังกว้างอย่างต่อเนื่อง นางใจเต้นแรง กลัวว่าเขาอาจถูกต่อยจนตายหรือสลบไปทั้งอย่างนี้...

"ไม่ต้องสงสัยเลย หมัดแค่นี้ไม่คณนาข้าหรือ" เขากะชิบข้างหูนางเบาๆ

"ตะ...แต่..." สวรรค์! ไม่เคยเลย ไม่เคยมีใครทำเช่นนี้เพื่อนางเลย! นางต้องตอบแทนเขาอย่างไรถึงจะชดใช้ได้หมด

ทันใดนั้น นางพลันยกแขนทั้งสองข้างขึ้นพรางกวางนิ้วให้กว้างที่สุด และโอบรอบตัวไปยังหลังเขาเพื่อปกป้องแผ่นหลังหนา ในเมื่อผลักเขาออกไปไม่ได้ ก็ให้ต่อยลงมาบนมือนางแล้วกัน จะได้ติดค้างเขาน้อยลงสักนิด

"ทำอะไรของเจ้า!" เนี่ยซีถามด้วยความโมโห พยายามดึงแขนนางกลับมา แล้วพลันเห็นนัยน์ตาของหญิงสาวหดเกร็ง

เพลิงโทสะลุกโชติช่วงขึ้นในอก เขาบีบประคำทั้งเส้นแตกโดยไม่รู้ตัว พร้อมหันขวับไปเงื้อเท้าถีบ แต่กลับพบว่าโอวหยางเคลื่อนไหวเร็วกว่าจัดการถีบพวกนักเลงกระเด็นออกจากตรอกไปแล้ว

"นายน้อย..." โอวหยางชะงัก มองเศษลูกประคำบนพื้นด้วยความอึ้งงัน ประคำเส้นนี้อยู่กับนายน้อยเจ็ดมาสิบปีแล้ว ตั้งแต่พกประคำติดตัวก็ไม่เคยเห็นนายน้อยเจ็ดโมโหหรือใช้กำลังต่อยตีกับใครที่ไหน เหตุใด...

"บาดเจ็บหรือไม่ว" เนี่ยซีถามอย่างร้อนใจเมื่อเห็นนางทำหน้านี้วงอน

"ข้าว่า...น่าจะไม่เป็นไรอะมั้ง" นางเจ็บบ่อยู่บ้าง แต่น่าจะยังทำอาหารได้อย่างไม่มีปัญหา

"ให้หมอดูหน่อยหรือไม่"

"หา? มะ...ไม่ต้องยุ่งยากหรอก" เหมียวอวีเอนเงยหน้ายิ้มให้เขาอย่างตื้นตัน "ขอบคุณคุณชายมากที่ช่วยเหลือ หากไม่ได้คุณชายน่ากลัวว่าข้า..."

"น่ากลัวว่าคงโดนพวกมันซัดจนลงไปกองกับพื้นแล้ว ในเมื่อรู้ตัวตัวเองไม่มีกำลังสู้ เหตุใดถึงไม่แก้มรับปากไปก่อนค่อยคิดหาทางแก้ปัญหาอีกทีเล่า" เขาถามอย่างมีโมโห

"ต่อให้รับปากไปก่อน ถึงอย่างไรก็ต้องโดนซ้อมอยู่ดี จะโดนซ้อมเร็วหรือโดนซ้อมช้าก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ"

"ดังนั้นเจ้าเลยเต็มใจให้มันซ้อม? ไม่คิดจะหาคนช่วยบ้างหรือ" ไม่คิดจะมาขอให้เขาช่วยบ้างหรือไร

หนึ่งปีมานี้เขาแะกินใจร้านนางทุกวัน ไม่เคยเห็นนางถูกรังแกมาก่อน ชายหนุ่มหรีตา โทสะที่คุ่นเคยดีพลุ่งพล่านอยู่นอก ทั้งเร็วทั้งแรง เหมือนวันนั้นเมื่อสิบปีก่อนไม่มีผิด

"หา...หาคนช่วย?" แม้แต่จะคิดยังไม่เคยด้วยซ้ำ นางก้มหน้าลงคล้ายกำลังพูดกับตัวเอง "หาคนช่วยก็ต้องติดค้างหนี้น้ำใจ จะใช้คืน... ใช่ว่าทำได้ง่าย..."

"เจ้า..." มาหาเขานี้อย่างไรเล่า แม้จะเคยพูดคุยกันจริงจังแค่ยกนิ้วนับได้ แต่หากพบเจอความอยุติธรรมก็มาหาเขาสี

"เอาเป็นว่าขอบคุณคุณชายมากที่ช่วยเหลือ ท่าน...ไม่ได้รับบาดเจ็บ

ใช่หรือไม่" นางถามอย่างห่วงใย

"ร่างกายข้าแข็งแรงกว่าสตรีคนหนึ่งเยอะนัก หากโดนต่อยไม่กี่ที่
ก็ร้องโอดโอย ไม่ถูกหิวเราะเยาะเอาแน่หรือ" เขาตอบอย่างเคื่องๆ

"เช่นนั้น...เช่นนั้นข้าจะตอบแทนท่านอย่างไรดี"

"ตอบแทน? เจ้านึกว่าข้าช่วยเจ้าเพราะอยากให้เจ้าตอบแทนหรือ"

นางผะ เทบจะโพล่งออกไปอยู่แล้วว่า 'ช่วยคนก็อยากได้สิ่งตอบแทน
ทั้งนั้นไม่ใช่หรือ' ทว่าสีหน้าของชายหนุ่มทำให้นางกลืนคำพูดลงคอ
โดยไม่รู้ตัว

เนียซึลลิ่งตาจ้องหญิงสาวตรงหน้าอย่างรู้ทันความคิดนาง
"โอวหาย พามาเมี่ยงไปส่ง เพื่อนักเลงพวกนั้นจะกลับมาอีก"
โมโหนางก็โมโห โมโหตัวเองก็โมโห เขาจ้องเศษลูกประคำบนพื้นอยู่นาน
ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป

เหมียวอวี่เอนมองตามตาไม่กะพริบ

"ตั้งแต่เล็กจนโต นี่เป็นครั้งแรก..." นางพึมพำ

"อะไรหรือ" โอวหายถามขึ้น

นางส่ายหน้า ไม่พูดอะไรอีก

เป็นครั้งแรกที่มีคนช่วยนางโดยไม่หวังผลตอบแทน สร้างความ
ซาบซึ้งตันตันให้นางอย่างมาก เขาต่ออยุ่กับคนไม่เป็นที่ยิ่งอุทิศสำหรับ
ช่วยนาง บางที...บางทีพรุ่งนี้เขาอาจมาเรียกร้องสิ่งตอบแทนก็ได้ แต่
อย่างน้อยวันนี้นางได้มีความทรงจำเช่นนี้ก็เพียงพอแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น...

ริมถนนใหญ่หน้าร้านขายยา ตรงที่เป็นแผงขายไอ้กกลับว่างเปล่า
 เนี่ยซีเหลือบตามองท้องฟ้าด้วยความแปลกใจ เวลานี้นางต้องมา
 ตั้งแผงนานแล้วไม่ใช่หรือ

"คุณชายเนี่ยมากินไอ้กอีกแล้วหรือ ไม่ต้องรอแล้วละ เมื่อคืน
 พวกอวีเอนย้ายออกไปกันตอนกลางดึก" ป้าจางสายหน้าถอนหายใจ
 "ไม่สั่งเสียอะไรสักคำ ทำเอาเลี้ยวชยุบ้านข้าร้องไห้จะเป็นจะตาย"

"ย้ายออกไป?"

"ใช่ รู้ดีที่ว่าบุรุษบ้านพวกนางจะกลับมาแล้ว..."

บุรุษ?!

บุรุษของผู้ใด

ของเหมียวอวีเอนหรือว่าของสตรีที่ชื่อตงหยานั่น

"หรือจะเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของนางขอรับ" โอวหยางผู้อารักขาประจำตัว
 เห็นนายน้อยยืนอยู่ตรงพื้นว่างๆ ก็รีบเดินเข้ามา จึงได้ยินคำพูดของ
 ป้าจางเข้าพอดี "นายน้อย เมื่อวานตอนบ่าวพาแม่นางเหมียวไปส่งที่บ้าน
 เห็นบุรุษคนหนึ่งยืนอยู่หน้าบ้าน แม่นางเหมียวร้องเรียกว่าศิษย์พี่ ทำทาง
 ตื่นเต้นดีใจอย่างมาก...บุรุษคนนั้น...น่าจะรู้วรุฑ์ขอรับ"

ศิษย์พี่ใหญ่? ตัวนางไม่รู้วรุฑ์เลยนี่นา

เนี่ยซีเหลือบตามครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ความรู้สึกในใจซับซ้อนสับสน
 ยากจะบรรยาย บอกไม่ถูกว่าความใจหายเสียดายนี้เกิดขึ้นเพราะคน
 หรือเพราะไอ้ก...

ดวงตามลเหลือบมองพื้นว่างๆ รู้สึกเหมือนยังเห็นนางตม้ไอ้กหันผັก
 อย่างคล่องแคล่วอยู่ตรงนั้น นางไม่ชอบยิ้ม ไม่ชอบพูด ระหว่างขายไอ้ก

เวลาที่นางพูดมากที่สุดก็คือพูดกับเขา

'ใจก็เหมือนเดิมใช่ไหม'

'อืม'

ไม่ว่าจะจับไว้ สุดท้ายก็ต้องคลาดกัน ไม่เคยถามความรู้สึก ทำได้แค่
เก็บภาพนางไว้ในความทรงจำ จะโทษใครได้ นอกจากโทษตัวเองที่นึกว่า
ทุกวันจะเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ นึกว่าขอแค่มาหาทุกวันก็จะยังได้เห็นนาง
ต่อไป

เช่นนั้นก็...สมน้ำหน้าตัวเองแล้ว

2

สามเดือนต่อมา...

"เทียบขอรับ! นายน้อยเจ็ด มีเทียบมาขอรับ!"

ฮือ ตันตันจนน้ำตาไหล ตันตันจนน้ำตาไหลเลยทีเดียว!

"ซีเซิง เบาหน้อย ไม่กลัวจะทำคนตื่นหรือไร"

"ไม่หอรอกขอรับ เวลาเช่นนี้นายน้อยเจ็ดลุกขึ้นมาสวดมนต์นานแล้ว"

หยวนซีเซิงยิ้มตาหยาบ ขณะยกถาดเดินลึ่วๆ ไปทางหอเพียนชั้น

ฟ้าเพ็งจะสว่างก็ได้ยินเสียงสวดมนต์ดังมาแว่วๆ แล้ว บุรุษชุดขาว ด้านหลังหยวนซีเซิงโบกพัดช้าๆ พลาบว่า "ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเจ้าเจ็ดตื่นแล้ว แต่หยวนเจียวยังหลับอยู่ เจ้าตั้งใจจะเอะอะให้เขาตื่นหรือ"

"จริงด้วย! บ่าวลืมนึกไปว่าท่านกับนายน้อยสิบสองกลับมากลางดึก เพ็งจะผ่านมาไม่กี่เค่อ* เท่านั้น..." หยวนซีเซิงตบหัวตัวเองโดยแรง ก่อนจะ

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาแต่โบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

พูดต่ออย่างดีอกดีใจ "พอไม่มีนายน้อยสิบสอง คฤหาสน์ก็เงียบเหงาไปหมด..."

เมื่อเขาเดินไปถึงด้านข้างหอเพียนชั้นแล้วทำท่าจะยกมือเคาะประตู ก็ถูกด้ามพัดตีหัวเบาๆ เสียก่อน เขาเงยหน้าขึ้นด้วยความงุนงง "นายน้อยสิ..."

บุรุษชุดขาวปรายตามอง แล้วส่ายหน้าพึมพำเบาๆ "เจ้ายังต้องฝึกฝนอีกมากในฐานะพ่อบ้านสกุลเนี้ย" ว่าแล้วก็ผลักประตูเดินเข้าไปข้างในอย่างเงียบเชียบ โดยไม่สนใจสีหน้าเหมือนถูกสบประมาทของอีกฝ่าย

ด้านในเป็นห้องพระที่จัดแต่งไว้เรียบง่าย หน้าองค์พระคือเนี้ยซีที่กำลังสวดมนต์โดยหันหลังให้ประตู

บุรุษชุดขาวไม่ขัดจังหวะอีกฝ่าย เพียงแค่พยักพยิตให้หยวนซีเซิงวางถาดลงบนโต๊ะน้ำชา จากนั้นก็เปิดหน้าต่างมองออกไป

นอกหน้าต่างคือป่าไผ่เขียวชอุ่ม ติดกับกระท่อมหินของผู้เป็นนายน้อยสิบสองของคฤหาสน์แห่งนี้

บุรุษชุดขาวกางพัดออก พัดสีเดียวกับอาภรณ์ หน้าพัดเป็นภาพขุนเขาสายน้ำ ด้านล่างภาพประทับตราชื่อไว้ว่า 'เนี้ยมีหยาง' เขาทอดตามองประตูทองแดงที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่กลอน บานประตูแขวนป้าย 'กระท่อมหิน' เขาคลี่ยิ้มบางๆ ตรงมุมปากพลางคำนวณว่าเมื่อไรน้องคนที่สิบสองถึงจะตื่น

ผ่านไปครึ่งถ้วยชา* เสียงสวดมนต์ถึงค่อยหยุดลง หยวนซีเซิง

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำรากล่าวว่ายิบได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

ที่สัปหงกเฝ้าอยู่ข้างๆ สะดุ้งตื่นทันทีแล้วส่งเสียงเอะอะ "นายน้อยเจ็ด เทียบเชิญขอรับ มีเทียบเชิญส่งมา!"

เนี่ยซีลุกขึ้นยืนประนมมือไหว้พระพุทธรูป ก่อนจะหันกลับมา แล้วเห็นเนี่ยมีหยางที่เป็นพี่ชายคนที่สี่

"ข้านี้กว่าท่านจะอยู่ที่เกาะนั้นสักปีเสียอีก ผ่านไปแค่ไม่กี่เดือน เหตุใดถึงกลับมาเสียแล้วละ"

"อยู่เล่นไม่กี่เดือนก็พอแล้ว" เนี่ยมีหยางกวาดตามองน้องชายตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนจะหยุดสายตาลงที่ลูกประกาศ์ที่อีกฝ่ายถือไว้ในมือซ้าย พลางถามยิ้มๆ "ไม่ใช่ประกาศ์ที่ไม่เคยปล่อยให้ห่างตัวเส้นนั้นแล้วหรือ"

"นายน้อยเจ็ด เทียบเชิญขอรับ! ลองคิดดูสิ สิบลี้เข้าไปแล้วนะขอรับ! สวรรค์พูดไปก็ไม่มีใครเชื่อ ในที่สุดก็มีคนส่งเทียบมาให้แล้ว!" หยวนซีเซิง ร้องให้น้ำตานองหน้าด้วยความซาบซึ้ง ขณะไปหยิบเทียบเชิญที่ใส่ถาดมาพร้อมอาหารเข้าส่งให้เนี่ยซี แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับเดินผ่านเขาไปดูอาหารในถาดโดยไม่แม้แต่จะเหลียวตามองอีกฝ่าย

"นายน้อยเจ็ด! เทียบนี่นายผู้เฒ่าหิวเป็นคนส่งมาขอรับ! บ่าวว่า เขาตาแหลม รู้ว่านายน้อยมีความชื่นชอบสูงส่ง ไม่เหมือนคนอื่น..."

"เบาหน่อย" เนี่ยมีหยางปิดหน้าตา ทำท่าทางไม่พอใจเล็กน้อย "ลืมนไปแล้วจริงๆ หรือไรว่าเจ้ายังมีนายน้อยอีกคนหลบอยู่เรือนข้างๆ"

"ขอรับๆ" หยวนซีเซิงหัวเราะเก๋ๆ "บ่าวมันคนเสียดัง นายน้อยสี่ ไม่ดีใจหรือขอรับ ท่านทราบหรือไม่ว่ามีคนส่งเทียบมาเชิญนายน้อยเจ็ด หมายความว่าอย่างไร ก็หมายความว่าเริ่มมีคนลืมนั่นเองในตอนนี้แล้ว..."

พูดถึงตรงนี้เขาก็รีบหุบปากทันทีเพราะถูกเนี่ยมีหยางซึ่งตาใส่

เนี่ยมีหยางรับเทียบไปอ่านข้อความข้างใน

'สกุลหลิวจัดงานอาหารเลิศรส ใครขอเรียนเชิญท่านไปให้คำชี้แนะ'

"ข้ากินมังสวิรัต ปฏิเสธไปเสีย" เนี่ยซึ่งจ้องมองจึกเจอยุ่นาน ถึงค่อยหยิบตะเกียบขึ้นมา

"เพราะเจ้ากินมังสวัตินี่ละ นายผู้เฒ่าหลิวถึงได้ส่งเทียบมาเชิญบ้านเขาเพิ่งได้แม่ครัวมาใหม่ เป็นยอดฝีมือด้านอาหารมังสวัติตี ควรอยู่หรือกระยะนี้นิยมกินอาหารมังสวัติตีเพื่อกลับคืนสู่ธรรมชาติ ระหว่างทางที่กลับจากชายทะเลมาถึงคุหาสน์ ข้าเห็นร้านอาหารไม่น้อยผันตัวเป็นร้านมังสวัติตี เจ้าลองไปดูหน่อยก็ได้"

หยวนซีเซิงพยักหน้าโดยแรง "นั่นสิขอรับ นายน้อยเจ็ด ท่านจะใช้ชีวิตเช่นนี้ต่อไปไม่ได้นะขอรับ วันๆ อยู่แต่ที่วัดกับที่คุหาสน์ ถ้าไม่กินเจก็สวดมนต์ หรือไม่ก็ฝังซากให้ดอกไม้ สวดส่งวิญญาณดอกไม้ ท่านไม่ใช่พระเสียหน่อย ออกไปพบปะผู้คนข้างนอกบ้างก็ดีนะขอรับ" บุรุษสูงเจ็ดชื่อ* นั่งสวดส่งวิญญาณดอกไม้ข้างเป็นอะไรที่ไม่น่ามองเอาเสียเลย อีกทั้งนายน้อยเจ็ดยังมีรูปร่างแบบชาวพุทธ ยิ่งดูผิดที่ผิดทางเข้าไปใหญ่ เขากลับเหลือเกิน...กลัวว่านิสัยนายน้อยเจ็ดจะเปลี่ยนไปเพราะอย่างนี้...

"ซีเซิง เจ้าออกไปก่อน" เนี่ยมีหยางโบกมือไล่ แล้วสั่งต่ออีกประโยคก่อนที่พ่อบ้านจะยอมออกไปอย่างไม่เต็มใจ "อย่าเพิ่งรีบยกข้าวไปให้

* บุรุษสูงเจ็ดชื่อ เป็นสำนวน หมายถึงผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่กำยำ คล้ายสำนวน 'ผู้ชายออกสามดอก' ของไทย

หยวนเฉียวล่ะ เดี่ยวเขาหิวจนตื่นก็ออกมาเอง"

เมื่อหยวนซีเชิงออกไปแล้ว เนี่ยมีหยางก็คิดอะไรเรื่อย ๆ ก่อนจะนั่งลงตรงหน้าน้องชาย "ความจริงเข้านี้เข้าตั้งใจจะชวนเจ้าออกไปกินโจ๊กข้างนอกด้วยกัน...หนึ่งปีมานี้เห็นเจ้าไปกินโจ๊กทุกวัน ฝนจะตกฟ้าจะร้องก็ไม่ขาด ข้าสงสัยมาตลอดว่าโจ๊กแฉ่งไหนกันนะที่อร่อยเลิศล้ำได้ขนาดนี้น่าเสียดายเมื่อเช้าโอวหยางบอกว่าโจ๊กเจ้านั้นเลิกแฉ่งไปแล้ว ส่วนคนขายก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย"

เนี่ยซีหยุดมือที่ถือตะเกียบ จ้องหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง "อยากพูดอะไรก็พูดมา"

"ได้ ข้าจะพูด ข้าอยากบอกว่าพ่อครัวเผิงน้อยใจเสียแล้ว ต่อให้เขาไม่ได้เป็นพ่อครัวมือหนึ่ง ก็ถือว่ามีฝีมือดีเยี่ยมในหนานจิง แต่เขากำลังน้อยใจ น้อยใจที่อาหารมังสวิรัติที่เขาทำไม่ถูกปากเจ้า ส่วนใหญ่เจ้าเลยเอาแต่กินข้าวขาวหลายชามแต่ไม่ยอมแตะกับข้าวแม้แต่ชนิดเดียว ซีเชิงเองก็น้อยใจ เขาไม่ใช่พ่อบ้านที่เก่งกาจที่สุด แต่ก็เคยแอบไปสืบถามชาวบ้านร้านตลาดตรงถนนเพื่อหาร่องรอยเจ้าของแฉ่งโจ๊ก เสียตายที่สืบหาอยู่สามวันก็ยังคว้าน้ำเหลว ข้าเองก็อยากบ่น ข้ากลับมาถึงคฤหาสน์ยามสาม* หยวนเฉียวหลับไปแล้ว แต่ข้ากลับถูกลากตัวมาขอให้ช่วย เพราะเหตุใดนะหรือ เพราะพวกนั้นไม่กล้าไปขอร้องพี่สามนะสิเลยมาขอร้องข้าแทน หวังว่าข้าจะช่วยแก้ปัญหาได้"

"แก้ปัญหา?" เนี่ยซีหรีตา "ท่านชอบพูดจาวกไปวนมาอยู่เรื่อย จะแก้ปัญหาอะไรกัน"

* ชาวจีนสมัยโบราณแบ่งเวลาตอนกลางคืนออกเป็น 5 ยาม โดยยามสามเรียกว่ายามจื่อ คือช่วงเวลาประมาณ 23.00 น. ถึง 01.00 น.

"หากข้ารู้ก็ดีสิ" เนียมีหยางแสรังทำเป็นถอนหายใจอย่างกัลลัดลุ่ม
"อาหารเลิศรสแบบไหนกันนะที่ทำให้เจ้าหงุดหงิดขึ้นมาได้..."

"ข้าหงุดหงิด?!" เนียชีอุทานด้วยความโมโห ก่อนจะตกใจเสียเอง
แล้วรีบเก็บอารมณ์ "นิสัยข้าเปลี่ยนไปแล้ว หงุดหงิดอะไรกัน เหลวไหล
ทั้งเพ"

เนียมีหยางมองสีหน้าที่ดูกลบเกลื่อนจนเกินพอดีของน้องชาย
แล้วส่ายหน้ายิ้มๆ "ใช่ๆ ข้าเหลวไหล อย่างไรเจ้าก็รับคำเชิญนายผู้เฒ่าหวี
เสียหน่อยเถิด ถือว่าทำให้พวกนั้นสบายใจก็ยิ่งดี หากอาหารฝีมือแม่ครัว
คนนั้นเกิดถูกปากเจ้าขึ้นมาจริงๆ ข้าจะเป็นคนออกหน้าเชิญนางมาทำครัว
ที่นี่เอง"

เนียชีเฝ้าปากแน่น ทำหน้ารำคาญใจโดยไม่รู้ตัว

ผู้เป็นพี่ชายสังเกตเห็น แต่ไม่ได้เตือนว่าอีกฝ่ายแสดงความหงุดหงิด
ออกมาอีกแล้ว นานแค่ไหนแล้วนะที่เขาไม่ได้เห็นเนียชีแสดงอารมณ์
หากไม่เพราะเรื่องในตอนนั้น เจ้าตัวจะมีนิสัยนุ่มนวลเหมือนในตอนนี้
ได้อย่างไรเล่า

ความนุ่มนวลเป็นภาพลวง ช่วงเวลาสิบปีเพียงแค่ลบเขาแหลม
บนหน้ากากของเจ้าเจ็ดออกไปเท่านั้น ทว่าตัวตนที่แท้จริงยังซุกซ่อนอยู่
ใต้หน้ากาก สหายคนใดกันนะที่แถมธาตุแท้ของเนียชีบางส่วนออกมาได้

หากมีโอกาส เขาก็อยากเห็นหน้าเจ้าของแผงจึกคนนั้นจริงๆ จะได้
ขอบอกขอบใจที่ช่วยสร้างรอยร้าวขึ้นบนหน้ากากของเจ้าเจ็ด

ไก่อ่ปloom เป็ดปloom เนื่อกวางปloom แพะปloom วางเรียงละลานตา

เสมือนของจริง หากไม่เพราะรู้มาก่อนว่าเป็นงานเลี้ยงอาหารมังสวิรัติ เขาคงนึกว่านายผู้เฒ่าหลิวหลอกเขามากินเนื้อสัตว์เสียแล้ว

ยามค่ำคืนของเดือนสามยังมีโหนดดาวหลงเหลือ สกฤตหลิวจัดงานเลี้ยง จันทรคุ้ขึ้นที่ศาลาชุมชนเฟิง เชิญแขกไม่มาก แค่นี้ห้าคนเท่านั้น ที่ตั้งชื่อว่า 'งานเลี้ยงจันทรคุ้' เป็นเพราะศาลาชุมชนเฟิงตั้งอยู่กลางน้ำ ผู้มีอารมณื สุนทรียสามารถแหงนหน้ามองดวงจันทร์บนฟ้า และก้มหน้าดูเงาจันทร์ บนผิวน้ำได้โดยสะดวก นายผู้เฒ่าหลิวคิดมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

กล่าวกันว่านายผู้เฒ่าหลิวตั้งใจจะใช้ทรัพย์สมบัติมหาศาลของ ตระกูลตั้งตนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารแห่งยุค จึงได้ทุ่มเงินจ้างแม่ครัว อย่างไม่เสียตายแม้แต่หน่วย และจัดงานเลี้ยงเชิญคนมาชิมอาหาร เป็นระยะ หากจะถามว่าเขายังมีสิ่งใดที่ต้องการทำในชีวิตที่เหลืออยู่ คำตอบก็คือชิมอาหารเลิศรสให้ทั่วแผ่นดิน แล้วเขียนคัมภีร์อาหารขึ้นมา สักเล่มเพื่อถ่ายทอดให้คนรุ่นหลัง

"ท่านเจ็ด ลองชิมดูสิว่าอั่งตัมหมี่รสชาติเป็นอย่างไรบ้าง" นายผู้เฒ่า หลิวเอ่ยชวนอย่างกระหยิ่มกระหยื่อ

เนี่ยซีก็อดกินคำหนึ่ง รสชาติในปากคล้ายอั่งตัมหมี่จริงๆ ทั้งยังมี รสของเหล้าและน้ำผึ้ง เขาพยักหน้าช้าๆ "น่าจะทำจากเต้าหู้"

"เอ? ท่านเจ็ดชิมแล้วรู้ด้วยหรือ" นายผู้เฒ่าหลิวทำตาโตด้วยความทึ่ง

"เปล่า ชิมไม่รู้เลยแม้แต่นิดเดียว ที่เดาว่าเป็นเต้าหู้ก็เพราะแม่ครัว ของท่านฝีมือเก่งกาจไร้ที่ติอยู่แล้ว เวลาทำอาหารคงต้องนึกถึงคุณประโยชน์ ด้วย" เนี่ยซีตอบอย่างสุภาพ พลังศิบอาหารชิมผิวๆ แค่ออย่างละสองคำ

ก๊วยต๊ะเกียบ

นายผู้เฒ่าหลิวตาเป็นประกาย "นั่นสิ ข้าลำบากเลือดตาแทบกระเด็นกว่าจะหาแม่ครัวมือฉมังที่ปรุงอาหารได้วิเศษเช่นนี้เจอ คราวนี้ข้าจะต้องเขียนคัมภีร์อาหารที่ไม่เคยมีใครเขียนมาก่อนให้ได้" ว่าแล้วก็ปรบมือสั่งให้คนเชิญแม่ครัวออกมา

ก่อนหน้าทำงานเลี้ยงจะสิ้นสุดจะต้องเชิญแม่ครัวออกมาทุกครั้ง หากอาหารที่ปรุงสร้างความพอใจให้ เจ้านายก็จะตรากงวัลต่อหน้าแขกหรือเพื่อรับรองฝีมือของแม่ครัว ถือเป็นต้นทุนจำเป็นสำหรับคนที่ต้องการเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาหาร

"พูดถึงแม่ครัวคนนี้..." นายผู้เฒ่าหลิวกวาดตามองหน้าแขกทีละคนก่อนจะไปหยุดอยู่ที่เนียซีผู้หนุ่มแน่นกำยำ "ทุกท่านอย่าได้มองจนตาค้างเสียพละ เพราะนอกจากจะมีพรสวรรค์ด้านทำครัวเป็นเลิศ นางยังเป็นหญิงงามที่มีรูปโฉมหาตัวจับยากทั้งยังอายุน้อยๆ พวกท่านมองได้อย่างเดียว ห้ามคิดจะแย่งแม่ครัวของข้าไปเด็ดขาด นางมีคู่หมั้นคู่หมายอยู่แล้ว"

จากนั้นแสงตะเกียงก็สว่างขึ้นบนสะพาน หญิงสาวนางหนึ่งเดินเข้ามาอย่างซดซ้อย ยิ่งแสงตะเกียงใกล้เข้ามาเท่าไรก็ยิ่งมองเห็นใบหน้าของนางได้ชัดขึ้นเท่านั้น

เนียซีมองนางเดินมาที่ศาลาอย่างไม่ใส่ใจนัก ขณะที่เสียงฮือฮาดังขึ้นรอบตัว

"นายผู้เฒ่าหลิว" หญิงสาวรูปร่างอ้วนแอ่นบอบบางย่อตัวคำนับริมฝีปากแดงเรื่อคลี่ยิ้มใสพิสุทธ์ดูตรึงตรา ดวงหน้าของนางงามล้ำ ผิวขาว

ผ่องรากับหิมะ เรียวแขนที่ถือตะเกียงดูอ่อนช้อยเนียนนุ่มรากับไร่กระดูก

"ตกรางวัล" นายผู้เฒ่าหลิวยิ้มตาหิเมื่อเห็นท่าที่ตกตะลึงของ
แขกหรือ "เงินร้อยตำลึง แพรพรรณยี่สิบพับ"

"ขอบคุณนายผู้เฒ่าหลิว" นางค้อมศีรษะ ก่อนจะเดินแถมช้อย
จากไป

"นะ...นายผู้เฒ่าหลิว ท่านไปหานางฟ้านางสวรรค์เช่นนี้มาจาก
ที่ไหน" ใครบางคนโผล่ถามขึ้น

"นางมาขอทำงานที่คฤหาสน์ของข้าด้วยตัวเอง" เจ้าบ้านลูบเครา
อย่างพึงพอใจ "ตอนแรกข้าก็ไม่เชื่อว่เด็กสาวอายุน้อยๆ แค่นี้จะมีมือ
ทำครัวเลิศล้ำ นางต้องอ่อนนวยนาดตาย ข้าถึงให้ออกาสลองดูสักตั้ง"

"อย่าว่าแต่อ่อนนวยนาดเลย ขอแค่นางพูดคำเดียว ยากได้อะไรข้า
ก็ให้ทั้งนั้น มีคู่หมั้นคู่หมายอยู่แล้วหรือ ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย
คฤหาสน์ของข้าก็ขาดแคลนแม่ครัวเช่นกัน เหตุไฉนนางไม่ไปของงาน
ทำบ้าง"

"เห็นสาวใช้ของนางบอกว่านางมีว่ที่สามอยู่แล้ว พวกท่านอย่าได้
คิดไปไกลละ แม่ครัวคนนี้นะ ต่อให้อาของพันซึ่งมาแลก ข้าก็ไม่ยกให้"
นายผู้เฒ่าหลิวยิ้มลึกกลับ พอกำลังจะพูดต่อ เนียซีที่แทบไม่พูดอะไรเลย
ทั้งงานก็ถามขึ้นด้วยสีหน้าแปลกๆ

"กลืนอะไรนะ"

"ท่านเจ็ดได้กลืนด้วยหรือ" นายผู้เฒ่าหลิวเหมือนได้เจอคนรู้ใจ
รีบสั่งให้สาวใช้ยกอาหารจานเล็กที่ดูนุ่มละและมีกลิ่นเหม็นเข้ามา

เนียซีจ้องมองของในจานอยู่นานด้วยความประหลาดใจ

"เหม็นเหลือเกิน นี่มันอะไรกัน" เหม็นจนกลบกลิ่นหอมอาหาร
เมื่อครู่นี้ไปหมด

"ลองชิมดูสิ" นายผู้เฒ่าหลิวหยิบตะเกียบขึ้นมาเป็นคนแรกด้วย
ท่าทางพอกพอใจ "ใช้เครื่องปรุงต่างๆ มาปรุงรสแต่ทำให้มีรสเหมือน
เนื้อสัตว์นานาชนิดถือเป็นความสามารถขั้นๆ ของนางเท่านั้น เค้าหุ้ยหมัก
จานนี้ต่างหากที่เป็นหนึ่งในที่เด็ดของนาง ไม่ใช่ว่าข้าชมตัวเองหรอกนะ
แต่คราวนี้ข้าเจอเพชรเข้าแล้วจริงๆ"

"เค้าหุ้ยหมัก?" ไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อน ทุกคนพากันคืบเข้าปาก
หนึ่งชิ้น เพียงกินคำแรกก็อยากคายทิ้งเสียแล้ว แน่แน่นอนว่าจะคายต่อหน้า
นายผู้เฒ่าหลิวไม่ได้ จึงอมไว้ในปากอยู่นานถึงค่อยผืนใจกลืนลงคอ
พอกลิ้นลงไปแล้ว ในปากยังเค็มปะแล่ม เผ็ดนิดๆ แล้วก็...จากนั้นก็
คืบใส่ปากอีกชิ้น...

"อะ...อร่อยมากเลย!"

"แน่นอนอยู่แล้ว ยิ่งถ้ากินกับข้าวสวยจะยิ่งวิเศษเข้าไปใหญ่"
นายผู้เฒ่าหลิวหัวเราะหึๆ พลังคิดในใจว่าจะต้องใส่วิธีทำเค้าหุ้ยหมักนี้
ลงไปในคัมภีร์อาหารด้วยให้ได้ พอเหลือบไปเห็นเนียซีทำหน้าแปลกๆ
ก็ถามขึ้น

"ท่านเจ็ดรู้สึกว่าจะไม่อร่อยหรือ"

"เปล่าขอรับ รสชาติดีมาก แต่เค้าหุ้ยหมักนี้เป็นอาหารที่แม่ครัว
เมื่อครู่คิดค้นขึ้นมาจริงๆ หรือ" รสชาติของมันแตกต่างไปจากอาหาร
จัดเลี้ยงที่กินเมื่อครู่ กลับเหมือนเค้าหุ้ยหมักที่เหมียวอวีเอนเอามาให้กิน
วันนั้นไม่มีผิด...

วันนั้นเขามาที่แผงขายโจ๊กเช้ากว่าทุกวัน ผักปาทมดไปแล้ว นาง
ทำท่าลังเลอยู่สักพักก็เอาเต้าหู้ยี้หมักให้เล็กๆ ออกมาจากใต้แผง
ใช้ช้อนตักใส่จาน จากนั้นก็บอกเขาด้วยท่าทางตื่นเต็นนิดๆ

'หากคุณชายเนี่ยไม่รังเกียจก็เชิญชิมดู'

'อาหารที่เจ้าคิดค้นขึ้นมาใหม่อย่างนั้นหรือ' เขาถามด้วยความสงสัย

'อืม' ตอนนั้นนางหน้าแดงเรื่อ 'มีแต่ข้าเท่านั้นที่เคยชิม หากคุณชาย
เนี่ยรู้สึกว่ามันอร่อยก็คายทิ้งได้เลย ไม่เป็นไรหรอก'

กลิ่นของมันเหม็นจนขนาดจมูก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังชิมดูคำหนึ่ง

'เป็นอย่างไร' นางถาม ท่าทางตื่นเต็นยิ่งกว่าเดิม

'...อร่อย' เขาชม แล้วได้เห็นรอยยิ้มบางๆ คลิ่ต่วนบนเรียวปาก
ของอีกฝ่าย เขาแทบไม่เคยเห็นนางยิ้มมาก่อน ยิ้มของนางไม่ได้งามล้ำ
ทว่าตรึงใจอย่างยิ่ง

'อร่อยก็ดี...อร่อยก็ดีแล้ว' นางละล้าละลังเล็กน้อย ก่อนจะวาง
ไหเต้าหู้ยี้หมักลงตรงหน้าเขา 'หากคุณชายเนี่ยไม่รังเกียจ ก็เชิญเอา
เต้าหู้ยี้หมักให้กลับไปกินได้เลย'

'ทั้งแผ่นดินยังไม่มีใครทำเต้าหู้ยี้หมักแบบนี้มาก่อน เหตุใดเจ้า
ไม่ทำขายให้กินกับโจ๊กเล่า รับรองว่าจะต้องเลื่องชื่อแน่' เขาสงสัย
อย่างมาก

นางส่ายหน้า 'ข้า...ไม่ควรเป็นคนทำขาย'

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นนางพูดเยอะเป็นพิเศษซ้ำยังยิ้ม
หลังจากพูดอย่างนั้น นางก็น้ำนมองลง ท่าทางเหมือนจวนใจ...เนี่ยซี
ได้สติกลับมาองเต้าหู้ยี้หมักในจานที่ดูเหมือนกันทุกประการ ภายใน

เวลาแค่ไม่กี่เดือน เหตุใดถึงมีคนทำของแบบเดียวกันออกมาได้นะ

"ท่านเจ้คงไม่เชื่อว่านางเพ็งอายุนิดเดียวก็เก่งกาจขนาดนี้ใช่หรือไม่ ข้าเองก็ไม่เชื่อ จึงซังนางกับสาวใช้ของนางเอาไว้ในโรงครัว ผ่านไปแค่ ครึ่งวัน นางก็ทำอาหารอร่อยออกมาได้มากมาย แล้วจะเป็นเรื่องลงไปได้ อย่างไม่เล้า ตอนนี้อยู่ในโรงครัวมีเครื่องปรุงต่างๆ ที่นางทำขึ้นมาเองเป็น ร้อยชนิด หากท่านชอบ ข้าจะให้สาวใช้ไปเอามาให้สักสามสี่ไห"

อย่างนั้นหรือ เนี่ยซีหรีตา ความสงสัยยังไม่หายไปจากหัวใจ หญิงสาวคนเมื่อครูนี้นิ้วมือขาวผ่องเกลี้ยงเกลา ไม่เหมือนมือคนทำครัวเลย สักนิด

"ฝีมือนางสูงส่งออกอย่างนี้ คงเอาผักปามาทำอาหารได้ด้วย ใช่หรือไม่"

"ผักปามีแต่พวกคนงานชั้นต่ำกินกัน นางจะเอามาทำได้อย่างไร" แยกคนอื่นมีท่าทางเบื่อหน่ายหัวข้อนี้ นายผู้เฒ่าหิวจึงเปลี่ยนเรื่อง พยายามคิดกับตัวเองในใจว่าค่อยๆ ประเด็นกับเนี่ยซีใหม่วันหลัง

สกุลเนี่ยเป็นตระกูลอันดันดับต้นๆ ของหนานจิง มีกิจการกว่า สามร้อยอย่าง โดยเฉพาะร้านหนังสือเพิงอวิ้นที่มีชื่อเสียงมากที่สุด จะตีพิมพ์หนังสือสักเล่ม นอกจากเนื้อหาแล้ว ยังต้องมีการจัดเรียงพิมพ์ การออกแบบรูปเล่ม หนังสืออาหารก็เช่นกัน เขาตั้งใจไว้แต่แรกแล้วว่า จะมอบหมายคัมภีร์อาหารเล่มนี้ให้ร้านหนังสือเพิงอวิ้นเป็นผู้จัดพิมพ์ แม้ว่าเนี่ยซีจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับร้านหนังสือโดยตรง แต่ชายหนุ่มผู้นี้ ถือศีลกินเจมาสิบปี หากมีพระธรรมเป็นตัวส่งเสริมคัมภีร์อาหารมังสวิรัต ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่เขาจะมีชื่อเสียงโด่งดังในโลกของอาหาร

พล่งเข้ายามหนึ่ง* นายผู้เฒ่าหิวจัดห้องพักรับรองให้แขกที่มา
ร่วมงานค้างคืน พงษ์นี้ยังมีใจฝีมือแม่ครัวให้กินอีกมื้อ

เนี่ยชื้ออยู่ค้างคืนที่ห้องปีกตะวันตกตามเจตนารมณ์ของเจ้าบ้าน
โดยไม่คัดค้าน

"นายน้อย อร่อยหรือไม่ชอบรับ หากอร่อย กลับไปขอให้นายน้อยสี
ออกหน้า จะต้องยืมตัวแม่ครัวไปทำอาหารที่คฤหาสน์ได้แน่" โอวหยาง
ที่เดินตามหลังเสนอแนะขึ้นเบาๆ

คฤหาสน์สกุลหลิวมีทัศนียภาพยามค่ำคืนตระการตา เนี่ยสีไม่ยอม
เข้าไปนอนในห้อง กลับเดินเตร็ดเตร่ซ้ำๆ คล้ายกำลังชมทิวทัศน์ แต่
ความจริงสอดส่ายสายตามองหาอะไรบางอย่าง

"ก็ดี" เขาไม่ใช่คนเลือกกิน แม่ครัวคนนี้มีฝีมือดีเยี่ยมจริงๆ แต่
นอกเหนือจากเต้าหู้ยี้หมักแล้ว เขารู้สึกแปลกๆ กับอาหารอย่างอื่น
"ตอนนั้นเจ้าได้กินด้วยหรือเปล่า" เขาถามอย่างไม่ใส่ใจนัก

โอวหยางพยักหน้าอยู่ข้างหลัง "สกุลหลิวปฏิบัติต่อบ่าวไพร่ด้วยดี
แม้จะไม่ได้กินอาหารเลิศรสอย่างนายน้อย แต่ก็มีข้าวให้กิน เป็นอาหาร
มังสวิวัติเช่นกัน อร่อยมากทีเดียวขอรับ" ผู้อารักขาหนุ่มไคร้ครวญอยู่สักพัก
ก่อนจะพูดต่อไปว่า "หากนายน้อยต้องการ หนานจึงยังมีงานเลี้ยงอาหาร
เช่นนั้นไม่ถ้วน บ่าวจะขอให้พ่อบ้านหยวนช่วยจัดการ..." จะได้พบปะ
สังสรรค์กับคนอื่นบ้าง

ผู้เป็นนายน้อยส่ายหน้าพลางหัวเราะ "สิบปีก่อนเข้าร่วมงานสังสรรค์
ทำนองนี้ไม่ต่ำกว่าร้อยครั้งด้วยซ้ำ ฟังมโหรี ต้มเหล้า กินเนื้อทุกคืน

*ชาวจีนสมัยโบราณแบ่งเวลาตอนกลางคืนออกเป็น 5 ยาม โดยยามหนึ่งเรียกว่ายามชวี คือช่วงเวลาประมาณ
19.00 น. ถึง 21.00 น.

ตอนนั้นข้าสนุก แต่ไม่ได้หมายความว่าตอนนี้ข้าจะรู้สึกสนุกด้วยเช่นกัน..."

เขาพลันเจียบเสียง และเจียหูฟังอย่างตั้งใจ

"นายน้อย..." โอวหยางตื่นตัวขึ้นมาทันที "มีเสียงนี้ขอรับ...เสียงสตรี?" เสียงที่ลอยมาตามลมเป็นเสียงของสตรี เพิ่งจะก้าวไปข้างหน้าได้ก้าวเดียว ก็เห็นผู้เป็นนายฟ่งพรวดออกไปอย่างรวดเร็วก่อนแล้ว

นานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้เห็นนายน้อยแสดงฝีมือ โอวหยางนึกในใจว่า 'เยี่ยม' พลางฉีกยิ้มกว้าง แล้วรีบทะยานตามไปบ้าง

"ปล่อยนะ! หากท่านยังไม่ปล่อย ข้าจะร้องให้คนช่วย!" สตรีคนนั้นหวีดร้อง

"ตรงนี้ทั้งเปลี่ยวทั้งไกล ใครจะมาช่วย คนงาม อยู่หนึ่งๆ ดึกว่าอย่าร้อง อย่าเดิน ยอมให้ข้าดูปลั้เสียบโดยดีหรือไม่...หากเจ้าไม่อยากเป็นแม่ครัวคฤหาสน์สกุลหลิว ตามข้ากลับคฤหาสน์ก็ได้ รับรองเลยว่าข้าจะไม่ปล่อยให้สตรีหนุ่มนิ่มบอบบางอย่างเจ้าต้องแปดเปื้อนคว้นไฟกับคราบน้ำมันแน่ เจ้าว่าดีหรือไม่"

"ไม่ ข้าไม่เอา! อวีเอิน...ช่วยด้วย!"

คำว่า 'อวีเอิน' ทำให้ปลายเท้าของเนี่ยซีเซงักไป

"นายน้อย..." โอวหยางที่ตามมาข้างหลังหอบหายใจเล็กน้อย ลองเขม่นตามองไปก็พบว่าข้างหน้าน่าจะเป็นโรงครัว ข้างโรงครัวมีห้องเล็กๆ ข้างในมีตสนิท ทว่ามีคน ข้ายังไม่ใช่แค่คนเดียว

"ห้ามแตะต้องนางนะ!"

"ไม่ให้แตะต้องนาง จะให้แตะต้องเจ้าหรือ บ้าเอ๊ย! เจ้ากล้าดีข้า!" เสียงกระทบกระทั่งทั้งเหมือนคนตะต๋อยกันดังขึ้น ถัดจากนั้นใครบางคน

ก็กระเด็นออกจากห้องเล็ก แล้วล้มลงไปกองกับพื้นอย่างสะบักสะบอม

"แม่นางเหมียว!" รูปร่างเล็กบางอย่างนั้นคือเหมียวอวี๋เอินจริงๆ
ทว่าเรือนผมดำของนางสยายลงมาปรกหน้ายุ่งเหยิง

แม้ได้ยินว่ามีคนมา เหมียวอวี๋เอินก็ไม่มีกะใจจะเงยหน้าขึ้นมอง
นางหอบหายใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะวิ่งกลับเข้าไปในห้องใหม่

"อวี๋เอิน! ช่วยข้าด้วย..." เสียงหวีดร้องดังออกมาจากข้างในพร้อมกับ
เสียงลามกบัดสี

เนียซีเอี่ยมมือไปคว้านางไว้อย่างรวดเร็ว แล้วส่งสายตาให้โหวหยาง

"แม่นางเหมียวไม่ต้องกลัว ผู้อารักขาของข้าเข้าไปช่วยคนในห้องแล้ว
ไม่ต้องกังวลไป"

เสียงนี้ช่างคุ้นเคยเหลือเกิน...

นางเงยหน้าขึ้นอาศัยแสงจันทร์มองไป แล้วต้องตกใจ "คะ...
คุณชายเนีย?"

เขาคลี่ยิ้มบางๆ อย่างนุ่มนวลอ่อนโยน ขณะที่นัยน์ตาสะท้อน
ความดีใจเจียนคลั่งที่พยายามระงับไว้อย่างสุดความสามารถ

"เจ้ายังจำข้าได้"

"ทะ...ทะ...ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร" เสียงกระแทกกระทั้นดังออกมา
จากในห้องอีก นางพยายามสลัดตัวให้หลุดจากพันธนาการอันแน่นหนา
ของเขา แต่มีคนกระเด็นออกมาจากข้างในเสียก่อน

เนียซีก็อดเอวเล็กตึงนางมาหลบอยู่ข้างหลังตัวเอง ใครคนนั้น
กำลังเข้ามาอยู่ตรงปลายเท้า เขาส่งเสียงแค้นจุกดังหึเบาๆ

"นี่คุณชายหลัวไม่ใช่หรือ" งานเลี้ยงในคืนนี้มีชื่อของเจ้าตัวเป็น

แขกรับเชิญด้วย

"อะ...อวีเอน..." เหมียวตงหย่าเดินน้ำตานองออกมาโดยมีไอวหยางช่วยประคอง

เหมียววออีเอนสลัดตัวจากวงแขนชายหนุ่มวิ่งเข้าไปหาเหมียวตงหย่า แล้วตึงนางเข้ามาทอด "ไม่เป็นไรแล้วนะ...ไม่เป็นไรแล้ว..." หัวใจยังเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง นางไม่กล้าคิดเลยว่าหากไม่มีคนมาช่วยไว้อย่างทัน่วงที เหมียวตงหย่าจะต้องประสบชะตากรรมเช่นไร

"จะ...เจ้า..." คุณชายหลวงพยายามยันตัวลุกขึ้นมาอยู่หลายครั้ง นานทีเดียวถึงเพิ่งตระหนักว่าคนที่เข้ามาขัดขวางปากตนคือคนสกุลเนี่ย "เนี่ยเวินหย่า เจ้าเองก็คิดจะยุ่งกับนางเช่นกันหรือ"

"ข้าไม่ได้มีความคิดต่ำช้ากับแม่ครัวสกุลหลิว"

"แล้วเหตุใดเจ้าถึงต้องให้ลูกน้องเล่นงานข้าด้วย!" คุณชายหลวงถึงตาไล่

"เจ้าคิดจะทำตัวเป็นโจรปล้นสวาท จะไม่ให้ข้ายื่นมือเข้าไปได้อย่างไร" เนี่ยซีห์หรีตา "หากยินยอมพร้อมใจกันทั้งสองฝ่ายยังว่าไปอย่างนี้เจ้าจะบังคับฝันใใจสตรีดีๆ ไม่ให้ข้าเข้าไปยุ่งก็เท่ากับพระไร้ตาแล้ว"

"อูย!" คุณชายหลวงใช้มือกุมขี้โครงที่น่าจะหักของตน พลงมองอีกฝ่ายตาขวาง "เจ้าเองก็อยากได้นางเหมือนกันล่ะน่า จริงหรือไม่เล่า มีแต่ตาแก่โกลั้จะลงโลงอย่างนายผู้เฒ่าหลิวเท่านั้นล่ะที่ไม่รู้สึกรู้สาไม่เช่นนั้นเจ้าจะคลำทางมาที่นี่ดีๆ ด้วยเหตุใดกัน"

เหมียววออีเอนฟังแล้วหันไปมองเนี่ยซี

เป็นเช่นนั้นหรือ บุษทุกคน...เป็นอย่างนี้? เห็นสตรีสวยแล้ว

เกิดกำหนดกันหมดหรือ

เหมียวตงหย่าทำตัวห้อยอยู่ในอ้อมกอดของเหมียวอวี๋เอิน "อวี๋เอิน เมื่อไรศิษย์พี่ถึงจะกลับมาเสียที" นางพืมพำถامنน้ำตาคลอหน่วย ทำทางน่าสงสารเป็นกำลัง ทำเอาคุณชายหลัวกับโหวหยางพากันมองตาค้าง

"ไม่ต้องกลัว มีข้าอยู่ด้วย ไม่มีใครทำร้ายเจ้าได้หรอก" เหมียวอวี๋เอิน ปลอบพลงรู้สึกปวดศีรษะที่ถูกกระแทกเมื่อครู่ นางไม่กล้ายกมือขึ้นจับหลังหัว เพราะกลัวว่าของเหลวเหนอะฉนั้นนั้นจะเป็นเลือดจริงๆ

นางไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจะได้เจอเนี่ยซีอีก...ต่อให้ได้เจอกันโดยบังเอิญ ก็ไม่น่าอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ เขาเดินมาที่นี้กลางดึกเพื่อหาเหมียวตงหย่าจริงๆ หรือ

"ใส่หัวไปเสีย" ชายหนุ่มพยายามนับลูกประคำซ้ำๆ จนครบรอบเพื่อสะกดโทษะ อารมณ์ถึงค่อยพอเย็นลงบ้าง "โหวหยาง เขาไม่ไป เจ้าก็พาเขาออกไป ส่งตัวออกจากคฤหาสน์สกุลหลิวเลย อย่าให้เฉียดกรายเข้ามาตรงนี้ได้อีกแม้แต่ก้าวเดียว"

ผู้อารักขาพลันได้สติผงกศีรษะรับคำสั่งและเดินเข้าไป

คุณชายหลัวเห็นดังนั้นก็รีบถอยหลังหนีไปหลายก้าว โดยอดจะมองใบหน้านามอันชัดเผือดของเหมียวตงหย่าอีกครั้งไม่ได้ รู้สึกเลเลือกไม่ถูกระหว่างหญิงงามกับชีวิต แต่พอเห็นหมัดของโหวหยางพุ่งเข้ามาเท่านั้นก็ร้องลั่น แล้ววิ่งกระเซอะกระเซิงหายลับไปในความมืด

"ไม่เป็นไรใช่หรือไม่ แม่นางเหมียว"

"อืม...ขอบคุณคุณชายมากที่ช่วยเหลือ" นางบอกเบาๆ

"เจ้า...หน้าซีดมาก รีบกลับไปพักผ่อนเถิด" ทว่านางไม่ยอมขยับ

สีหน้าดูหวาดระแวง ระแวงอะไร ระแวงเขาอย่างนั้นหรือ

เหตุใดถึงต้องระแวงเขา ตอนแรกเขามัวแต่มองเหมียวววีเอน เพิ่งสังเกตเห็นตอนนี้ว่าหญิงสาวในอ้อมกอดของนางมีท่าที่ตื่นกลัว ระแวงว่าเขาจะกลายเป็นคนชายหลัวคนที่สองหรือไร

เขาหงุดหงิดเล็กน้อย หงุดหงิดที่เหมียวววีเอนมองเขาเป็นคนบ้า ตัณหาพรคัณนั้น ดวงตาคมมองรูปโฉมของหญิงสาวที่นางพยายามปกป้อง และเงิบไปพักใหญ่ ก่อนจะเอ่ยถามว่า

"พวุงนี้พวกเจ้ายังจะอยู่ที่นี่หรือไม่"

"อืม..."

"ดีแล้ว รีบกลับเข้าห้องไปเกิด คินนี้ชันอนไม่หลับ จะไปชมจันทร์ อยู่บนสะพานคดด้านหน้า หากเกิดอะไรขึ้นก็ส่งเสียงเรียกได้เลย" เขาโบกมือ ก่อนจะเดินไปตามทางรอยกรวด

โอวหยางรีบเดินตามไป แล้วเห็นได้จากทางหน้าต่างว่าริมฝีปาก นายน้อยของเขาอมยิ้มบางๆ

ยิ้มทำไมกันนะ เพราะได้เจอหญิงงามแบบแม่ครัวนั้นหรือ หากว่ากันตามตรง บุรุษที่ได้เห็นแม่ครัวคนนั้นแล้วไม่ใจเต้นหายากเต็มที

"อวีเอน พวกเขา...พวกเขา..."

"พวกเขาเป็นคนดี" เหมียวววีเอนบอกพลางตบหลังอีกฝ่ายเบาๆ "โลกนี้ไม่ได้มีแค่บุรุษแบบเมื่อครู่อย่างเดียวนะ ยังมีคนดีๆ แบบ ศิษย์พี่ใหญ่อยู่ด้วย"

นัยน์ตาเลือนลอยค่อยๆ กลับสู่ความมีสติอีกครั้ง น้ำตาของ เหมียวตงหยาร่วงพรั่งมาเป็นสาย "นั่นสิ ข้าอยากให้คุณพี่ใหญ่ได้บันทึก

อาหารเล่มนั้นมาเหลือเกิน พวกเราจะได้ไปจากที่นี่โดยเร็วแล้วหาที่ดีๆ อยู่
จะได้ไม่ต้องเจอพวก...พวก..." *ไม่อยากเชื่อเลยว่าโลกนี้มีบุรุษแบบนี้*
ด้วย

เหมียวอวีเอนแค้นยืม "นั่นสินะ รอคิษย์พี่ใหญ่กลับมาเมื่อไร
พวกเราก็ได้ไปจากที่นี่" แต่ไปจากที่นี่แล้วจะมีอะไรขึ้นแล้ว *ที่ได้มีบุรุษ*
ความงามอันสะกดสายตาของตงหยาก็ยังจะนำภัยมาให้ จะไปอยู่ที่ไหนได้

"พวกเราเข้าห้องกันก่อนดีกว่า..." นัยน์ตาของนางค่อนข้างเลื่อนลอย
อีกครั้งคืนที่เหลือน่าจะได้หลับสนิท รอคิษย์พี่ใหญ่กลับมา ปวดหัว
เหลือเกิน หัวน่าจะใกล้แตกแล้วกระมัง

"ตงหย่าเออร์..." เสียงแผ่วๆ ลอยมาตามลม เหมียวอวีเอนตื่นตัว
ทันที แล้วหันไปร้องเรียกอย่างดีใจ

"ศิษย์พี่ใหญ่!"

เสียงมาถึงก่อนตัว สักพักบุรุษคนหนึ่งก็วิ่งออกมาจากทิศทาง
ตรงข้าม ใบหน้าเย็นชาสะท้อนความตื่นตันทันทีสุดขีด "หาเจอแล้ว!
อยู่ในคลังเก็บของของคนแซ่หลิว!"

"จริงหรือ!" หญิงสาวทั้งสองอุทานออกมาพร้อมกันอย่างปริดา
เท่ากับว่านับจากนี้ไป พวกนางไม่ต้องเร่ร่อน ไม่ต้องขายใจ ไม่ต้อง
เข้ามาเป็นแม่ครัวตามบ้านใครอีกแล้ว

นัยน์ตาของชายหนุ่มเป็นประกายโรจน์เมื่อมองอวีเอน แต่พอมองไป
ที่ตงหยาก็เหลือแต่รอยยิ้มเอ็นดู "จริงสิ ตาแก่นั่นยกตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญ
ด้านอาหาร พยายามเสาะหาแม่ครัวทั่วสารทิศมาช่วยเขียนคัมภีร์ ตัวเอง
จะได้ขึ้นทำเนียบผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารในรอบร้อยปี แต่ไม่รู้เลยว่าบันทึก

อาหารที่หายสาบสูญอยู่ในห้องเก็บของตัวเองนี่ละ แม้แต่จะเปิดอ่านก็ยังไม่เคยเปิดด้วยซ้ำ"

"ขอบคุณฟ้าดิน ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บใช่ไหม"
เหมียวตงหยาดามอย่างห่วงใย

เขายิ้มพลางดึงนางมาอยู่ข้างตัวอย่างแนบเนียน "ฝีมือจะจก
ระดับยามเฝ้าคุกหาสนั่นะหรือจะเห็นซ้ำ" พุดจบก็ล้วงกล่องโลหะบางๆ
ออกมาให้ทั้งสองดู

"ก่อนตายอาจารย์เคยบอกว่าบันทึกอาหารเก็บไว้ในกล่อง ข้างนอก
ฉาบทอง แกะเป็นรูปวิหคร้อยตัว ทองที่ฉาบไว้ลอกออกหมดแล้ว
ศิษย์พี่ใหญ่แน่ใจหรือว่าเป็นกล่องใบนี้" เหมียวอวีเินถาม

"แน!จสิ" ชายหนุ่มหันไปพูดกับเหมียวตงหยาด "ในเมื่อหาบันทึกอาหาร
เจอแล้วก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ในคุกหาสน์สกุหลหวต่อไปอีก ตงหยาดเออร์
เจ้ารีบไปเก็บสัมภาระเสีย พวกเราจะฉวยโอกาสออกไปตอนที่ยังมีด"

"ซ้ำไปเก็บให้ก็ได้..."

"ไม่ต้อง อวีเิน ซ้ำมีเรื่องจะพูดกับเจ้า" เมื่อเหมียวตงหยาดเดินเข้าไป
ในห้องแล้ว ชายหนุ่มก็ลากนางไปทางป่าไผ่ นิ่งคิดอะไรครู่หนึ่ง ก่อนจะ
พูดขึ้นว่า "อวีเิน เจ้าน่าจะรู้ว่าเพราะอะไรอาจารย์ถึงให้พวกเราขโมย
บันทึกเล่มนี้"

"อืม" เหมียวตงหยาดไร้พรสวรรค์ด้านอาหารมาตั้งแต่เด็ก ทว่าอาจารย์
ก็ยังทุ่มเทแรงกายแรงใจฝึกฝนนางให้เป็นแม่ครัวมือหนึ่งแห่งยุคให้ได้
นี่คือแผนการที่อาจารย์วางไว้ โดยก่อนตายได้สั่งให้ศิษย์ทั้งสามขโมย
บันทึกอาหารมาให้ได้

ว่ากันว่าบันทึกเล่มนี้เป็นบันทึกด้านอาหารที่คนครัวมือฉมังคนหนึ่งทิ้งไว้ให้ชนรุ่นหลังตั้งแต่เมื่อหลายร้อยปีก่อน คนครัวคนอื่นไม่มีทางเทียบติด ไม่ว่าความเข้าใจเกี่ยวกับอาหาร รสชาติ หรือเคล็ดลับการปรุงกับบันทึกเอาไว้โดยละเอียด บันทึกอาหารเล่มนี้เป็นเหมือนเศษกระดาษในสายตาคนทั่วไป แต่เป็นราวสมบัติล้ำค่าสำหรับคนครัวทุกยุคสมัย นอกจากนั้นยังเล่าลือกันว่าที่ซึ่งซานเหยิงในสมัยราชวงศ์ซ่งสามารถทำอาหารจัดเลี้ยงแขกนับพันจนมีชื่อเสียงเลื่องลือนั้น ก็เพราะเคยเห็นบันทึกเล่มนี้ผ่านตามาคร่าวๆ

"อาจารย์หวังว่าบันทึกอาหารเล่มนี้จะทำให้ตงหย่าพัฒนาฝีมือแบบก้าวกระโดด กลายเป็นสุดยอดแม่ครัวแห่งยุค มีชื่อเสียงขจรขยายจากรุ่นสู่รุ่น"

"ถูกต้อง" ชายหนุ่มหุบตาพลางขยับนิ้วมือหยาบกร้านของตน "อาจารย์เก็บพวกเรามาเลี้ยงก็เพื่อตงหย่า ดังนั้นตอนนี้ถึงเวลาที่พวกเราจะตอบแทนบุญคุณของอาจารย์แล้ว"

"แน่นอนสิ ทุกครั้งที่มืงานเลี้ยงแล้วตกรางวัลแม่ครัว ตงหย่าก็เป็นคนออกหน้าตลกด เป็นอย่างนี้ต่อไปอีกไม่นาน ทั้งหนานจิงก็จะเลื่องลือกันว่าแม่ครัว..."

"แค่นี้ยังไม่พอหรอก แม้ว่าเรื่องที่อาจารย์กลัวที่สุดจะยังไม่เกิดแต่ก่อนตายท่านได้สั่งให้ข้าตัดไฟแต่ต้นลม..." ชายหนุ่มพลันเงยไป แล้วกวาดตามองนางตั้งแต่หัวจรดเท้า "นี่...เจ้าไปทำอะไรมาได้ถึงมอมแมมเช่นนี้" เพิ่งนึกออกว่าเมื่อครู่มีแต่สนใจบันทึกอาหารกับมองหน้าตงหย่าเออร์ จึงไม่ทันสังเกตว่าคางของเขาก็ดมแล้วผ้าแค้

ชั้นเดียวเช่นกัน

"เมื่อครู...เมื่อครูมีคนคิดจะ...ล้วงเกินตงหย่า..."

"อะไรนะ!" โทสะของเขาพลุ่งพล่านขึ้นมาทันที "มันเป็นใคร! ใครมันกล้าล้วงเกินตงหย่าเออร์ของข้า" พอเขาไม่ได้ปกป้องนางอยู่ข้างๆ ก็เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

"ไม่เป็นไรๆ มันถูกไล่ตีจนหนีเปิดไปแล้วละ" เหมียวอวี่เอนรับพลอบโยนอีกฝ่าย

"ไม่เป็นไรจริงหรือ เจ้าเป็นศิษย์พี่ประสาอะไรกัน"

"ชะ...ข้าพยายามเต็มที่แล้ว..."

"พยายามเต็มที่? เจ้าพยายามเต็มที่จริงหรือ ตอนนั้นพวกเราสาบานต่อหน้าอาจารย์ไว้ว่าอย่างไร เจ้ายังจำได้หรือไม่ ไม่ว่าตัวเองจะเป็นอย่างไรก็จะปกป้องตงหย่าเออร์ก่อนเจ้ายังจำได้อยู่หรือเปล่า ถึงอย่างไรเจ้าก็เป็นสตรี หากมีภัยจวนตัว เจ้าก็ต้องเอาตัวเองก่อนอยู่ดี"

"ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านเป็นอะไรของท่านนะ" ใ่ว่านางช่างระแวง และใ่ว่านางปวดหัวเสียจนตาพร่า แต่คืนนี้อีกฝ่ายทำตัวแปลกไปอย่างไรชอบกล

นางรู้ว่าเขาตกหลุมรักเหมียวตงหย่าทันทีที่เข้าสำนัก สิบกว่าปีมานี้ก็เห็นเหมียวตงหย่าเป็นเหมือนชีวิต แต่ตอนนี้เหมียวตงหย่าปลดออกแล้ว เขากลับทำตัวแปลกไปอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน นอกจากนั้นนางยังไม่เคยเห็นเขา...มีจิตสังหารรุนแรงเช่นนี้...ความคิดดังกล่าวเพิ่งจะผุดขึ้นมาในใจอย่างไรสาเหตุ นางก็พลันเจ็บระบมตรงหัวไหล่ แล้วกระเด็นไปข้างหลังทั้งตัว

เหมียวววี่เอนพิงตระหนักรหลังถูกโจมตีว่าเขาขัดฝ่ามือใส่นาง

หญิงสาวตกตะลึงจังจัง พอจะเอ่ยปากถามต้นสายปลายเหตุ เลือดสดๆ ก็ทะลักออกมาแทน นางนิ่งอึ้ง ยากจะทำใจเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น ได้แต่มองเขาตาค้าง

"เจ้าคงอยากถามข้าว่าเหตุใดจึงทำเช่นนั้นสินะ" ชายหนุ่มสาวเท้าเดินเข้ามา พอเห็นนางพยักหน้าอย่างเจ็บปวดก็พูดต่อไปเบาๆ "อย่าโทษข้าเลย อวี่เอน เจ้าน่าจะรู้ว่าที่เจ้าถูกเก็บมาเลี้ยงเป็นเพราะอาจารย์อยากได้สตรีคนหนึ่งไว้คอยช่วยเหลือตงหยยาเอ๋อร์ตลอดไป"

ถูกต้อง ดังนั้นนางถึงพยายามเต็มที่เพื่อเหมียวตงหยยา ทั้งคอยปกป้อง คอยสอนทำอาหาร ให้ออกไปปรับความดีความชอบแทนตัวเอง ไม่ใช่หรือ แล้วเหตุใดถึงยังจะมานาง

"แต่เจ้ามีพรสวรรค์เกินไป" ชายหนุ่มไขความกังขาในแววตานาง ก่อนจะหรีตอย่างน่ากลัว "เจ้าเป็นแบบนี้ตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าทำอะไรก็เก่งกว่าตงหยยาเสมอ อาจารย์ไม่ได้ถ่ายทอดความรู้สั่งสอนเจ้าให้เป็นแม่ครัวชื่อดังแห่งยุค แต่เพื่อให้เจ้าคอยช่วยเหลือตงหยยาเอ๋อร์ ช่วยนางไปชั่วชีวิต อาจารย์นึกเสียใจขึ้นมาก่อนตาย เสียใจว่าไม่น่าเก็บลูกสาวคนครัวมาเลี้ยง พรสวรรค์ของเจ้าน่ากลัวเกินไป ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าเจ้าจะตั้งสำนักขึ้นมาเองแล้วทอดทิ้งตงหยยาเอ๋อร์..."

"ข้าไม่เคยมีความคิดเช่นนั้นเลยสักนิด...ข้า...แค่ๆ" ใครอยากเป็นแม่ครัว ใครอยากตั้งสำนักของตัวเอง ใครกัน ต่อให้เอาทองคำเป็นพัน เป็นหมื่นตำลึงมาทุ่มให้นาง นางก็ไม่อยากเป็นแม่ครัวหรอก

"ถึงตอนนี้เจ้าจะยังไม่คิด แต่ต่อไปแล้ว บอกไม่ได้หรอก อาจารย์

คิดไว้นานแล้วว่าอยากให้ผู้ช่วยต๋อยตงหย่าเออร์ ที่รับอุปการะข้า ให้ข้าเรียนวิชาชีพ ก็เพื่อให้ข้าคอยปกป้องตงหย่าเออร์ไปชั่วชีวิต ท่านรู้ว่าข้าเต็มใจ รู้ว่าข้ารักตงหย่าเออร์จากใจจริง ดังนั้นก่อนตายอาจารย์จึงมอบหมายเรื่องเดียวที่ยังวางใจไม่ลงให้ข้าจัดการ..."

ทั้งไม่กล้าเชื่อและไม่อยากเชื่อ แต่คำตอบก็ผุดขึ้นมาในใจแต่แรกแล้ว เหมียวอวีเินหลับตาลงพลงเอ่ยถามเบาๆ "อาจารย์ให้ท่าน... มาข้าทั้งใช้หรือไม่"

"หากภายในสองสามปีฝีมือทำอาหารของเจ้าไม่รุดหน้า เก็บเจ้าไว้ หากหาบั้นที่กินอาหารไม่เจอตลอดไป เก็บเจ้าไว้ หากหาบั้นที่กินอาหารเจอ และฝีมือเจ้ารุดหน้าจนน่ากลัว ฉายแววโดดเด่นแม้ไม่มีอาจารย์คอยถ่ายทอดความรู้ให้ จะเก็บเจ้าไว้ได้อย่างไรเล่า เก็บไว้ก็มีแต่จะเป็นภัย ยากจะรับประกันได้ว่าวันใดวันหนึ่งเจ้าจะไม่แย่งชิงตำแหน่งแม่ครัวอันดับหนึ่งแห่งยุคกับตงหย่าเออร์ 'อย่าโทษอาจารย์ จะโทษก็ต้องโทษที่ข้ามีศิษย์เก่งกาจเกินไป' นี่คือการพูดที่อาจารย์ให้ข้ามาบอกเจ้า อวีเินยอมรับชะตากรรมเสียเถิด" ชายหนุ่มเงื้อมือขึ้นเพื่อส่งนางไปปรโลก แต่พลงได้ยินเสียงเหมียวตงหย่าเดินออกมาจากในห้องเสียก่อน ความคิดในสมองรวนไป เขาลังเลเล็กน้อย ก่อนจะยกเท้าถึบนางเข้าไปในป่าไผ่

เขาถึบเต็มแรงอย่างหนักหน่วงจนแทบคร่าชีวิตนางไปครึ่งหนึ่ง เหมียวอวีเินขยับตัวไม่ได้ ส่งเสียงร้องไม่ออก ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยเลือด บอกไม่ได้ว่าไหลออกมาจากแผลบนศีรษะหรือกระอักเลือดออกมา กันแน่ นางได้แต่นอนหมอบอยู่ตรงนั้น เจ็บระบมเข้าไปถึงชั่วหัวใจ...

นี่...หมายความว่าอย่างไร...

"อริฉิ่งแล้ว" ดวงหน้าสะคราญตาของเหมียวตงหยางฉายแววฉงนท่ามกลางความมืดสลัวยามราตรี เห็นแต่ศิษย์พี่ใหญ่ยืนอยู่คนเดียวเท่านั้น

ยี่สิบปีมานี้ นางเฝ้าคิดทุกลมหายใจว่าจะตอบแทนพระคุณอาจารย์ที่ชุบเลี้ยงอย่างไร อาจารย์เข้มงวดก็จริง แต่เป็นคนที่เลี้ยงดูนางมา อาจารย์ไม่เคยคิดถึงความผูกพันที่ใช้ชีวิตร่วมกันเกือบยี่สิบปีเลยหรือ...นาง...อาจารย์พูดจาอย่างนี้ออกมาง่าย ๆ เพียงเพราะอยากได้ตำแหน่งอันดับหนึ่งบนแผ่นดินเท่านั้นหรือ

"นาง...ออกจากคฤหาสน์สกุลหลิวไปก่อนแล้ว พวกเราแยกกันหนີจะได้ไม่ถูกจับได้ง่ายๆ"

นางนิกอกแล้ว สมิัยเด็กๆ นางไม่ชอบฆ่าไก่ ไม่ชอบเชือดแพะ แต่ก็จำต้องหัดทำจนเป็น นางกลัวเลือด แต่ก็ต้องฝึกลับมีดทุกคืนทุกวันเพื่อเหมียวตงหยาง เหมียวตงหยางก็กลัวเลือดเช่นกัน อาจารย์ไม่เข้มงวดกับเหมียวตงหยาง นางก็ไม่ว่าไม่บ่น นางไม่เคยกล้าบ่นอยู่แล้ว ยามศิษย์พี่ใหญ่คอยอยู่เป็นเพื่อนเหมียวตงหยาง นางต้องฆ่าปลา ต้องแลเนื้อทำไปอาเจียนไปเสียไม่มีดี...

ทว่า...เหตุใดถึงยังต้องทำกับนางอย่างนี้

"แต่อริฉิ่งไม่รู้วูร์ยุทธ์ ถ้าหาก...ถ้าหาก..." เสียงของเหมียวตงหยางเหมือนลอยห่างออกไปทุกที

หมายความว่าอย่างไร...หมายความว่าอย่างไรกัน...

หลังอาจารย์ตายจากไป นางค่อยๆ สอนเหมียวตงหยางทำอาหาร

อย่างสุดความสามารถ ไม่เคยมีความคิดจะตั้งสำนักของตัวเองเลยสักครั้ง...หมายความว่าอย่างไรกัน เพราะนางมีพรสวรรค์อะไรนั้นนะหรือ แต่นางไม่เคยคิดเสียหน่อย ไม่เคยคิดจะทรยศเลยจริงๆ

"ไม่เป็นไร นางไม่ถูกใครเห็นง่าย ๆ หรอก ผิดกับเจ้า เดินไปแค่ว่า ก้าวก็ถูกคนมองแล้ว ชูว์...อย่าส่งเสียง พวกเรารีบออกไปกันก่อนดีกว่า อวีเอนรอรเราอยู่ข้างนอก"

เสียงพูดไกลออกไปเรื่อยๆ จนสุดท้ายไม่ได้ยินอีก

ทั้งสองคน...ทั้งนางไว้เพียงคนเดียวล่ำฟัง

คนเดียวล่ำฟัง...

ความมืดมิดของรัตติกาลค่อยๆ หายลับไปได้เปลือกตาที่ปิดลง ศิษย์พี่ใหญ่คิดจะทิ้งนางให้ตายอยู่ตรงนี้คนเดียวใช่หรือไม่

แม้ป่าไผ่นี้จะอยู่ติดกับโรงครัวโดยตรง แต่คนส่วนใหญ่จะใช้ทางเดินรอยกรวดที่อยู่อีกด้าน ต่อให้นางตายอยู่ตรงนี้สักเดือนครึ่งเดือนก็ไม่มีใครรู้ ถึงแม้คนมาเห็นก็เห็นเพียงแค่ศพที่เน่าแล้ว

ตาย...ตายไปเกิดใหม่ ถึงอย่างไรอยู่บนโลกนี้ต่อไป นางก็ต้องอยู่อย่างเดียวดายไม่ใช่หรือ

มือที่กำแน่นค่อยๆ คลายออก ร่างกายแข็งทื่อแสนทรมานค่อยโล่งเบาขึ้น

หิ้งเรไรร้องระงมอยู่ข้างหู แม้ไม่อยากจะยอมรับ แต่นี่อาจจะเป็นจุดสุดท้ายของนางจริงๆ

3

หมายความว่าอย่างไร

หมายความว่าอย่างไรกัน

"เพื่ออะไรอยู่! นางเพื่ออะไรอยู่!" ใครบางคนคำราม

"ไม่ทราบขอรับ คนเจ็บหนักมักเพ้อกันทั้งนั้น นายน้อยเจ็ดน่าจะ...

น่าจะทราบว่สิ่งทีนางพูดออกมาไม่มีความหมาย"

"หากไม่มีความหมาย เหตุไฉนยังทรมนทรมายไม่หยุดเล่า เจ้าตาบอดหรือไร หมอไม่ได้ความ!"

"นายน้อยเจ็ด...ชั่วดียว่างไรข้าก็รักษาโรคน้อยใหญ่ให้ท่านๆ สกุนเียนายี่สิบกว่าปี ท่านพูดจาเช่นนี้ทำให้ชื่อเสียงของข้าต่างพร้อยนะขอรับ"

เนียซีเหมือนจะรู้ว่าแผลอควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ จึงรีบสุดหายใจลึกๆ สะกดความร้อร้อนรุ่มในใจ แล้วว่า "ข้าไม่ดีเอง ท่านหมอเว่ย ข้าแค่..."

ข้าแค่..."

"แค่กังวล" หมอสู่งว้ยต่อให้ "นับจากที่ท่านฝึกจิตสร้างความเยือกเย็น ข้าก็ไม่เคยเห็นท่านพลุ่งพล่านแบบนี้เลย ทำเอาตาแก่ออย่างข้าตกใจแทบตาย"

ชายหนุ่มเม้มปากแน่น ไม่เอ่ยอะไรอีก ได้แต่ใช้ดวงตาสีดำสนิท จ้องมองหญิงสาวที่นอนกระสับกระส่าย

"แผลบนไหล่นี้ดูก็รู้แล้วว่าถูกคนขัดมา นางคงฝันเห็นคนที่พยายามจะฆ่าตัวเอองนั้นล่ะ ท่านออกไปก่อนเถิด ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกัน ให้สาวใช้คอยจับนางไว้ระหว่างที่ข้าใส่ยา"

"ท่านหมอ ข้าจับนางไม่อยู่หรอกนะเจ้าคะ!" สาวใช้อุทธรณ์ เพราะถูกสองมือที่บิดไปมาของคนเจ็บฟาดเข้าให้อย่างจังหลายทีแล้ว

"ข้าจับเอง" เนี่ยเว็นหยามลักสาวใช้บอก แล้วใช้มือทั้งสองข้าง จับแขนเมียวอวีเอนเอาไว้

"นายน้อยเจ็ด ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกันนะขอรับ..." โอวหยาง หวังขึ้นอย่างจงรักภักดี "เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ให้ป่าวทำแทนเถิด..."

"เจ้าจะโผล่เข้ามาให้เสียเรื่องทำไม แล้วตัวเจ้าไม่ใช่บุรุษหรือออกไป!" ผู้เป็นนายตวาด

"บะ...ป่าวไม่ได้จะทำให้เสียเรื่อง แต่เรื่องเล็กน้อยแค่นี้..."

"อยากให้ข้าขัดเจ้าออกไปใช่หรือไม่"

โอวหยางได้ยั้งดั่งนั้นก็รีบถอยกลับออกไปทันที

หมอเวียมองชายหนุ่มด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนจะเริ่มทำแผลให้คนเจ็บ

พอเจ็บแผล นางก็ทำท่าจะเดินอีก เนี่ยซืบริบใช้น้ำหนักตัวตึงนางไว้
เสื้อที่หญิงสาวสวมอยู่เลื่อนลงครึ่งหนึ่ง เผยช่วงไหล่บอบบางเปื้อนเลือด
ตลอดจนเนินอกที่เห็นได้วอมแวม ขณะถูกกดตึงไว้ใต้ร่างทรงพลัง
ของเขา

หมายความว่าอย่างไรกัน...

"ไม่ต้องกลัว เจ้าถูกช่วยเอาไว้แล้ว ไม่มีใครกล้าทำร้ายเจ้าอีก"
เขากระซิบเบาๆ ข้างหูนาง นัยน์ตาคมเต็มไปด้วยความเดือดดาล
"มีข้าอยู่ ใครก็ไม่กล้าทำร้ายเจ้าทั้งนั้น จะไม่มีใครกล้าแตะต้องเจ้าอีก
เป็นอันขาด"

น้ำเสียงคุ้นเคยลอยเข้ามาในความรับรู้ของนาง

คุณชายเนี่ยอย่างนั้นหรือ...

กระทั่งเขายังเข้ามาอยู่ในความฝันของนาง แสดงว่านางใกล้ตาย
แล้วสินะ นางตอบแทนบุญคุณอาจารย์ทุกวิถีทาง แต่สิ่งที่ได้รับกลับมา
คืออะไรกันเล่า นางได้รับอะไรกลับมา

หลังจากเลิกขายใจแล้ว นางยังฝังใจไม่ลืม กลัวว่าลูกค้าประจำ
ที่ฝนตกฟ้าร้องก็มาอุดหนุนไม่เคยขาดอย่างเขาจะไม่คุ้นล้นกับใจเจ้าอื่น
นางยังฝังใจไม่ลืม! สวรรค์เห็นว่านางใกล้ตายเต็มที่ ก็เลยให้เขาเข้ามา
อยู่ในความฝันเพื่อเจอนางเป็นครั้งสุดท้าย นางจะได้เก็บความทรงจำ
อันสวยงามนี้เอาไว้ใช่หรือไม่

ว่าไปแล้ว สวรรค์ก็ไม่โหดร้ายทารุณเกินไปนัก...

"นางยืมอยู่ เหตุใดถึงยืมเล่า" รอยยิ้มขมขื่นเช่นนี้ เขาเห็นแล้ว
ปวดหนึบในใจยิ่ง ขณะกอดพันบอกไปว่า "ไม่ต้องยืมแล้ว มีข้าอยู่ด้วย

ข้าจะปกป้องตัวเอง"

เขาจะปกป้องนาง? ยี่สิบปีมานี้ มีใครอยากปกป้องนางบ้าง มีใครอยากบ้าง อาจารย์? ศิษย์พี่? หรือเหมียวตงหย่าที่ไม่มีแม่แต่แรงจะฆ่าไก่?

ใครเล่าจะปกป้องนาง!

"นางร้องไห้แล้ว เหตุใดถึงร้องไห้ละ เหตุใดนางถึงได้ร้องไห้!" เขาคำราม

"เจ็บนะสิขอรับ ต้องเป็นเพราะเจ็บแผลที่ไหลอยู่แล้ว ไม่เช่นนั้นยังมีสาเหตุอะไรอีกเล่าที่ทำให้นางร้องไห้" หมอเว่ยอยากจะทำอะไรมาอุดหูเสียจริง

ไม่ หัวไหล่นางแสบร้อนเหมือนถูกไฟคลอก แต่ไม่รู้สึกเจ็บ ที่เจ็บคือหัวใจต่างหากเล่า!

แม้ศิษย์พี่จะให้นางแบกรับภาระแทน คอยช่วยเหลือเหมียวตงหย่าอยู่เจียนๆ นางก็ไม่เคยปริปากบ่น แต่...เหตุใดถึงต้องฆ่านางด้วยเพราะเหตุใดกัน!

หมายความว่าอย่างไรกัน...

ฝ่ามือของเขาขีดทุกสิ่งทุกอย่างที่นางทำมาตลอดให้แตกกระเจิง แล้วที่ผ่านมานางมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรกัน

"ไม่ต้องร้องไห้ ไม่ต้องร้อง ไม่มีใครรังแกเจ้าอีกแล้ว มีข้าอยู่ทั้งคน"

เขาเป็นใครกัน เขาก็แค่ลูกค้าที่มากินใจเป็นประจำ จะเข้าใจความขมขื่นในใจนางได้อย่างไร...

หมายความว่าอย่างไรกัน...

"หมายความว่าอย่างไรกัน!" นางอุทานลั่นพร้อมดีดตัวลุกพรวด จากนั้นก็รู้สึกเจ็บระบมไปทั้งตัวจนต้องร้องครางพร้อมล้มลงไปบนที่นอนใหม่

"คุณหนูเหมียวฟื้นแล้ว ดีเหลือเกิน!" หญิงคนหนึ่งส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ ก่อนจะชะงัก "จะไปรายงานนายน้อยเจ็ดก่อนหรือจะป้อนยาก่อนดีนะ...ป้อนยาก่อนแล้วกัน คุณหนูเหมียว ข้าจะประคองท่านขึ้นมานะเจ้าคะ"

เหมียวอวีเอนลื้มตาขึ้นมามีอาการอ่อนแรง เห็นเด็กสาวในเครื่องแต่งกายแบบสาวใช้คนหนึ่งชยับเข้ามาใกล้ "จะ...เจ้าจะทำอะไร" รอบตัวเป็นการตกแต่งแบบโบราณที่นางไม่เคยคุ้น นี่ไม่ใช่คฤหาสน์สกุลหลิว และไม่ใช่บ้านที่นางเคยอยู่

"ข้าจะป้อนยาท่านเจ้าคะ คุณหนู" หลินอันประคองเหมียวอวีเอนขึ้นมานั่ง แล้วพลบเมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามมีสีหน้าแปลกๆ "ทนหน่อยนะเจ้าคะ กินยาแล้วจะได้หลับต่อสักสองสามชั่วยาม*"

"ข้าไม่รู้จักเจ้า..."

"แต่นายน้อยเจ็ดของพวกเรารู้จักท่านนี่เจ้าคะ น่ากลัวเหลือเกิน ตอนที่คุณหนูถูกอุ้มเข้ามาทั้งเนื้อทั้งตัวมีแต่เลือด พ่อบ้านหยวนรีบไปตามหมอในคืนนั้น นายน้อยเจ็ดเป็นคนมีเมตตา ปกติเห็นช่วยฝังซากสัตว์เป็นประจำ แต่ยังไม่เคยเห็นพาคณกลับมาที่คฤหาสน์มาก่อน ทำเอาพวกบ่าวตกใจแทบตาย..."

ความทรงจำไหลปากกลับมาดูสายนํ้า นี่ถึงความเย็นชาของอาจารย์

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

นึกถึงฝ่ามือของศิษย์พี่ใหญ่ที่ทิ้งนางให้ตายอยู่ในป่าใฝ่อย่างเดียวดาย
ทันใดนั้นเลือดลมพลันตีกลับ ขย่อนเอายาที่เพิ่งต้มไปออกมาจนหมด
อย่างควบคุมตัวเองไม่ได้

"ว้าย!" หลินอันหวีดร้องพลางถอยกรูดติดๆ กันหลายก้าว เพราะ
เหมียววอวี่เอนอาเจียนยาออกมารดนาง "คุณหนู เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ ข้า
ต้มยาไม่ดีหรือ"

เพราะใช้ชีวิตร่วมกันหลายปีเข้า นางจึงเข้าใจความคลั่งไคล้
ที่อาจารย์มีต่อการทำอาหารได้เลาๆ แต่ไม่เคยคิดเลยว่าความคลั่งไคล้
จะทำให้เขามานางได้อย่างเลือดเย็น

หมายความว่าอย่างไรกัน...

ความผูกพันที่สั่งสอนเลี้ยงดูกันมายังสู้ชื่อเสียงในโลกแห่งการทำครัว
ไม่ได้ใช่มั้ยหรือ

"นายน้อย! นายน้อยเจ็ดเจ้าคะ" บานประตูเปิดออก หลินอันรีบ
ร้องเรียกเมื่อเห็นตัวช่วย "ท่านมาได้จังหวะพอดี ไม่รู้เพราะเหตุใด
คุณหนูเหมียวถึงได้อาเจียนยาออกมาจนหมดเจ้าคะ!"

เนียซึมวดคิ้วมองยาที่หกเรียราดอยู่บนพื้น แล้วว่า "ไปต้มมาอีก
สามไป" หลังไล่หลินอันออกไปแล้ว เขาก็ลากม้านั่งมานั่งลงข้างเตียง

"ไม่เป็นไรใช่ไหม" ชายหนุ่มถามเสียงอ่อนโยน ทว่านางไม่ตอบ
ยังเอาแต่จมอยู่ในความคิดตัวเอง เขาเองก็ไม่ขัดจังหวะ ได้แต่นั่งอยู่บน
ม้านั่ง พลังจ้องมองนางเงียบๆ

ครั้งแรกที่ได้เจอนางคือบนถนนใหญ่เมื่อหนึ่งปีก่อน ตอนนั้นเขา
ไม่ได้สังเกตเห็นตัวนาง แต่สังเกตเห็นความคล่องแคล่วระหว่างต้มจี้ก

ของนางต่างหาก แผงของนางไม่เหมือนผแดงคนอื่น เน้นขายให้คนงาน
ชั้นล่าง จึงตั้งราคาถูกและให้ปริมาณมาก

เนื่องจากเป็นโจ๊กไม่ใส่น้ำ เขาจึงเข้าไปลองกิน ลองเพียงครั้งเดียว
ก็ติดใจจนถอนตัวไม่ได้ถึงหนึ่งปี

โจ๊กของนางกินง่ายและหอมกรุ่น ไม่ได้จืดจางเอาผักมาประคุดประคอย
ให้เหมือนเนื้อ แต่ทำให้เห็นชัดๆ ว่าเป็นผัก บางทีอาจไม่ใช่อาหารที่อร่อย
ที่สุดที่ขายกันบนถนน แต่ถูกปากเขาอย่างยิ่ง

นับแต่นั้น ไม่ว่าฝนจะตกฟ้าจะร้อง เขาก็จะไปกินโจ๊ก แล้วค่อยๆ
เปี่ยมเบนความสนใจจากความคล่องแคล่วหลังเตาไฟไปสังเกตใบหน้า
ของนาง

นานเต็มทีแล้วที่เขาไม่ได้สนใจมองหน้าตาของสตรี แต่ก็ยัง
มองออกว่านางหน้าตาหมดจด เสียแต่ที่ไม่มีอะไรโดดเด่น ประกอบกับ
นางมีนิสัยเยียบๆ ค่อนข้างจะมีดมน จึงดูจิตจางในสายตาคบรอบข้าง
ส่วนใหญ่นางจะมัดผมไว้ข้างหลังอย่างเรียบง่าย แทบไม่เคยเห็นทำทรงอื่น
แต่ตอนนี้ผมสีดำของนางเหยียดสยายพาดทรวงอก ดูแล้วประหลาดจน
เขาสงสัย

สถิติที่พลัดพรายค่อยๆ กลับมารวมกัน ในที่สุดสายตาของเหมียวอวี๋เอิน
ก็วางนิ่งอยู่บนร่างเขา

"ท่าน...คือคุณชายเนี่ย?" นางถามอย่างเหลือเชื่อ ดูเหมือนนาง
จะฝันถึงเขาด้วย...

"อะไรกัน สลบไปแค่นี้ไม่กี่วันก็ไม่รู้จักข้าเสียแล้วหรือ" เขายิ้มถาม
อย่างอ่อนโยน

ไม่รู้จักจริงๆ นั่นละ เพราะคุณชายเนี่ยในความฝันตะเบ็งเสียง ตะโกนลั่นรากับกำลังเดือดจัด ไม่เหมือนเนี่ยซีที่นางรู้จักแม้แต่คนเดียว

นางฝันไปจริงๆ สินะ ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าทั้งสุภาพและอ่อนโยน บุรุษที่บอกว่าจะปกป้องนางในความฝันนั้นเป็นเพียงความฝันจริงๆ ต้องฝันไปเท่านั้นละถึงจะมีคนพูดอย่างนั้นได้...

"ท่าน...เหตุใดถึงได้ช่วยข้า" นางถามขึ้นๆ อย่างอ่อนแรง

"เห็นคนจะตายไม่ช่วยได้หรือ"

เห็นคนจะตายไม่ช่วยได้หรือ? แสดงว่าตอนนั้นนางใกล้ตายแล้วจริงๆ สินะ เหตุใดจึงไม่ปล่อยให้นางตายไปแล้ว จะได้ทดแทนพระคุณของอาจารย์ ให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อนึกถึงความอำนมหิตเอ็นชาของพวกเขาทุกคืนวันหรือไรกัน

"เช่นนั้น...ชะ...ข้าต้องตอบแทนท่านอย่างไร"

เขานิ่งงันไปเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มบางๆ "ตั้งใจพักฟื้นให้ดีก็พอ ไม่ต้องตอบแทนอะไรทั้งนั้น"

"จะไม่ตอบแทนได้อย่างไรกัน" นางโพล่งออกมา "จะให้ข้าคอยระลึกถึงทุกลมหายใจว่าติดค้างท่านอย่างนั้นหรือ" แม้ไม่ต้องการให้ใครดูตาย ไม่ต้องการให้ใครช่วย นางก็ยังถูกอาจารย์เก็บกลับไป ยังถูกเขาช่วยเอาไว้ บุญคุณที่ติดค้าง ข้าเร็วอย่างไรก็ต้องตอบแทน ผู้รับตอบแทนให้จบๆ ไป ดีกว่า

ชายหนุ่มขมวดคิ้วอีกครั้ง "พวกเราเป็นสหายกัน จะพูดถึงบุญคุณไปไย"

หลินอันยกยาสามใหม่เข้ามาให้อย่างระมัดระวัง เขารับมาเป่า

ไล่ความร้อน

"สะ...สหาย?" เหมียววี่เอินตกใจเสียไม่มีดี ผลตรงให้ลูกกระเทือน จนความเจ็บปวดแล่นขึ้นมาเป็นระลอก นางต้องสูดหายใจติดๆ กัน หลายครั้ง

"เจ็บมากเลยหรือ บาดแผลเจ้ายังไม่สมาน อย่าเพิ่งขยับตัวส่งเดช" จำนวนครั้งที่สนทนากันวันนี้ยังไม่ครบสิบ...ก็เรียกว่าเป็นสหายได้แล้วหรือ

เห็นได้ชัดว่าเนียช้อ่านใจนางได้ จึงกล่าวยิ้มๆ "มิตรภาพระหว่าง วิญญาณบาปบางทวลก็ล้ำดุจสายน้ำ เคยคุยกันไม่มากจะเป็นไรไปเล่า" เขาพูดพลางยกยาขึ้นจ่อปากนาง

หญิงสาวหดตัวไปข้างหลังเล็กน้อยพลางเบือนหน้าหนี "ข้า...ข้า ไม่กินยา"

"ไม่กินยาแล้วจะหายได้อย่างไร" เขาถามอย่างใจเย็น ขณะถือ ข้อนยาตามจ่อปากนางราวกับเงาตามตัว

"ข้า...ข้าจะหายหรือไม่ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณชายเนี่ยเน้า"

"ผู้่น้อยเนี่ยเว็นหยา"

หญิงสาวงงวยว่ายอยู่ๆ เขามาทักชื่อแซ่ให้นางรู้ทำไมกัน ตั้งแต่ ตื่นขึ้นมา นางรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในอีกความฝันหนึ่ง เดิมทีเนียชี่ ควรจะมีตัวตนอยู่แค่ในความทรงจำที่นางเก็บไว้ลึกที่สุดต่างหาก!

"หรือเจ้าจะไม่ชอบยาขมๆ เช่นนั้นก็ไม่เป็นไร หลินอัน ไปเอาน้ำเชื่อม มาชามซิ"

"มะ...ไม่ต้อง..." เหมียววี่เอินปฏิเสธเบาๆ ในใจเต็มไปด้วยความกังขา

"ท่าน...ท่านต้องการอะไรกันแน่"

"ข้าไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น"

นางเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าคมสันของอีกฝ่ายด้วยความฉงน เขาดูไม่เหมือนพุดโกหกแม้แต่นิดเดียว เป็นไปได้อย่างไรกัน เขาสร้างบุญคุณกับนางหลายครั้งหลายครา จะไม่ต้องการสิ่งตอบแทนได้หรือ

"เจ้าไม่เห็นข้าเป็นสหายหรือ" เขาถามอย่างอ่อนโยน

"บะ...แบบนี้เรียกว่าสหายหรือ" นางไม่เชื่อหรอก เสียวชู้กับเหมียวตงหย่าไม่ได้เป็นเหมือนนางกับคุณชายเฝ้าคนนี่เสียหน่อย

ชายหนุ่มตอบด้วยสีหน้านุ่มนวล "ต้องเรียกว่าสหายอยู่แล้วสิ ค่ะมียาให้หมดก่อนเกิด"

หลังจากล้งเลอยู่สักพัก นางก็อ้าปากกินยาแต่โดยดี ทว่าความเย็นชาไร้หัวใจของอาจารย์และศิษย์พี่ใหญ่ยังวนเวียนอยู่ในหัว จนรู้สึกอยากอาเจียนอย่างควบคุมตัวเองไม่อยู่อีกครั้ง แต่พอจะขยับออกมาทางตาก็หันเหลือบมองหน้าเขาเสียก่อน

เขากำลังจ้องมองนางอย่างมั่นคง มือซ้ายถือชาม มือขวาถือช้อน บุรุษตัวโตๆ อยู่ในสภาพนี้ดูแปลกประหลาดไม่น้อย แต่กลับสร้างความซาบซึ้งขึ้นในใจจนนางฝืนกลืนยากกลับลงคอไปตามเดิม

รอยยิ้มบางผุดขึ้นตรงมุมปากชายหนุ่ม "กินคำแรกได้ ที่เหลือก็ไม่มีปัญหาแล้ว" เขาว่ำพลงตักบ่อนนางอีกช้อน

นางฉงนงงวยเหลือเกิน!

"หะ...เหตุใดกัน ข้า...ข้าทำอะไร คุณชายถึงได้เห็นข้าเป็นสหาย" แม้แต่จะคิดยังไม่กล้า นางไม่สะสวย ทำตัวให้ใครชอบไม่เป็น 'ไม่รู้จะ

คุยกับคนอื่นอย่างไร แล้วเหตุใดคนอย่างนางถึงมีสหายเช่นเขาได้

ระหว่างเขากับนางเรียกว่าเป็นสหายกันจริงๆ หรือ

เขาฉวยโอกาสที่นางยังงุนงง ตักยักป้อนอีกซ้อนแบบไม่ให้รู้ตัว ก่อนจะพูดขึ้นว่า "เจ้ากับข้ารู้จักกันมาหนึ่งปี ยังไม่พออีกหรือ"

ต้องไม่พออยู่แล้วสิ หนึ่งปีที่ผ่านมานางกับเขามีความสัมพันธ์กันแบบคนขายใจกับลูกค้า ได้คุยกันแต่ไม่กี่คำ เขาจะเข้าใจความมืดมนในนิสัยนางได้อย่างไร เป็นสหายกันหรือ น่ากลัวว่าเขาจะสงสารนางมากกว่าระมั่ง

"ข้า...คุณชายชอบกินใจหรือไม่" นางถามขึ้นเบาๆ

"หากไม่ชอบคงไม่ไปกินใจที่แผงของเจ้าทุกวันไม่เคยขาดแบบนั้นหรอก"

"เช่นนั้น...ได้โปรดให้ข้าทำงานตอบแทนอยู่ในคุณหาสน์สกุลนี้ด้วยเถิด" นางคิดไปคิดมาก็มีแคว้นนี้เท่านั้น "ไว้พอคุณชายกินใจก็จนเมื่อไร ข้าก็จะจากไปทันที ถือเสียว่าอวีเินตอบแทนบุญคุณท่านที่เคยช่วยเหลือมาหลายครั้ง..."

โทสะวาบขึ้นในนัยน์ตาเขา ทว่าหายไปอย่างรวดเร็วเสียจนนางนึกว่าตัวเองตาฝาด เขาเป็นคนสุภาพอ่อนโยน ข้ายังเป็นอุปาสกผู้ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่บุรุษที่จะโมโหง่าย ๆ เสียหน่อย

"ได้" เขาตอบขี้นๆ "อยากตอบแทนก็แล้วแต่เจ้า ไม่อยากติดค้างบุญคุณก็ตามใจเจ้า แต่เจ้าต้องฝึกฝนร่างกายให้ดี รอนแรมผลหายเมื่อไรค่อยเข้าครัว"

นางพยักหน้า ไม่รู้สึกแปลกใจที่เขาตอบรับอย่างรวดเร็ว คนป่วย

เข้าครัวไม่เป็นผลดีต่อคนกินอาหารอยู่แล้ว

"ขอบคุณคุณชาย..." ความหงุดหงิดวบขึ้นมานบนใบหน้าคมคายอีกครั้ง แต่นางนึกว่าตัวเองมีหน้าตาผาด

คนดีๆ แบบนี้หายากนัก หากเขาไม่ต้องการอะไรตอบแทนจริงๆ ละก็...โลกเรามีคนดีถึงขนาดนี้ด้วยหรือ หรือว่าเขายังคิดไม่ออกว่าจะให้นางตอบแทนอย่างไร

หญิงสาวหลุบตาลง นึกถึงเมียดวงตงหาผู้ใส่ชื่อไว้พิษภัยขึ้นมา เมียดวงตงหาจะรู้ดีทุกอย่างบ้างนะ พอรู้ว่านางหายไป จะกลับไปตามหานางที่คฤหาสน์สกุลหลิวหรือเปล่า

พวกนางสองคนไม่เคยแยกจากกันนาน เพราะกลัวว่าเมียดวงตงหาอยู่กับคนอื่นแล้วจะคับอกคับใจ ดังนั้นนางจึงมักจะพยายามปกป้องอีกฝ่ายอย่างสุดความสามารถ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะอาจารย์ฝากฝังไว้ก่อนตาย แต่อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะนางเห็นอีกฝ่ายเป็นน้องสาวแท้ๆ มาแต่ไหนแต่ไร ตอนนี้นางหายตัวไป เมียดวงตงหาจะตามหานางหรือเปล่านั้น

"หิวแล้วใช้หรือไม่ ต้องกินยาให้หมดก่อนนะถึงจะกินข้าวได้" น้ำเสียงของเขาทุ้มนุ่มละมุนหู ฟังดูคล้ายกำลังหลอกล่อเด็ก

เขา...เขากำลังโง่ซ้ำให้กินยาอยู่หรือ

เมียดวงตงหาเผลอบมองชายหนุ่มแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบเบนสายตาออกอย่างรวดเร็ว สีแดงเรื่อชานขึ้นบนใบหน้าขาวซีดอย่างห้ามไม่อยู่ ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยมีใครโอร่านางมาก่อน วิธีโง่อย่างนี้...ใช้เสียงนุ่มนวลค่อยๆ พูดยกย่องเหมือนที่อาจารย์เคยโอร่าเมียดวงตงหาสมัยเด็กๆ แล้วก็

เหมือนเวลาศิษย์พี่ใหญ่ทำให้เหมือนดวงหยาอารมณ์ดี...

"มีอะไรหรือ" เขาถามเพราะสังเกตเห็นท่าที่ตอบสนองของนาง

"มะ...ไม่มีอะไร" เหมือนวอวีเอนเอ่ยตะกุกตะกัก ขอบตาแดงเรื่อ หัวใจเต็มไปด้วยความซาบซึ้งตื้นตัน

ไม่เคยคิดเลยว่าจะมีคนหลอกล่อนนางอย่างนี้ ความริษยาเล็กๆ ในอดีตกลายเป็นจริงขึ้นมาแล้ว ต้องตอบแทน...ต้องตอบแทนให้ได้ เขาไม่รู้หรือรู้ว่าสิ่งที่เขาทำโดยไม่เจตนาทำให้ความฝันของนางเป็นจริงมีคนโอบน้อม...ชีวิตนี้นางไม่กล้าแม้แต่จะคิด

"มา กินอีกช้อน ยานี้ค่อนข้างขมจริงๆ อดทนนิดนะ"

เหมือนวอวีเอนพยักหน้าแล้วอ้าปากกินยาแต่โดยดี ตอนที่เขายกปลายช้อนขึ้นจรดริมฝีปาก นางพลันได้กลิ่นอายจางๆ โขยออกมาจากร่างของชายหนุ่ม เป็นกลิ่นที่คุ้นเคยเสียนี้กระไร...เหมือนกลิ่นที่ทำให้หัวใจนางสงบลงในความฝัน

หากนั่นไม่ใช่ความฝันจะดีสักแค่ไหนกันนะ!

"เด็กดี กินยาหมดก็จะได้กินข้าวแล้วละ ตอนนี้เจ้ากินได้แค่โจ๊กเท่านั้น เป็นโจ๊กที่พ่อครัวในคฤหาสน์ทำ หากไม่ชอบก็ทนเอาหน่อยนะ" เขายิ้มอย่างพอใจ แล้วเกี่ยวปอวยผมที่ตกลงมาปรกแก้มเนียนไปทักหูให้ได้ป้อนยาสะดวก

หลินอันยืนกอดถาดทำตาโตอยู่อีกด้าน

นี่...นายน้อยเจ็ดรู้จักโอรสเป็นตั้งแต่เมื่อไรกันนะ

ครึ่งเดือนให้หลัง...

คุณหาสน์สกุลเนี่ยในช่วงรอยต่อของตอนกลางคืนกับรุ่งสางตกอยู่ใต้หมอกหนาจนทุกอย่างพร่าเลือน เพราะได้หยวนซีเซิงช่วยนำทางนางจึงสัมผัสได้เลาๆ ว่าคุณหาสน์แห่งนี้ไม่เหมือนบ้านคนทั่วไป

สะพานน้อยทอดข้ามลำธารไหลริน ภูเขาจำลอง ต้นไม้ปลอม ด้านนอกลานยังมีลานอีกชั้น ขนาดใช้ทางที่ใกล้ที่สุด แต่กว่าจะเดินไปถึงโรงครัวก็ยังทำเอาเหมียวอวี๋เอนหอบและเหงื่อซึม

นี่ใช่หรือไม่ใช่บ้านคนพบตีอันดับหนึ่งของหนานจิง? เนี่ยชีอาศัยอยู่ที่นี้ฐานะของเขาแตกต่างกับนางราวฟ้ากับดิน แล้วจะเห็นนางเป็นสหายจริงๆ ได้อย่างไร

"ไม่ใช่ว่าข้าไม่ใช่เจ้า แต่ข้าจำเป็นต้องขอคำยืนยันอีกครั้ง" ตอนเดินไปถึงหน้าโรงครัว หยวนซีเซิงอดจะหันมาถามข้าไม่ได้ "เจ้าไม่ใช่แขกคนสำคัญของนายน้อยเจ็ดจริงๆ หรือ"

นางส่ายหน้า "ข้าไม่ใช่แขก คุณชายเนี่ยแค่ช่วยข้าเอาไว้ ข้าไม่มีอะไรจะตอบแทน จึงขอเข้าครัวมาทำอาหารให้"

"อย่างนั้นหรือ" หยวนซีเซิงลูบคางอย่างครุ่นคิด

"คุณชายเนี่ยเป็นอุปาสกที่ถือศีลกินเจ จิตใจดีงามมีเมตตา ทนเห็นข้าตายเป็นอยู่ข้างนอกไม่ได้ แล้วข้าจะไม่ตอบแทนความดีของเขาได้อย่างไร"

หยวนซีเซิงมองนางนิ่งๆ ครู่หนึ่ง ก่อนจะบอกตามตรง "เจ้าไม่เหมือนแขกคนสำคัญจริงๆ นั่นละ ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา การแต่งตัว หรือบุคลิกก็ล้วนห่างชั้นกับนายน้อยเจ็ดไกลนัก..." โดยเฉพาะเวลานางไม่พูดจะดูมีดมนอย่างบอกไม่ถูก

คนบางคนแม้จะพูดน้อย แต่อยู่ด้วยแล้วรู้สึกสบายใจ ทว่าสตรี

คนนี้เจี๊ยบขี้นมเสียจนน่าอึดอัด ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนเป็นแขกคนพิเศษของนายน้อยเจ็ดได้

"ได้ เจ้าพูดเองนะ" หยวนซีเซิงเดินเข้าไปในโรงครัวขนาดใหญ่ คนงานในนั้นเห็นเขาเข้าก็พากันส่งเสียงทักว่า 'พ่อบ้านหยวน' เขาพยักหน้ารับอย่างพึงพอใจ แล้วเดินเข้าไปตรงหน้าเตา

"พ่อครัวเผิง ข้าพาลูกมือมาให้"

ชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังสั่งคนงานให้ติดไฟอยู่ตรงหน้าเตา พอเห็นหยวนซีเซิงก็เอ่ยทัก "วันนี้พ่อบ้านหยวนมาเข้าจริง ฟ่ายังไม่สาธยายด้วยซ้ำ เจ้านายท่านไหนตื่นแต่เช้าแล้วเกิดหิวขึ้นมาอย่างนั้นหรือ ต้องรอหน่อยนะ"

"เปล่า ไม่ใช่หรอก ข้าเอาคนมาช่วยงานท่าน นางมาช่วยทำกับข้าว ท่านก็รู้นี้ เจ้าของแฉ่งขายใจที่นายน้อยเจ็ดไปกินทุกเช้า นั่นล่ะ..." สาธยายยังไม่ทันจบ ฝ่ายตรงข้ามก็พลันหยุดชะงัก แล้วหันมาเบิกตามองเหมียวววีเอน

"นางนะหรือ"

"ถูกต้อง นางนี่ล่ะ" พ่อบ้านนึกจนถึงที่พ่อครัวเผิงแสดงท่าที่ไม่เป็นมิตร ออกมากะทันหัน "จากนี้ไป นางจะรับผิดชอบอาหารการกินของนายน้อยเจ็ด ส่วนท่านคอยดูแลอาหารสามมื้อให้เจ้านายท่านอื่นๆ ก็พอแล้ว"

"พ่อบ้านหยวน!" พ่อครัวเผิงชักสีหน้า ถลึงตามองเหมียวววีเอน "นายน้อยเจ็ดถูกข้าใช้หรือไม่ หากถูกข้า ข้าไปก็ได้ ไม่ต้องหาเด็กตัวเท่านั้นมาเป็นข้ออ้างหรอก!" เด็กสาวตัวเล็กนิดเดียวแบบนี้ นายน้อยเจ็ดจะกินอาหารที่นางทำถูกปากได้อย่างไร "นางเป็นคนครัวที่บ้านไหนสงมา

กล้าอวดฝีมือให้ตัวเองขายหน้าด้วยหรือ"

เหมียววรีเอนทำอะไรไม่ถูก ได้แต่พยายามอธิบาย "ชะ...ข้าไม่ได้จะมาแย่งตำแหน่งคนครัวกับท่าน แค่อยากขอชิมที่ต้มจืดผักกาดเท่านั้น..."

"ต้มจืดผักกาด? กล้าพูดเช่นนี้ต่อหน้าข้าเขี้ยวหรือ ดี!" มืดทำควาลับลงบนเตียงโดยแรง "ในเมื่อกล้าพูดว่าจะมาใช้มีดใช้กระทะในอาณาเขตพ่อครัวเผิงคนนี้ ข้าก็จะให้เจ้าชิมใช้ที่ พ่อบ้านหยวน อย่าหาว่าข้าไม่ให้หน้านายน้อยเจ็ดละ หากนางทำกับข้าวออกมาได้ไม่ดี ข้าจะไล่นางออกจากโรงครัวทันที" ว่าแล้วก็ส่งสายตาให้คนติดไฟกับคนงานในครัวถอยออกไปให้หมด

งานในครัวหลักๆ แบ่งหน้าที่กันทำ ยิ่งหัวหน้าคนครัวตามคุณหาสน์ใหญ่ๆ ด้วยแล้ว ไม่จำเป็นต้องทำงานทุกอย่างเป็นทั้งหมด แต่รู้จักสั่งการและคุมงานก็พอ งานหั่นผัก หั่นเนื้อ ตัดไฟ ตักน้ำ ให้ลูกมือเป็นคนทำตัวเขามีนหน้าที่ใส่กระทะผัดเท่านั้น สตรีตัวเล็กๆ แบบนี้จะทำกับข้าวคนเดียวโดยไม่มีผู้ช่วยไหวหรือ

เหมียววรีเอนก้าวออกมาข้างหน้า แล้วหันไปถามพ่อครัวเผิง "ข้าขอใช้ผักกับข้าวหน้อยได้หรือไม่"

"ถามโง่ๆ อยากรได้แค่ไหนก็เอาไปสิ"

นางพยักหน้าเอ่ยขอบคุณแล้วเลือกผักกวาดึงหนึ่งกำ เต้าหู้สี่เหลี่ยม ยับมิดยาวจากแผงมิดทำครัวที่แขวนเรียงไว้เป็นดับ หลังจากกะน้ำหนักมิดในมืออยู่ครู่หนึ่งก็เริ่มหั่นผักอย่างคล่องแคล่ว

พ่อครัวเผิงนั่งชมอยู่ในใจ ดูไม่ออกเลยว่าเด็กผู้หญิงอายุน้อยๆ เพียงเท่านี้จะใช้มีดได้ชำนาญนัก มีดเล่มนี้เป็นหนึ่งในมิดยาวที่เขาใช้

ประจำ คนอื่นหยิบมาใช้ไม่ถนัด มักบ่นว่ายาวเกินไป แต่นางกลับ...

"เจ้าจะทำโจ๊กหรือ" เขาอดถามขึ้นไม่ได้

"ใช่ คุณชายกินมังสวิรัต ข้าตั้งใจจะต้มโจ๊กกะหล่ำปลี"

"เจ้าต้มโจ๊กมีหลักการอย่างไรบ้าง" เขาถามอีก

เวลาทำอาหาร นางมักไม่คุยกับใคร หญิงสาวเหลือบมอง
ฝ่ายตรงข้ามแวบหนึ่ง ก่อนจะเหลียวมองข้าวกับน้ำ แล้วส่ายหน้า

"มีข้าวสารมีน้ำเตรียมไว้พร้อมแล้วก็ไม่เรื่องมากหรอก แค่อะยธวัช
เวลาตั้งไฟก็พอ ตั้งไฟน้อยเกินไป รสชาติไม่ออก ตั้งไฟนานเกินไปจะเค็ม"

ดวงตาที่หริ่งของพ่อครัวเผิงเป็นประกายวาววับ "แค่พูดน่ะง่าย
แต่การจะคุมเวลาตั้งไฟให้ดีต้องมีประสบการณ์มาแล้วระดับหนึ่ง
ถึงจะทำได้ กลัวแต่จะต้มออกมาเป็นโจ๊กห่วยๆ มากกว่า"

เขารอให้นางได้กลับ แต่ปรากฏว่าใจนางจดจ่ออยู่กับการต้มโจ๊ก
ไม่ได้ฟังเขาด้วยซ้ำ

เขาต้มโจ๊กมาทั้งชีวิต อันดับแรกต้องเลือกข้าว เลือกน้ำ แล้วค่อย
คุมเวลาตั้งไฟ จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปไม่ได้ ไม่รู้ว่าสตรีคนนี้
กล้าบ้าบิ่นหรือว่าโง่กันแน่

ผ่านไปสักพักก็เกิดเสียงเอะอะขึ้นเบาๆ ในโรงครัว เหมือนวูไฉน
ไม่ได้สนใจเพราะมัวแต่มองหม้อโจ๊กที่เริ่มเดือด ผัก ข้าว เต้าหู้ มีครบ
หมดแล้ว หากมีผักดองซีอิ๊วที่นางทำเองด้วยจะยิ่งดีเข้าไปใหญ่ นาง
สังเกตว่าแต่ก่อนเวลาเนียซีมากินโจ๊ก แม้จะกินกับทุกอย่างหมดเกลี้ยง
แต่ผักดองเองที่นางยกไปวางไว้ให้จะหมดก่อนอย่างอื่นเสมอ

"พ่อครัวเผิง เดี่ยวข้าขอผักกาดขาวกับหน่อไม้สดสักนิด..." นาง

เบือนหน้าไปพูดด้วย แล้วพบว่าพ่อครัวเฝือกำลังมองไปทางด้านหลังตน อย่างจืดจ่อ เกิดอะไรขึ้นอย่างนั้นหรือ

"นายน้อยสิบสอง!" พ่อบ้านหยวนอุทานออกมาอย่างประหลาดใจ "พ่ายังไม่สาบ เหตุใดจึงตื่นเข้าขนาดนี้เล่าขอรับ"

"หุบปากไปเสีย ไม่ต้องแปลกใจขนาดนั้นก็ได้ นึกว่าข่านอนเก่ง ลึกแค่ไหนกัน" เสียงใสเป็นกังวานพูดพลางหา "ข้าหิวจนตื่นนะสิ มีอะไรกินบ้างหรือเปล่า"

เหมียววอเินไม่ได้หันไปมองต่อ แต่รับรู้ได้เลาๆ ว่าคนอื่นดูตื่นตัว ขึ้นมาทันที...ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนเวลาเหมียวตงหย่าอยู่ด้วย ผู้คน รอบตัวจะไปรวมกลุ่มกันที่เหมียวตงหย่าโดยไม่รู้ตัว

"เข้าขนาดนี้ เพิ่งจะทำได้ครึ่งทางเองขอรับ...นายน้อยสิบสอง กินได้หรือ ไม่ใช่ว่าท้องเสียหรือขอรับ ช่วงนี้ท่านกินได้แต่น้ำแกงกับยา เท่านั้น"

"นั่นเพราะพี่สิจใจแกล้งข้า หรือไม่ก็เห็นว่าข้าอ้วนแล้วต่างหากเล่า" เนี่ยหยวนเฉียวเดินไปตรงมุมที่วางอาหารค้างคืน เปิดฝาครอบออก แล้วหยิบหมั่นโถวน้ำตาลทรายขาวขึ้นมาหนึ่งลูก "ข้าก็แค่ท้องเสียเท่านั้น พักผ่อนไม่กี่วันก็หาย" ว่าแล้วกัดกินหลายคำโดยไม่สนใจการประทุวง ของหยวนซีเหิง

"นั่นมันหมั่นโถวเย็นๆ นะขอรับ" ผู้เป็นพ่อบ้านอุทธรณ์

"กินได้ก็พอแล้ว" เนี่ยหยวนเฉียวมองไปรอบๆ แล้วหัวเราะ "ไม่ต้อง สนใจข้าหรอก ทำงานของตัวเองไปเถิดน่า ข้าไม่ได้กินอาหารฝีมือ พ่อครัวเฝือกมานานเต็มที เมื่อเร็วๆ นี้จัดงานเลี้ยงอาหารอะไรกันก็ไม่รู้"

อาหารที่พ่อครัวคุณหาส่วนผสมทุกอย่างทำพ่อครัวเผิงไม่ได้สักชนิด กระเพาะอย่างข้ากินยังเสาะท้อง"

ปากหวานเหมือนตงหย่าไม่มีผิด เหมือนวอวีเอนคิด อีกฝ่ายพูดจา รื่นหูออกมาง่าย ๆ เหมือนไม่มีเจตนา ทำเอาคนฟังปลาบปลื้มจนตัวลอย เขาพูดออกมาได้อย่างไรกันนะ เหตุไฉนนางถึงพูดจาน่าฟังแบบนี้ไม่ได้ แม้แต่ประโยคเดียว

"หือ หอมจัง...ต้มอะไรอยู่นะ" เนี่ยหยวนเฉียวทำตาวาวเมื่อได้กลิ่น พอเดินเข้ามาดูก็พบว่า เป็นโจ๊ก มองเลยหม้อโจ๊กไปก็เห็นเหมียววอวีเอน จึงยิ้มถามอย่างซุกซน "แม่ครัวหน้าใหม่หรือ ต้มแค่โจ๊กยังหอมเสียขนาดนี้ เจ้าทำได้อย่างไรกัน"

"เหมียววอวีเอน นายน้อยสิบลองกำลังถามเจ้าอยู่นะ" เสียงเรียกของ หยวนซีเซิงดังสติของหญิงสาวกลับมา

นางเงยหน้าขึ้นตามสัญชาตญาณ แล้วให้ตกใจจนทำกระบวย ร่วงหลุดมือเมื่อเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ

ช่างเป็นเด็กหนุ่มรูปงามที่หน้าตาน่ามองอะไรอย่างนี้ เท่าที่ดูน่าจะ อายุราวสิบเจ็ดสิบแปด รูปลักษณ์ที่รื่นตาอย่างบอกไม่ถูก นัยน์ตาสีดำ แววความเป็นประกายซุกซน ริมฝีปากบางได้รูปสวย มีความโป่งบาง แบบเด็กหนุ่มและความจิ้มลิ้มแบบเด็กสาว

เขา...เป็นชายสินะ

ฝ่ายนั้นกะพริบตาปริบๆ พลังชะง่อนหน้าเข้ามาใกล้ เรียวปาก คู่สวยแย้มยิ้ม "เจ้าชื่อเหมียววอวีเอนหรือ เป็นชื่อที่น่าสนใจดี พ่อของเจ้า เป็นคนตั้งให้สินะ เขาคงอยากให้เจ้าสำนึกถึงบุญคุณใครสักคนใช่หรือไม่"

* อวี่เอน แปลว่าสำนึกถึงบุญคุณ

คำพูดไร้เจตนาของเขาระแทกเข้ากลางใจเหมียววู้เอนโดยแรง
ที่ตั้งชื่อนี้ให้ก็เพราะต้องการให้นางจดจำบุญคุณตลอดไปจริงๆ...
บุญคุณที่สั่งสอนเลี้ยงดู อาจารย์เป็นคนตั้งชื่อนี้ให้ตอนเก็บนางกลับมา
เพื่อให้นางระลึกไว้ตลอดชีวิตแม้ยามถูกคนเรียกชื่อ ว่านางติดค้างหนี้
บุญคุณที่ไม่มีวันชดใช้ได้หมด

พอคิดถึงอาจารย์ เหตุการณ์ในป่าไผ่คืนนั้นก็ย้อนกลับคืนสู่ความคิด
อีกครั้ง หญิงสาวสลดศีรษะโดยแรง แล้วหันไปสนใจหม้อโจ๊กซึ่งเริ่มเดือด
แล้ว นางจ้องมองโจ๊กในหม้อ...หุงข้าวอย่างไร ทำกับข้าวอย่างไร อาจารย์
เป็นคนสอนให้ทั้งนั้น トラบไตที่นางยังทำอาหารเป็น ก็ไม่มีวันลืม
ความเหน็ดเหนื่อยชาที่ได้รับ ไม่มีวันลืมฝ่ามือที่ศิษย์พี่ใหญ่ขัดใส่เพื่อ
คร่าชีวิตนาง...

สิ่งแปลกปลอมขยี้ขึ้นขึ้นมาในลำคอ นางวิ่งหลบไปทางอื่นไม่ทัน
ทำได้แค่รีบเบือนหน้าหนีแล้วอาเจียนออกมา

"นายน้อยสิบสอง!" หยวนซีเซิงแทบลมจับคาที่

อาเจียนพุ่งออกมารดเสื้อคลุมของเนียหยวนเฉียวทั้งหมด จากนั้น
นางยังสำรอกอากาศเปล่าๆ ออกมาไม่หยุด

"นายน้อยสิบสอง!" เสียงเรียกอย่างแตกตื่นดังไปทั่ว บางคนรีบหยิบ
ผ้าสะอาดมาให้ ขณะที่บางคนรีบวิ่งไปเอาน้ำ

เนียหยวนเฉียวยืนตัวแข็งทังที่ยังมีหม่นโศกคาปาก ดวงตาเบิกกว้าง
มองนางด้วยความอึ้งงัน

"เหมียววู้เอน เจ้าทำอะไรลงไป!" หยวนซีเซิงอุทานลั่น

"เลิกอะอะได้แล้วนะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรสักหน่อย แค่เสื้อเดอะ

อาเจียนเท่านั้น" เมื่อเด็กหนุ่มได้สติก็กลอกตาหนึ่งตลบ เห็นพ่อบ้านของเขาทำท่าจะเอ็ดตะโรใส่เหมียววอวีเอนก็ตบหลังนางเบาๆ แล้วชิงพูดขึ้นมาเสียก่อน "พอทีๆ ปล่อยกลืนแบบนี้ไว้ในครวมันไม่ดี รีบจัดการเสีย เหมียววอวีเอน เจ้าออกไปทำความสะอาดกับข้า" เขาคว่าข้อมือนาง แล้วรับผ้าสะอาดมาเช็ดปากให้นางลวกๆ

"นายน้อยสืบทองกลับห้องไปล้างเนื้อล้างตัวก่อนเถิดขอรับ บ่ว่าจะจัดการเหมียววอวีเอนเอง" สวรรค์ช่วย เขาไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้ว เป็นถึงพ่อบ้านคุณหาสน์สกุลเนี่ย แต่กลับปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นดำตา! อาเจียนใส่คนอื่นยังพอทำเนา นี่มาอาเจียนใส่นายน้อยสืบทองผู้เป็นลูกหัวแก้วหัวแหวนของสกุลเนี่ย! ฮือ...เขาอยากผูกคอตาย อยากผูกคอตายเหลือเกิน! เชือกอยู่ไหนนะ เชือกอยู่ไหนกัน...

"พวกเจ้าทำงานของตัวเองไป ไม่ต้องสนใจข้า ข้าให้เหมียววอวีเอน คนนี้มาปรนนิบัติชำระทำความสะอาดก็พอแล้ว" หยวนเฉียวโบกมือให้ว่อน แล้วบังคับลากเหมียววอวีเอนออกมาข้างนอก

พอออกจากโรงครัว กลืนเหม็นเปรี้ยวนั้นก็จางลงไม่น้อย เขาถอนหายใจเบาๆ พลังจูงนางเดินไปที่บ่อน้ำ

"ชะ...ขอภัย..." หญิงสาวเอ่ยอย่างประดักประเดิด

"เจ้าต้องขอภัยข้าแน่ละ หากข้าหมดความอยากอาหาร จะมาเช็ดตัวเจ้าเป็นคนแรก ร่างกายไม่แข็งแรง ก็บอกชี้แจงตรงๆ ได้นี้ว่าไม่สบาย เขาไม่บังคับเจ้าให้ไปทำงานในครัวหรอก" เขาตักน้ำขึ้นมาถึงหนึ่งโดยไม่รอช้า แล้วรีบถอดเสื้อคลุมที่เลอะคราบสกปรกออก

เหมียววอวีเอนรีบเบือนหน้าหนี ไม่กล้ามองไปมากกว่านี้

"ข้าไม่ได้จะเปลือยสักหน่อย กลัวอะไรของเจ้า ล้างหน้าล้างตาเสีย หน้าตาอมโรคอย่างกับอะไร" เนี่ยหยวนเฉียววกน้ำล้างหน้า กลืนเหม็น ที่ติดจมูกถึงค้อยหายไปทีละน้อย เขาเกือบอาเจียนตามนางไปด้วยแล้ว เลื่อมใสตัวเองจริงๆ ที่ทนมาได้ถึงตอนนี้

จากนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นมามองนางเซ็ดหน้าเสียบๆ พลางเอ่ยถาม "จะให้เรียกหมอมาคูอาการหรือไม่"

"อะ...ข้าไม่ได้ป่วย"

"ไม่ได้ป่วย? ไม่ได้ป่วยแล้วอาเจียนรดข้าได้อย่างไร" เพิ่งจะถามอย่างนั้นก็เห็นหน้านางแดงชาน

หืม แม่ครัวคนนี้น้ำบางเสียด้วย เนี่ยหยวนเฉียวพิจารณาอีกฝ่าย อย่างถ้วนถี่

"เจ้ามาจากที่ใด โรงครัวเป็นอาณัติกรของพ่อครัวเผิง ซีเซิงพาเจ้ามาเป็นแม่ครัวได้อย่างไรกัน"

น้ำเสียงของเด็กหนุ่มเป็นกังวานใส่น่าฟัง ได้ยินเสียงแล้วอยากมองหน้าโดยไม่รู้ตัว

ใบหน้านางนั้นงามน่ารัก แม้จะเป็นเด็กหนุ่มก็ไม่ได้ด้อยกว่า เหมียวตงหย่าเลยสักนิด แขนขาเล็กบาง ตัวสูงกว่านางเล็กน้อย เป็นความงามกึ่งชายกึ่งหญิงที่ยากจะบรรยายด้วยคำพูด รู้แต่ว่าสายตาคอยแต่จะมองเจ้าตัวอย่างควบคุมไม่ได้

นางเคยคิดว่าโลกนี้มีเพียงเหมียวตงหย่าคนเดียวที่ได้รับความรักจากสวรรค์อย่างล้นเหลือ พอมาเจอเด็กหนุ่มคนนี้ถึงได้รู้ว่าสวรรค์ไม่ได้เอ็นดูแค่คนเดียว

"มองข้าจนเหม่อเลยหรือ" น้อยครั้งที่เนียหยวนเฉียวจะอมยิ้มอย่างใจเย็นแบบนี้ เขาพูดพลางลูบท้อง "ในเมื่อเจ้าเป็นแม่ครัว ต่อไปพวกเรา还有机会ได้เจอกันอีกมาก เวลาเจอข้าเรียกข้าว่าสิบสองก็ได้นะ จะมีคำว่าคุณชายหรือท่านพ่วงมาด้วยหรือไม่มีก็ไม่เป็นไร เวลาเจอเจ้านายที่สวมชุดขาว แค่อมยิ้มผกหัวให้ก็เดินผ่านไปได้เลย เจ้านายคนที่เดินถือไม้ค้ายันคือพี่สามของข้า ตามหลักเจ้าไม่น่าจะได้เจอเขาหรอก เพราะส่วนใหญ่เขาจะอยู่ที่สวนตรงสุดอาณาเขตฝั่งตะวันออก แล้วหากเจอเจ้านายที่ถือประจำสวมนนต์ ให้รีบกลับหลังหันทันที อย่าได้หันไปมอง"

หมายถึง...คุณชายเนีย เนียซีสินะ

"พะ...เพราะเหตุใดกัน" นางตะกุกตะกักถาม

ฝ่ายตรงข้ามเหล่มองนางพลางตอบยิ้มๆ "เพราะข้ากลัวว่าพี่เจ็ดจะเห็นเจ้าเป็นสัตว์อ่อนแอตัวเล็กๆ แล้วหิ้วกลับไปไว้ในหอเพียนชั้นนะสิ"

สัตว์อ่อนแอตัวเล็กๆ? เขาหมายถึง...ข้าหรือ

นางคอยปกป้องเหมียวตงหยามาตั้งแต่เด็ก สามารถยืนหยัดดูแลตัวเองได้ จะเหมือนสัตว์อ่อนแอตัวเล็กๆ ได้อย่างไร

"เจ้าไม่เหมือนหรือ" เด็กหนุ่มถามอย่างไร้เดียงสา ก่อนจะโคลงศีรษะ "ตามข้ากลับไปที่กระท่อมหินดีกว่า หากข้าเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเจ้ายังรู้สึกไม่สบาย ก็พักอยู่ที่นั่นสักครู่ค่อยกลับ ป่านนี้ซีเซิงน่าจะหายโมโหแล้ว เขายังหนุ่มยังแน่น แต่กลับนิสัยเหมือนคนแก่ เอะอะก๊บนะอะก็โมโหอยู่เรื่อย หากเขายังโมโหอยู่ เจ้าก็ทนเอาหน่อยแล้วกัน ยอมโดนด่าสักนิดก็จบเรื่องแล้ว"

เหมียวอวี่เอนนิกตกใจอยู่เจี๊ยบๆ เพิ่งรู้ตอนนี้องว่าที่เขาลากนาง

ออกมาจากโรงครัว นอกจากจะเสียงไม่ให้นางถูกพอบ้านหยวนดำหนิ
ยังเพราะเขาคิดว่านางป่วย เลยพาออกมาสูดอากาศข้างนอก

เขากับนางไม่รู้จักกันเสียหน่อย เหตุใดถึงได้ดีกับนางถึงเพียงนี้

นางอยากจะถามแต่ไม่กล้าถาม บางทีเขาอาจจิตใจดีเหมือนอย่าง
เหมียวต๋องหยา มอบความปรารถนาดีให้แม้แต่กับคนไม่รู้จัก หากเป็น
นาง...นางทำไม่ได้แน่...

เนี่ยหยวนเจี้ยวเห็นนางหน้าหมองลงก็ตั้งใจจะกระชอนนางหัวเราะ
แต่พลันได้ยินเสียงคนคุยกันดังแว่วมาเสียก่อน เขาอุทานขึ้นทันที "แยล่ะ!
ไม่ได้การ" ว่าพลางเหลียวซ้ายแลขวา แล้วตบไหล่นาง "อวีเอนเออร์
ไม่ว่าเจ้าเจอใครก็ห้ามบอกว่าเห็นข้าทั้งนั้น ได้ยินหรือไม่" พูดจบเขาก็เดิน
ทะลุศาลาเล็กข้างบ่อน้ำเข้าไปแอบหลังภูเขาลงอย่างว่องไว

นางยังไม่ทันตั้งตัวว่าเกิดอะไรขึ้นก็มีคนเดินเลี้ยวมาจากโค้ง
ด้านหน้า เป็นเนี่ยซีกับชายหนุ่มอีกคนที่นางไม่รู้จัก ชายคนนั้นสวมชุดขาว
ในมือถือพัดพลงโบกซ้ายขวา หน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกับเนี่ยซี น่าจะเป็น
'พี่สี่' ที่เนี่ยหยวนเจี้ยวพูดถึงเมื่อครู

"เด็กสาวนี้มาจากไหน เหตุใดเข้าถึงไม่เคยเห็นมาก่อน" เนี่ยมีหยาง
เอ่ยถาม

เนี่ยเวินหย่าที่กำลังคุยกันอยู่เงยหน้าขึ้นมอง แล้วต้องชะงัก ก่อนจะ
โพล่งถามออกไปว่า "เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

"ชะ...ข้า..." นางตอบอย่างประดักประเดิด "ข้าคือเหมียวอวีเอน..."

เขามองนางด้วยสายตาเหมือนนางพูดภาษาสันสกฤต "ข้าไม่ได้ลืม
ว่าเจ้าคือใคร ข้าถามว่าแผลเจ้ายังไม่ทันหาย อีกทั้งยังไม่มีใครออกมา

เป็นเพื่อน แล้วเข้ามาเป็นแถวโรงครัวตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างทำไม หิวอย่างนั้น หรือ หลินอันเล่า"

ที่แท้เขาก็ไม่ได้ลืมนาง!

"ข้าขอให้พ่อบ้านหยวนพาไปที่โรงครัวเพื่อทำมือเช้า" นอกจากวันสองวันแรกที่เขามานั่งคุยเป็นเพื่อนนาง ครึ่งเดือนมานี้นางก็ไม่เคยเห็นเขากลับเลย

นึกว่า...เขาลืมไปแล้วเสียอีกว่าช่วยสตรีเอาไว้คนหนึ่ง

"ทำมือเช้า? มือเช้ามีพ่อครัวทำให้อยู่แล้ว เจ้าจะทำอะไรได้"

"คุณชายเนียลืมไปแล้วหรือว่าข้าชายฝีมือ ในเมื่อท่านชอบกินข้าก็สามารถใช้ฝีมือตอบแทนท่านได้..." เหมียววี่เอนหลุบตาลง ไม่กล้าสู้สายตาแวววับของเขา เหตุใดถึงได้มองนางเช่นนั้นเล่า นางทำผิดอะไรอย่างนั้นหรือ

เนียมีหยางโบกพัดช้าๆ พลังเหลือบมองน้องชายอย่างสนใจ พอหยุดสายตาลงบนร่างของเหมียววี่เอน เขาก็ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ให้ได้อย่างอ่อนโยน "ที่แท้ก็เจ้านี่เอง ข้านี้กว่าคนชายใจกันนั้นเป็นบุรุษเสียอีก"

นางขยับปาก แต่ไม่รู้จะตอบกลับไปอย่างไรดี บุรุษคนนี้น่าจะเป็นเนียชื่อ คุณชายสี่แห่งคฤหาสน์สกุลเนีย แล้วนางควรพูดจากับเขาอย่างไรกันนะ

นางเป็นอย่างนี้ตั้งแต่เด็กแล้ว อาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่แทบไม่พูดกับนาง จะพูดก็ต่อเมื่อจำเป็นเท่านั้น เรื่องจะสนทนากันเรื่อยเปื่อยนั้นไม่ต้องพูดถึง เลยพลอยทำให้นางมีนิสัยพูดน้อยไปด้วย ผ่านไปนานเข้าก็ไม่รู้จะได้ตอบกับคนทั่วไปที่เริ่มบทสนทนาขึ้นกะทันหันอย่างไรดี แม้

ในช่วงที่ทำงานแทนเหมียวต๋อยหงายอยู่ในคุกหาสน์สกุลหลิว สาวใช้ในคุกหาสน์ก็พูดคุยกับเหมียวต๋อยหงายเป็นส่วนใหญ่

เหมียวต๋อยหงายมองเห็นอาการตกประหม่าของนาง จึงคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ "ข้าใจเองถึงได้ไต่ถามว่าเป็นบุรุษ แม้เงินหยางจะถือศีลกินเจ แต่ก็แทบไม่เคยช่วยใคร ข้าได้ยินว่าเขาช่วยคน แต่ไม่รู้ว่าคนที่ช่วยคือเจ้าของแผงขายโจ๊กนี่เอง ไม่เช่นนั้นข้าคงมาดูแล้านแล้ว"

"ตะ...ดูข้า?"

เหมียวต๋อยหงายทำตาขวางใส่พี่ชายที่หนึ่ง แล้วพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "เจ้าควรจะนอนพักพักผ่อนอยู่ในห้อง"

เหมียวต๋อยหงายเินฝันยิ้ม "ข้าหายนานแล้ว"

"ก็เลยอยากตอบแทนสินะ" เขาถามอย่างหงุดหงิด อ่านความคิดนางได้อย่างทะลุปรุโปร่ง รู้สึกอ่อนใจอย่างยิ่ง เขาเหลือบมองพี่ชายที่ยืนข้างๆ อย่างอยากรู้อยากเห็น แล้วลดเสียงลง "ตามข้ามา"

"หา?"

"อยากตอบแทนไม่ใช่หรือ ตามข้ามาสิ รับรองมีโอกาสให้เจ้าได้ตอบแทนแน่" พูดจบเขาก็หมุนตัวเดินนำไปก่อน

"ได้..." เหมียวต๋อยหงายหันไปผงกศีรษะให้เหมียวต๋อยหงายน้อยๆ ก่อนจะรีบสาวเท้าเดินตามอีกฝ่ายไป

เหมียวต๋อยหงายโบกพัดมองตาม แล้วแสร้งทำเป็นพูดกับตัวเอง "เหตุใดถึงไม่เคยคิดเลยนะ คนที่ทำให้เจ้าเจ็ดพระวงศ์ได้ไม่น่าจะเป็นบุรุษอยู่แล้ว..." ดวงตาของเขาเหลือบมองไปอีกทาง ก่อนจะพูดด้วยเสียงที่ดังขึ้น "แต่คนที่ทำให้ข้าพะวักพะวนจนเป็นเด็กผู้ชายนี้สิ เจ้าว่าจริงหรือไม่"

รอบตัวมีแต่ความเงียบ

"ยังไม่ออกมาอีก? ต้องให้เข้าไปลากเจ้าออกมาจริงๆ หรือไร"

ใบหน้าละห้อยโผล่ออกมาจากด้านหลังภูเขาลำลอง "พี่สี่เตาได้
อย่างไรกันนะ" พี่สี่ต้องเป็นเทพแน่ๆ ถึงได้เดาถูกว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน
ตลอดเลย

"ไม่ต้องเดา แค่นี้ก็รู้" เขาว่าพลางใช้พัดชี้เสื้อคลุมเนื้อดีที่อยู่ข้างบ่อน้ำ
"เจ้าอาเจียนหรือ"

"เปล่าเสียหน่อย อวีเอนผู้นั้นต่างหาก นางอาเจียนรดข้าว ข้ายังไม่
ทันได้กินข้าวเช้า จะมีอะไรให้อาเจียน" เนี่ยหยวนเฉียวเดินออกมา
อย่างว่าง่าย

เขาไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน จะกลัวก็แต่พี่สี่ที่เป็นเหมือนจอมปีศาจ
คนนี้นี่ล่ะ ไม่ว่าเขาจะอย่างไรก็หนีอุ้งมือมารของพี่สี่ไม่พ้นทุกที

เนี่ยมีหยางเอาด้ามพัดเคาะลงบนหัวเนี่ยหยวนเฉียวเบาๆ ก่อนจะ
สังเกตเห็นว่าน้องชายใส่เสื้อบางๆ ยืนเอามือข้างหนึ่งกุมท้อง "ปวดท้อง
อีกแล้วหรือ"

เนี่ยหยวนเฉียวแลบลิ้น "มีสิ่งใดเล็ดลอดสายตาพี่สี่ได้บ้างนี่" เป็นผี
หรืออย่างไรนะ

"ในเมื่อปวดท้อง เหตุใดถึงไม่กลับเข้าห้องไปนอน" นอกจาก
เนี่ยหยวนเฉียวแล้ว พี่น้องสิบสองคนล้วนมีผู้อารักขาประจำตัวคอย
คุ้มกันปกป้องอย่างใกล้ชิด เนี่ยมีหยางหันไปส่งสายตาให้ผู้อารักขาของ
ตนเองที่ยืนอยู่ข้างหลังให้ไปตามหมอทันที

"ข้าอยากกลับห้องตั้งนานแล้ว แต่เห็นอวีเอนดูแปลกๆ เลยอยู่

เป็นเพื่อนนาง พี่สั้วอะไรไหม สตรีนี้จะต้องมีคนคอยทะนุถนอม ยิ่งข้าเห็นนาง
ท่าทางจะอะไรทำอะไรไม่ถูกด้วยแล้ว ตอนแรกยังนึกว่านางเห็นข้าหน้าตา
ดงามผิดคนทั่วไปเลยอึ้ง ต่อมาจึงได้สังเกตเห็นว่า..." ว่านางสานต่อ
บทสนทนากับเขาไม่ถูก เอ้อ น่าสงสัยอะไรอย่างนี้ สำหรับเขาแล้ว สตรี
ทุกคนคือสิ่งสูงค่าที่ควรถนอม ต่อให้เป็นสาวใช้หรือเด็กกำพร้าก็ตาม
ขอเพียงเขาถูกชะตา เป็นต้องนึกสงสัยสารอยากดีกับพวกนางอย่างอดไม่อยู่
เนี่ยหยวนเฉียวกะพระบิดาบริบๆ นัยน์ตาเริ่มพร่ามัว เหงื่อแตกโหม
อย่างบ้าคลั่ง ขณะทั้งตัวอ่อนปวกเปียกไปทางพี่ชาย

เนี่ยมีหยางเป่ียงตัวหลบตามสัญญาตัญญาณ แต่สังเกตเห็นสีหน้า
ทรมานของอีกฝ่ายเข้าเสียก่อน จึงยอมให้อีกฝ่ายเอนเข้ามาซับตัวเอง
หลังจากที่ล้างเลเล็กน้อยก็ยกมือขึ้นโอบเอวเล็กคอด รับน้ำหนักตัวของ
น้องชายเอาไว้

"ทั้งคุณหาสนี้ไม่ได้มีเจ้าคนเดียว หากอยากให้นางมีเพื่อนอยู่ด้วย
เจ้าไม่ต้องลงมือเองก็ได้" ดวงหน้าสุภาพสะอาดตาปรากฏโผล่บางๆ
"ดูซิว่าที่นี่ยังกล้าไปร่วมงานเลี้ยงอาหารสุ่มสี่สุ่มห้าจนต้องเสียอีกหรือไม่"

เนี่ยหยวนเฉียวแลบลิ้น "ไม่กล้าแล้ว" ต่อให้เขากล้า พี่สั้วก็คง
ไม่อนุญาตอยู่ดี

4

คุณาสน์สกุลเนี่ยกว้างใหญ่จนมีอาจนิกภาพได้
เหมือนอวลิ้งเริงผีทำตามหลังเนี่ยชีจนหอบนิดๆ ดวงตาที่หลุบต่ำ
เริ่มสอดส่ายไปรอบๆ อย่างห้ามไม่อยู่

ฟ้าสว่างเต็มที่แล้ว ม่านหมอกสลาย เผยโฉมคุณาสน์ที่ตระการตา
ราวกับอยู่ในหุบเขา

นางย่างเท้าไปตามทางเดินรอยกรวด ห้างออกไปสับก้าวคือทะเลสาบ
คนชุดขนาดใหญ่ ต้นหยางและต้นหลิวห้อยกิ่งอ่อนลู่ มองไปดีๆ จะพบว่า
บนต้นไม้ริมทะเลสาบมีเรือนอยู่หลังหนึ่ง นางประหลาดใจอยู่เจี๊ยบๆ
ก่อนจะรีบเดินตามเมื่อใบหูแว่วเสียงผีเท้าของเขาห่างออกไป

ชายหนุ่มเดินคุ่มๆ ไม่หยุดจนนางแทบหายใจไม่ทัน นัยน์ตาเริ่มพร่า
หัวไหล่เจ็บแปลบขึ้นมามากแล้ว นางกัดฟันแน่นขณะเดินโซเซตามเขา

เขาเดินเร็วขึ้นทุกที นางพยายามเริงผีทำตามจนทัศนียภาพงดงาม

รอบตัวกลายเป็นภาพเลือนๆ จับพลันนั้นปลายเท้าตะกอนหินเข้าโดยแรง จนนางถลาล้มหน้าคะมำอย่างหมดท่า

เหมียววอวี่เอนพยายามยันตัวขึ้นมา แต่กลับเห็นเขาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าตัวเอง

"นี่นะหรือที่ว่าหายแล้ว" เขาถามเสียงเข้ม แล้วทิ้งตัวลงนั่งยองๆ จ้องตานางเหม็ง

"ข้าแค่..."

"แค่อะไร แค่หอบนิดหน่อย แค่เจ็บแผล หรือแค่หมดแรงจะเดินต่อ" ชายหนุ่มถามอย่างดุขัน

เหมียววอวี่เอนมองเขาอย่างตกตะลึง นางไม่ได้พูดไปจริงๆ ตอนแรกยังเอาแต่บอกตัวเองว่าที่เห็นโทสะริ้วเล็กๆ บนสีหน้าเขานั้น เป็นเพราะนางคิดไปเอง แต่ตอนนี้มั่นใจแล้วว่า...ที่แท้เขาก็โมโหเป็นด้วยเช่นกัน

แต่...เหตุใดถึงได้ดูใส่นางเล่า นางก็แค่อยากตอบแทนบุญคุณเขาเท่านั้นนะ

"ข้าไม่ต้องการให้เจ้ามาตอบแทน" เขาพูดเหมือนอ่านใจนางออก แล้วลุกขึ้นยืนหมุนตัวไปอีกทาง "หากข้าอยากให้คนมาตอบแทนบุญคุณ ก็คงออกไปช่วยคนตามถนนทุกวัน ช่วยขอทาน ช่วยคนแก่ ช่วยคนอ่อนแอ จะได้มีคนคอยตอบแทนบุญคุณทุกวัน ไยต้องพาสตรีที่จะตายแหล่มีตายแหล่ออกจากคฤหาสน์สกุลหลิว ข้ายังกลัวว่าจะช่วยชีวิตนางไม่สำเร็จด้วย!" ชายหนุ่มถามอย่างมีโทสะ

ไม่ต้องการให้ตอบแทน แล้วต้องการอะไรเล่า

ดวงตามจ้องมองสายน้ำไหลเอื่อยในทะเลสาบ ผิวน้ำใสกระจ่าง

ราวกับกระจก มีใบไม้แห้งลอยเหนือผิวน้ำช้าๆ

"พอมองไม่เห็นหน้าเจ้า ข้าอ่านความคิดเจ้าไม่ออก"

"เช่นนั้น...เช่นนั้น..." นางลุกขึ้นยืนตาม จ้องแผ่นหลังเขาเขม็ง แล้วถามตะกุกตะกัก "เช่นนั้นท่านต้องการสิ่งใดเล่า ไม่ให้ตอบแทนบุญคุณ ท่านจะให้ข้าทำอะไร"

ริมฝีปากอิมหนาของชายหนุ่มเม้มเข้าหากัน "เจ้ายังมองไม่ออกอีกหรือ"

มองอะไรไม่ออกหรือ...

นางมองออกแล้วว่าเขาค่อนข้างอารมณ์เสีย ไม่เหมือนอุบาสกผู้อ่อนโยนที่มักินโจ๊กเป็นประจำคนนั้น หากนางมองคนเป็นก็คงมองความคิดของอาจารย์ออกแต่แรกแล้ว ไม่ถูกขัดจนเกือบตายแบบนี้หรอก

"ท่านไม่ต้องการให้ข้าตอบแทน...แต่ต้องการ...ต้องการให้ข้าไปจากที่นี่อย่างนั้นหรือ"

"เจ้าจะไปไหนได้" เขาหันขวับมาประจันหน้ากับนาง "เจ้าตัวคนเดียวไปจากที่นี่แล้วจะไปไหนได้ ไปหาศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้า หรือว่าหาตงหย่าของเจ้า พวกเขาจากเจ้าไปไกลแล้ว" หญิงสาวได้ยินเช่นนั้นก็ชวนเซไปข้างหลังหลายก้าว

ขณะที่เขายืนอยู่กับที่ จ้องหน้านางเขม็งพลาฟุดต่ออย่างเฝ้ามเกรียม

"เจ้าถึงขนาดเกือบตายด้วยน้ำมือศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้าไม่ใช่หรือ แล้วเจ้าจะยังไปไหนได้อีก หรือจะไปหาเขา ให้เขาเล่นงานจนปางตายอีก"

"ยะ...อย่าพูดอีกเลย..." เหตุการณ์ในคืนนั้นเป็นเหมือนฝันร้ายที่นาง

ไม่อยากจะนึกถึง "หะ...เหตุไฉนถึงรู้วันนั้น...ท่านแอบฟังหรือ"

"หากข้าแอบฟังท่าน คงไม่ปล่อยให้เจ้าบาดเจ็บเจียนตาย แล้วนอนหายใจรวนอยู่นอยู่ครึ่งชั่วยามหรือ" สองมือที่ไขว้หลังกำแน่น เป็นสัญญาณว่าโทสะของเขาเริ่มก่อตัว "เจ้าเพ้อไม่หยุดตอนไข้สูง แล้วข้าปะติดปะต่อเอาเองต่างหาก ค็นั้นข้ารู้สึกใจคอไม่ดีตลอดเวลา พอย้อนกลับไปดูก็เห็นแต่ห้องเปล่าๆ ไม่มีใครอยู่ ข้านึกว่าพวกเจ้ากลัวคนแสบหัวจะย้อนกลับมาเลยแอบหนีไป ปรากฏว่าพอเดินออกมา ข้าก็เจอต่างหูตกอยู่แถวป่าไผ่"

ต่างหู?

นางตั้งใจฟังอย่างอกสั่นขวัญแขวน ไม่อยากได้ยินเรื่องในค็นั้นอีก แม้แต่นิดเดียว ทว่าอีกใจก็อยากรู้ว่าเขามาเจอนางได้อย่างไร ฟังมาถึงตรงนี้ก็ยกมือขึ้นลูบตึงหูทั้งสองข้างโดยไม่รู้ตัว ข้างซ้ายยังมีต่างหูเล็กๆ ใส่ง่าย ขณะที่ข้างขวาว่างเปล่า

"ข้าตกใจมาก รีบเข้าไปหาในป่าไผ่ หาอยู่หลายรอบถึงได้เจอเจ้านอนอยู่ข้างโขดหิน" ชายหนุ่มหรีดตา ยากจะบรรยายความตกใจและความเดือดดาลของตนเองในค็นั้นได้

เขาอุตส่าห์หาตัวนางเจออย่างยากเย็น แล้วจะปล่อยให้นางหายไป ต่อหน้าต่อตาเขาตลอดกาลอีกได้อย่างไรกัน!

เขาเดือดดาลอย่างหนัก โชคดีมีประกาศิตติดมือ ไม่เช่นนั้น...ไม่เช่นนั้น ก็ยากจะรับประกันว่าเขาจะทำอะไรลงไปบ้าง

"ที่แท้เป็นเพราะข้าทำต่างหูตก ท่านถึงได้สงสัยว่ามีคนอยู่ในป่าไผ่"
นางพึมพำ

"ไม่ ข้ารู้อยู่แล้วว่าต่างหูเป็นของเจ้า" เขาพูดพลางล้วงต่างหูเล็กๆ
รูปแบบเรียบง่ายออกจากอกเสื้อ

นางมองต่างหูอื่นๆ จวบจนไอร้อนชูขึ้นมาได้ผิวแก้มถึงได้ตระหนักว่า
ตนหน้าแดงชานอย่างควบคุมตัวเองไม่อยู่ เขารู้ว่าต่างหูที่ไม่มีอะไร
สะกดตานั้นเป็นของนางได้อย่างไรกัน

"เจ้าใส่ติดหูตลอดเวลาต้มจืดไก่ไม่ใช่นะหรือ"

"ชะ...ใช่..." เหมียววี่เอนถอยหลังไปอีกก้าวหนึ่ง เหตุใดเขาถึง
สังเกตเห็นได้นะ ความเป็นไปได้นับไม่ถ้วนวิ่งผ่านความคิด แต่นางหา
ข้อที่สมเหตุสมผลไม่เจอ ต่อให้นางใส่ต้มจืดไก่ทุกวัน เขาก็ไม่น่าจะ
สังเกตเห็นได้เลย

"ข้าจะให้เจ้าตอบแทนบุญคุณไปทำไม" เขามองลงมายังให้ข้าลง
ดูเหมือนจะยังไม่รู้ว่าตัวเองแสดงความหงุดหงิดออกมา "ได้พบกันนับเป็น
วาสนา ในเมื่อมีวาสนาต่อกัน ยังต้องหาเหตุผลอะไรอีก"

"บางที...เป็นเพราะท่านไม่มีสิ่งใดขาดแคลน จึงไม่ต้องการให้ข้า
ตอบแทน"

ชายหนุ่มซึ่งตาจ้องคนพูด นิสัยหัวรั้นเช่นนี้ทำให้เขาอยากจะจับไหล่
นางเขย่าแรงๆ นัก คนแบบไหนกันนะที่เลี้ยงดูนางให้กลายเป็นสตรีที่
เอะอะอะไรก็ต้องตอบแทนหมดทุกอย่าง จะไม่ติดค้างคนอื่นบ้างเลย
หรือไร

เขาสมองแล่นปราด เอ่ยบอกโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า "ได้ ข้าขาด
ต้องขาดแน่อยู่แล้ว" จากนั้นก็นั่งมองสายตาคาดหวังของนาง ก่อนจะ
เอ่ยต่อไปชัดๆ ทีละคำ "สิ่งที่ข้าขาดคือสหายที่ไม่กลัวข้า คิดว่าเพราะอะไร"

ระหว่างที่เจ้าพักฟื้น ข้าถึงไม่ไปเยี่ยมเจ้าเลย นั่นก็เพราะเจ้าเอาแต่มองข้าเป็นผู้มีพระคุณอย่างเดียว ไม่ใช่สหายอย่างไรเล่า ในเมื่อไม่ใช่สหายกัน ข้าจะมีข้ออ้างอะไรไปเยี่ยมเจ้าเล่า" เขาพูดด้วยท่าทางเหมือนคิดอย่างนั้นจริงๆ

"สหาย..." นี่...วกกลับมาประเด็นนี้อีกแล้วหรือ "ท่านดูไม่เหมือนคนขาดสหายเลย" ผิดกับนางที่ตั้งแต่เลิกจนโตมีเพียงเหมียวตองหย่า ทว่าเหมียวตองหย่าเป็นเหมือนน้องสาวของนาง เอาเข้าจริงนางก็ไม่มีสหายให้คบหาแม้แต่คนเดียว

"ดูไม่เหมือน แต่ความจริงเป็นเช่นนั้นล่ะ" เขาถอนหายใจเอือก แล้วพูดต่อขณะถือถ้วยเล็กๆ ข้างนั้น "สิบปีมานี้ แม้ข้าจะออกไปข้างนอก ก็แค่ไปกลับระหว่างวัดกับคฤหาสน์เท่านั้น ทุกคนกลัวข้ากันหมด สหายที่เคยมีจึงพากันเอาใจออกหาก จะเอาใจออกหากก็ช่างเถิด ในเมื่อเป็นแค่สหายที่ไปกินไปเที่ยวด้วยกัน ข้าจะใส่ใจไปใย ส่วนที่ไปคฤหาสน์สกุหลหว ไม่ใช่เพื่อไปพบสหาย แต่เป็นการสมาคมกันระหว่างตระกูลคหบดีเท่านั้นเอง"

ฟังดูเหมือนเขาว่าเหว่มากทีเดียว เหมียววี่เฒ่าจ้องมองใบหน้าคมคายด้านข้าง แล้วขยับเข้าไปหาแก้วหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

เหตุใดคนอื่นถึงกลัวเขาได้เล่า เขาทั้งสุภาพอ่อนโยน อย่างมากแค่มีท่าทางหงุดหงิดนานๆ ที่เท่านั้น เหตุใดกระทั่งสหายที่เคยไปกินไปเที่ยวด้วยกันยังไม่กล้าคบหา...ในอดีตเคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างนั้นหรือ

เบื้องหลังคนทุกคนล้วนมีเรื่องน่าปวดใจที่ไม่อยากให้คนอื่นรู้ทั้งนั้น ดูท่าเขาเองก็เช่นกัน ข้าเรื่องนี้ยังรบกวนจิตใจเขามานานถึงสิบปี

"อะ...ข้า..." นางหลุบตาลงต่ำ ก่อนจะเดินเข้าไปหาเขาอีกหลายก้าว "ท่านเคยช่วยข้าไว้ เท่ากับว่าชีวิตนี้ของข้าเป็นของท่านแล้ว ท่านให้ข้าทำอะไร ข้าก็จะทำอย่างนั้น ท่านอยากให้ข้าเป็นสหายรู้ใจ ข้าก็จะพยายาม ขอเพียงแต่ท่านไม่รังเกียจ"

ชายหนุ่มหันกลับมา แค่อ้อมมือออกไปก็สามารถสัมผัสนางได้แล้ว ทว่าเขาไม่ได้ทำเช่นนั้น

เขาแค่อ้อมบางๆ กลบเกลื่อนความร้อนรุ่มภายในใจ "ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็ต้องเชื่อฟังที่ข้าพูด พักพื้นที่หายดีก่อน ไว้หายเมื่อไรค่อยว่ากัน" แม้แต่ตัวเขาเองยังไม่รู้ว่าเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เมื่อครู่ อารมณ์ของเขาผันแปรจากนุ่มนวลเป็นเดือดดาล แล้วเปลี่ยนจากเดือดดาลเป็นนุ่มนวลได้ใหม่โดยไม่ต้องฟังประกาศ

เหมือนวารีเอนพยับหน้าโดยไม่ลังเลอีก เขาพูดอย่างไร นางก็ทำตามนั้น ในเมื่อนางรับปากไว้แล้วก็จะไม่คืนค่าง่ายๆ เป็นอันขาด

สหายหรือ...นอกเหนือจากความกระสับกระส่าย ในซอกลึกของหัวใจยังมีความตื่นตื้นยินดีเล็กๆ เป็นความยินดีที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เช่นเดียวกับชีวิตแบบนี้ที่นางไม่เคยประสบพบพาน...เป็นอิสระจากเหมียวตงหย่า เป็นอิสระจากบุญคุณของอาจารย์ แม้แต่คำเรียกร้องของเขาก็เป็นสิ่งที่นางเคยค้นหา

ตั้งแต่เด็ก เหมียวตงหย่าเหมือนวัตถุเรืองแสงที่ทำให้คนอยากเข้าใกล้ โดยไม่รู้ตัว นางเห็นแล้ววิษยาอย่างยิ่ง แต่เพราะตัวเองมีนิสัยเย็บขริม จึงไม่กล้าคิดฝันเกินไปนัก ไม่มีใครรู้หรอกว่าเวลาเหมียวตงหย่ามีสหายใหม่ นางดีใจ...และอยากมีบ้างเพียงไร

นางอยากมีใครสักคนเข้าใจนาง มีใครสักคนชอบนางได้โดยไม่เกี่ยวกับฝีมือทำครัว มีใครสักคนคอยอยู่เคียงข้างนางเงิบๆ พุดคุยกัน ร้องให้ด้วยกัน หัวเราะด้วยกัน ไม่ต้องให้นางแบกภาระหนักอึ้งเพียงคนเดียวลำพังอีก นางเพิ่งตระหนักวันนี้เองว่าสิ่งที่นางต้องการมาโดยตลอดก็คือ 'สหาย'

ตอนนี้เขานับเป็นสหายคนแรกของนาง แม้นางจะหวาดๆ หวั่นๆ และเคอะเขินอยู่บ้าง แต่ก็ถือเป็นความทรงจำที่แสนล้ำค่าอย่างหนึ่งในชีวิตนี้

"เดินเป็นเพื่อนข้าหน่อย" เขาบอกพลางจ้องหน้านาง

"อืม" เขาว่าอย่างไร นางก็ทำตามนั้น เหมียววี่เดินก้าวออกไปข้างหน้า ลดระยะห่างระหว่างกันให้แคบลง

นางพลันเหลือบไปเห็นต่างหูที่ชายหนุ่มยังถือเอาไว้ พอจะเอื้อมมือไปเอาคืน เขากลับเก็บใส่อกเสื้อหน้าตาเฉย รวากับไม่สังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของนาง

ใบหน้าเนียนร่อนผ่าว นางไม่กล้าเอ่ยปากทวงคืน ได้แต่ก้าวเดินช้าๆ ไปกับเขา

"หากใจเจ้ามีอาจารย์ ก็ควรทำตามคำสั่งเสียของท่าน ปลิดชีพตัวเองเพื่อทดแทนคุณเสีย"

"ไม่! ไม่แน่! ไม่เอา! นางตอบแทนบุญคุณอาจารย์มาสิบกว่าปียังไม่พออีกหรือ เหตุใดถึงต้องเอาชีวิตนางด้วย

"เจ้ากับตงหย่าไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ ยากจะรับประกันว่าเจ้าจะไม่มีใจ

คิดคด ในเมื่อมีบันทึกอาหาร เจ้าก็หมดประโยชน์ แล้วจะเก็บเจ้าไว้
ขวางทางตงหย่าไปทำไมกัน"

ไม่นะ นางไม่เคยมีใจคิดคด หากเลือกได้ นางขอเป็นเพียงหญิง
ธรรมดาๆ ที่ไม่มีฝีมือทำครัวด้วยซ้ำ!

"ตายเสียเถิด!"

"ไม่!" เหมียวอวี่เอนหวีดเสียงร้องพลางพยายามหนีฝ่ามือที่ซัดใส่
แต่พอพลิกตัวเท่านั้นก็กลิ้งตกลงมาจากเตียงทั้งผ้าห่ม

นางค่อยๆ ลืมตาขึ้นหอบหายใจพลางมองรอบตัว "อะ...ที่ไหน..."
ที่นั่นที่ไหน...คฤหาสน์สกุลเนี่ยนี่นา!

หญิงสาวอดหึกแก้มตัวเองไม่ได้

คฤหาสน์สกุลเนี่ยจริงหรือ

นางเห้งื่อออกท่วมตัว นึกว่าคฤหาสน์สกุลเนี่ยเป็นเพียงสิ่งที่โหยหา
ในความฝัน และเวลานี้นางก็ยังฝันอยู่ เมื่อตื่นขึ้นมาเมื่อไร ศิษย์พี่ใหญ่
ยังรอบลิดชีพตน

นางพยายามดึงผ้าห่มออกจากตัวอย่างเชื่องช้าและยากลำบาก
ผลตรงหัวไหล่ยังเจ็บอยู่บ้าง ตอกย้ำความทรงจำว่านางได้เฉียดกราย
ไปหน้าประตูยมโลกมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่นางยินดีที่จะเจ็บตลอดไป เมื่อ
ตื่นขึ้นมาจากความฝันจะได้รู้ว่าคฤหาสน์สกุลเนี่ยเป็นความจริง และ
เนี่ยสิที่มีอยู่จริง ไม่ใช่ภาพฝันหรือภาพลวงตา

ท้องฟ้าด้านนอกเริ่มสว่างรำไร ปกติเวลานี้นางจะต้องเข็นรถ
ออกไปขายโจ๊กแล้ว แต่ตอนนี้...หญิงสาวสลัดศรัทธา แล้วลุกขึ้นเปลี่ยน
เสื้อผ้าเป็นชุดกระโปรงสีน้ำเงินเข้ม

ประตูกุณลักเข้ามาเบาๆ...

"ตื่นแล้วหรือ วันนี้ตื่นเช้าจังนะเจ้าคะ" หลินอันยกอ่างน้ำเข้ามาด้วย
ใบหน้ายิ้มแย้ม

"วันนี้..." เหมือนขาดอะไรไปสักอย่างที่ทำให้ใจนางไม่สงบ รวากับ
ยังอยู่ในฝันร้ายตลอดเวลา "อ๊ะ จริงด้วย เหตุใดวันนี้ถึงไม่ได้ยินเสียง
สวดมนต์เล่า"

"เสียงสวดมนต์? คุณหนูก็คิดเหมือนกันใช่ไหมเจ้าคะว่าเสียง
สวดมนต์ของนายน้อยเจ็ดหนวก" หลินอันแลบลิ้น "แต่นี่เป็นกิจวัตร
ของนายน้อยเจ็ดเจ้าคะ คุณหนูทนเอาหน่อยแล้วกัน"

"ข้าไม่คิดว่าหนวกหุเลยแม้แต่นิดเดียว ถ้าไม่มีเสียงสวดมนต์
ข้าหลับไม่ลงด้วยซ้ำ" เหมียวอวีเอนเซ็ดเหงื่อเย็นๆ ออกจากใบหน้า แล้ว
ยิ้มขึ้น "ไม่ต้องเรียกข้าว่าคุณหนูหรอก ข้าแค่มาอาศัยอยู่ในคฤหาสน์สกุล
เนี่ยชั่วครวร ไม่ใช่ธิดาตระกูลใหญ่จากไหน เรียกข้าว่าอวีเอนก็พอแล้ว"
คฤหาสน์สกุลเนี่ยนี้ กระทั่งสาวใช้ยังหน้าตาางดงาม น่าอิจฉาเสียจริง

"ได้อย่างไรเล่า ท่านเป็นแขกคนสำคัญของนายน้อยเจ็ด เจ้านาย
ทั้งหลายล้วนแต่บอกให้บ่าวรับใช้คุณหนูให้ดี"

"เจ้านายทั้งหลาย?"

"ก็ใช่ะสิเจ้าคะ เจ้านายที่อยู่ในคฤหาสน์สกุลเนี่ยเวลานี้ นอกจาก
นายน้อยสามแล้ว ทุกท่านกำชับกับบ่าวไว้หมด" หลินอันพูดด้วยท่าทาง
ภาคภูมิใจ "นายน้อยเจ็ดยังไม่ต้องพูดถึง ท่านเป็นสหายของนายน้อยเจ็ด
นายน้อยเจ็ดจึงสั่งให้บ่าวคอยดูแลท่านให้มากๆ ไม่ให้แผลที่ไหลท่าน
อีกเสบขึ้นม่ออีก นายน้อยสิบสองเจอบ่าว ก็สั่งให้บ่าวคอยพูดจาให้ท่าน

หัวเราะ ส่วนนายน้อยสีบอกว่าไว้ท่านมีอารมณ์เมื่อไร ให้พาพาท่านไป
เดินเล่นในอุทยานสน"

เหมียววอวีเอนทั้งปิตีทั้งประหลาดใจไปพร้อมกัน "ข้าไม่ได้รู้จัก
พวกเขาอีกซึ่งเสียหน่อย..." คนสกุลเนี่ยประหลาดนัก เหตุใดถึงปฏิบัติ
ต่อนางแตกต่างจากคนอื่นมากมายถึงเพียงนี้

พอนางเปิดประตูห้องออกไปก็เห็นโอรหยางรอรอยู่ข้างนอก

นางผงกศีรษะทักทายเขา "ไม่ทราบว่าคุณนี้นายน้อยเจ็ดคอยาก
เดินหมากหรืออยากนั่งคุย"

ทุกเช้าโอรหยางจะมารอนางอยู่ตรงนี้เป็นอันดับแรก เพื่อบอกว่า
วันนี้ต้องทำอะไรบ้าง

ผู้อารักขาหนุ่มคลีเอ็มเห็นไฟพันพลางประสานมือคำนับ "วันนี้
นายน้อยเจ็ดมีธุระ ผนกวนแม่นางเหมียววอหลังบ่ายนะขอรับ"

"มีธุระ? ได้ ชะ...ข้าเข้าใจแล้ว" หญิงสาวนึกประหลาดใจอยู่คราмок
หนึ่งเดือนที่อยู่ด้วยกันมา เนี่ยซีแทบไม่มีธุระอื่น เขาดำเนินชีวิตอย่างเป็น
กิจวัตรและมีวินัย เข้าอยู่กับนาง ตกบ่ายยามนั่งแปลพระคัมภีร์จากนอก
จงหยวน เขาจะไม่ว่าอะไรหากนางจะนั่งอยู่ในหอเพียนชั้นด้วย น้อยครั้ง
ที่จะมีแขกมาเยือน ส่วนมากมักเป็นสหหายทางธรรมของเขา และเขาก็
ไม่เคยกีดกันนางให้ไปที่อื่น

ดูจากภายนอก เขาปฏิบัติต่อนางเยี่ยงมิตรสหหายอย่างจริงจัง แต่
นางมักจะรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่ไม่ใช่ เขาทำเหมือนต้องการดึงนาง
เข้ามาในชีวิตเขา คอยสอนเรื่องที่นางไม่รู้ ให้นางคุ้นเคยกับโลกภายนอก
ที่ไม่ใช่การทำครัว

"ข้า...ขอออกไปเดินเล่นในอุทยานได้หรือไม่"

"แน่นอนอยู่แล้ว" โอวหยางรู้สึกแปลกๆ ที่มีคนสุขภาพใส่ตนเช่นนี้
เจ้านายในอุทยานรู้สึกนึกสงสัยตรงไปตรงมาของเขาดี พุดจากกันไม่เคย
อ้อมค้อม เขาจึงยิ้มอย่างประดักประเดิด "นายน้อยเจ็ดเองก็ตั้งใจไว้เช่นนั้น
ว่าจะให้หลินอันพาแม่นางเหมียวไปเดินเล่นรอบๆ"

ก่อนเดินออกมา เขาระชิบตรวงริมหูหลินอันเบาๆ "ไปไหนก็ได้
ทั้งนั้น แต่อย่าให้แม่นางเหมียวเข้าใกล้เรือนฉานเป็นอันขาด"

สาวใช้พยักหน้า แล้วถามยิ้มแย้ม "คุณหนูเหมียวอยากไปไหน
เจ้าคะ"

"ระ...โรงครัว ได้หรือไม่"

หลินอันฟังแล้วอยากจะชักสีหน้าแต่ไม่กล้า "คุณหนูเหมียว...ไปมา
หลายครั้งแล้วนะเจ้าคะ..." ป้านี้พ่อครัวเฝ้าเกลียดชังหน้านางแ่แล้ว

"ข้าอยากไปลองดูอีกสักครั้ง" เหมียววี่เ็นพูดอย่างไม่ยอมตัดใจ

สาวใช้นึกสงสัยเล็กน้อย แต่พอดคิดถึงคำสั่งของโอวหยางก็มีแต่ต้อง
พยักหน้า กลั่นใจเดินนำอีกฝ่ายไปยังโรงครัวของอุทยานสกุลเนี่ย

ณ โรงครัวอุทยานสกุลเนี่ย...

"ฮือ..."

คนงานชินเสียแล้วที่จะเคลื่อนไหวทั้งมือและเท้าพร้อมกันเพื่อพุง
เหมียววี่เ็นออกมาอย่างว่องไว

"ไม่เป็นไรใช่ไหม" คนงานถามเบาๆ "จะให้ข้าไปตามหลินอัน
หรือไม่"

หลินอันตัวดี พอพาคนมาส่งที่โรงครัวก็รีบชิงแผ่นหนึ่ไปอย่างรวดเร็ว
ตลอด

"อะ...ข้าไม่เป็นไร..."

"ขอทีเกิดแม่นาง ข้าขอร้องเจ้าได้หรือไม่ว่าอย่าเข้ามาในโรงครัว
อีกเลย ข้าว่าทั้งหม้อเจ้าหุงออกมาแห้งแข็ง ผัดผักก็ผัดออกมากินไม่ได้
ได้โปรดเกิดไว้ชีวิตพวกเราด้วย" พ่อครัวเฝิงไล่ตะเพิดนางออกจากโรงครัว
อย่างไม่ฟังอีร้าคำอื้อริม

ฝนเพิ่งจะโปรยเม็ดลงมา คนงานประจำโรงครัวรีบเอาร่มกระดาด
น้ำมันมากางให้ แล้วบอกเบาๆ

"พ่อครัวเฝิงไม่ได้มีเจตนาร้าย แค่ห่วงอาณาเขตเท่านั้น คุณหนู
ทำอาหารไม่สะอาดก็อย่ามาอีกเลยดีกว่า จะได้ไม่ถูกเขาตำว่าเอา"

เหมียวอวีเอนหมุนตัวเดินออกมาช้าๆ แล้วก้าวไปตามคฤหาสน์
สกุลเนี่ยอันกว้างใหญ่อย่างเจียบเจียบ สาวใช้ที่เดินสวนมาย่อตัวคำนับ
นางก็ไม่สนใจ ยังคงเดินต่อไปเรื่อยๆ

"คุณหนูเหมียวหานายน้อยเจ็ดอยู่หรือเจ้าคะ" สาวใช้คนหนึ่งถามขึ้น
อย่างใจกล้า "นายน้อยเจ็ดอยู่ที่เรือนฉานเจ้าคะ" พุดพลางแอบเหลือบมอง
หญิงสาว มีอยู่ครั้งหนึ่งนางยกขาไปให้ที่เรือนฉาน เห็นนายน้อยเจ็ดกับ
แม่นางเหมียวกำลังสนทนากันอยู่ข้างใน พอเดินเข้าไปใกล้ๆ ถึงได้พบว่า
ส่วนใหญ่ นายน้อยเจ็ดเป็นฝ่ายพูด หญิงสาวเป็นฝ่ายฟัง เวลาที่นายน้อยเจ็ด
ไม่พูดอะไร แม่นางเหมียวก็จะเอาแต่นั่งเจียบๆ อย่างเดียว ไม่เป็นฝ่าย
พูดขึ้นมาก่อน

ประหลาดแท้ สตรีดีๆ ที่ใดจะมาอยู่บ้านคนอื่นนานๆ ซ้ำยังคลุกคลี

กับบุรุษตลอดเวลา โดยเฉพาะเวลานายน้อยเจ็ดพูดด้วย คุณหนูเหมียว
ผู้นี้มักมีท่าทางเคอะเขินเหมือนไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไรดี นายน้อยเจ็ด
ผู้อ่อนโยนมาอยู่กับสตรีเช่นนี้ดูไม่เข้ากันเลยแม้แต่นิดเดียว นางรู้สึกว่
คุณหนูเหมียวเจี๊ยบขี้นเกินไป

นางเคยแอบถามนายน้อยสิบสอง ฝ่ายนั้นเจี๊ยบไปครู่หนึ่งกับอ
ย้มๆ ว่า 'สตรีลัวนเป็นสิ่งล้ำค่าทั้งนั้น เพียงแต่ว่าสตรีบางคนเหมือน
หยกสกุลเหอ* มองแต่ภายนอกไม่รู้ว่เนื้อในสูงค่า'

หยกสกุลเหอคือสิ่งใดนางไม่รู้จัก รู้แต่ว่าในสายตานายน้อยสิบสอง
ไม่มีสตรีคนไหนไม่ดี

"นายน้อยเจ็ดไม่ได้นั่งแปลพระคัมภีร์ แต่กำลังรับแขกอยู่เจ้าคะ"
สาวใช้บอกเบาๆ

"เข้าใจแล้ว ขอใจมาก" เหมียววี่เอินพยักหน้า สองขาก้าวเดิน
ต่อไปเรื่อยๆ ไม่หยุด ใจลอยไปถึงไหนต่อไหน

นางพลันยกมือลูบหน้า กัดริมฝีปากโดยแรง แล้วร้องในคอด้วย
ความเจ็บ ทำเอาสาวใช้คนนั้นตกใจจนวิ่งหนี

"เหตุใดกัน" เหมียววี่เอินพึมพำกับตัวเอง "พอไม่ได้อยู่กับพวกเขา
ข้าก็ทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง" หุ่นข้าวไม่ได้ ทำกับข้าวไม่ได้ แคเห็น
เครื่องปรุงยังอยากอาเจียน

เพราะเหตุใดนะ

"นี่เป็นความถนัดเพียงอย่างเดียวของข้านะ" นางยังเคยคิดว่า

* หยกสกุลเหอ (เหอชื่อปี้) เป็นชื่อหยกที่ได้รับการขนานนามว่างามที่สุดและไม่อาจประเมินค่าได้ ในสมัย
ขุนซิวเปียนเหอแห่งแคว้นอู๋ผู้ซัดค้นพบได้น้าหินหยกสีขาวขุ่นขึ้นถวายเป็นของ ตอนแรกถูกเข้าใจผิดเห็นเป็น
หินธรรมดา จึงถูกลงโทษให้ตัดขาทั้งสองข้าง ภายหลังเมื่อเป็นที่ยอมรับว่าเป็นหยกจริง จึงได้ตั้งชื่อตาม
สายสกุลเหอของเขา

เมื่อวันหนึ่งต้องไปจากคฤหาสน์สกุลเนี่ยแล้วไม่รู้จะไปไหน ก็ตั้งแผนขายใจกับชายข่าวแล้วกัน นางไม่ใช่สตรีแบบบางที่เก็บตัวอยู่แต่ในเรือนจะต้องมีชีวิตต่อไปได้แน่

แต่ตอนนี้เล่า แม้ไม่อยากยอมรับ ความจริงก็ปรากฏให้เห็นหนโทพอเข้าครัวทำกับข้าวที่ไรเป็นต้องคลืนเหียนอย่างห้ามไม่อยู่ ลงมาหลายครั้งก็ยิ่งเหมือนเดิม ทุกครั้งที่หยิบมีด สมอก็เอาแต่นึกถึงความเหี้ยมโหดของศิษย์พี่ใหญ่ จนถึงตอนนี้นางก็ยังหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้!

นางเป็นสตรีที่มีค่าน้อยกว่าบันทึกอาหาร ถึงได้ถูกคนร่วมสำนักทอดทิ้ง?

ไม่เหลืออะไรทั้งนั้น นางยังมีอะไรอีกเล่า นางไม่มีรูปโฉม ไม่มี ความสง่า ร่ำเรียนมาน้อย แม้จะเขียนหนังสือได้แต่ก็แต่งโคลงกลอนไม่ได้ นางแค่เคยจดบันทึกสูตรอาหาร แต่ไม่เคยอ่านตำรับตำราที่ผู้คนชื่นชมกัน

แล้วนางจะคบหาเป็นสหายกับเนี่ยซีได้อย่างไร นางสานต่อบทสนทนาของเขาไม่ได้ ไม่อาจเข้าไปในโลกของเขา สตรีที่ทำอะไรไม่เป็นสักอย่างเช่นนางอยู่ที่นี่ต่อไปจะมีความหมายอะไร

"แม่นางเหมียว?" ร่มกันฝนเอนเข้ามาหานาง

นางเงยหน้าขึ้นมอง เห็นดวงหน้าประดับรอยยิ้มอ่อนโยนอยู่ท่ามกลางสายฝน มีประพิมพีระพายคล้ายเนี่ยซีอยู่หลายส่วน

"ลืมข้าแล้วหรือ ข้าคือเนี่ยมีหยาง"

"คุณ...คุณชายสี..."

"ฝนตกอยู่เหตุใดถึงไม่กางร่ม ระวังจะไม่สบายเอา คนที่จะทรمانคือตัวเจ้าเองนะ" เนี่ยมีหยางมองสีหน้าขมขื่นของนาง แล้วยิ้มน้อยๆ

"เดินไปด้วยกันกับข้าสิ ข้าจะไปส่งเจ้าแถวๆ หอเพียนชั้น"

เนื่องจากไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร นางจึงต้องหลบตาเดินตามเขาไป
เงียบๆ

"ธรรมดาเวลานี้น้องเจ็ดควรอยู่เป็นเพื่อนเจ้าไม่ใช่หรือ"

"คุณชายเนี่ย...เอ่อ...ท่านเจ็ดมีธุระ อีกร้อยรอบกว่นท่านเจ็ดทุกวัน
ข้าก็รู้สึกละอายแก่ใจ"

"ละอายแก่ใจอะไรกันเล่า เจ้าเป็นสหายเจ้าเจ็ดนี่นา..."

"ข้าใช่หรือ" นางพูดด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน "ท่านเจ็ดก็แค่ส่งสารข้า
เท่านั้น ข้ารู้ว่าเขาดีกับข้ามาก ที่สอนข้าเดินหมาก ชวนข้าพูดคุยก็เพื่อ
เบี่ยงเบนความสนใจของข้าเท่านั้น เขารู้ว่าข้ายังหนีจากฝันร้ายไม่พ้น
ดังนั้นจึงเฝ้าข้าเอาไว้ เพราะกลัวว่าข้าจะทำเรื่องโง่ๆ..."

"หือ?" เนียมหยางมีท่าทางสนใจขึ้นมา "เจ้าเองก็รู้ตัวแล้วหรือ"

"จะไม่รู้ตัวได้อย่างไรกันเล่า เขาดีจนไม่รู้จะดีอย่างไร น่ากลัวว่า
ชั่วชีวิตข้าคงไม่ได้พบคนดีเท่าเขาอีกแล้ว"

ฝ่ายตรงข้ามหัวเราะเบาๆ "คนดี? ถึงเจ้าเจ็ดจะถือศีลกินเจ แต่ก็
อยู่ห่างไกลจากคำว่าคนดีไปโข เขาจะดีกับคนก็ต้องดูก่อนว่าอีกฝ่าย
เป็นผู้ใด จนปานนี้เจ้ายังไม่รู้อีกหรือว่าเหตุใดเขาถึงได้ดีกับเจ้านัก"

"เขา...จิตใจดี"

"คนจิตใจดีมีเยอะแยะไป แม่นางเหมียว เจ้าพบเจอผู้คนมาน้อย
ย่อมไม่เท่าทัน แต่ไม่เป็นไร ทุกเรื่องค่อยๆ เรียนรู้กันได้ ความหุนหัน
พลันแล่นของเจ้าเจ็ดก็เช่นกัน"

เหตุใดนางถึงฟังที่เขาพูดไม่รู้เรื่องแม้แต่บัดนี้เลยนะ หรือว่าเนียมซี

ทำไปเพราะมีจุดประสงค์กัน แต่...เขาจะมีจุดประสงค์ใดได้เล่า หากมีจริง
ให้นางตอบแทนก็สิ้นเรื่องแล้ว มิหนำซ้ำนางยังสิ้นไร้มืดดอก ไม่มีของมีค่า
ใดๆ ทั้งสิ้น ขนาดอยากเข้าครัวไปทำอาหารให้สุดฝีมือยังมี...

พอเดินใกล้จะถึงหอเพียนชั้น เนี่ยมีหยางก็พูดขึ้นยิ้มๆ
"แม่นางเหมียวอย่าได้คิดฟุ้งซ่าน การใช้ความสามารถมาตัดสินคุณค่า
ของคนคนหนึ่งนั้นออกจะตื่นเกินเกินไป" เขาส่งยิ้มให้นาง ก่อนจะเดินเลี้ยว
ไปทางกระท่อมหิน

หอเพียนชั้นอยู่ไม่ห่างจากเรือนฉาน นางเดินเข้าไปใกล้อย่าง
ใจลอย ก่อนจะเห็นบ่าวเดินนำบุรุษคนหนึ่งเข้ามา กว่าจะรู้ตัวอีกที นางก็
พบว่าตัวเองป็นขึ้นไปแอบอยู่บนต้นไม้ตามสัญชาตญาณแล้ว

บุรุษคนนั้นนางไม่รู้จัก หน้าตาไม่ละม้ายคล้ายคลึงกับเนี่ยซี น่าจะ
ไม่ใช่พี่น้องของเขา

เช่นนั้น...เป็นสหายของเขาหรือ

"นายน้อยเจ็ด คุณชายฉานมาแล้วขอรับ"

"เจ้าออกไปได้แล้ว" เนี่ยเวินหยาบอกมือโล่บ่าว เหลือแค่ตนกับ
ชายผู้นั้น "ไม่ได้พบกันนานนะ พี่ฉาน" เขาคลี่ยิ้มนุ่มนวล

"นะ...นั่นสิ ไม่ได้พบกันนาน..." ฉานจึงเหยียนยิ้มเกร็งๆ "พวกเรา
ไม่ได้เจอกันสิบปีแล้ว เจ้า...เปลี่ยนไปมากทีเดียวนะ..."

"อย่างนั้นหรือ" ท่าทางเขาเหมือนตั้งใจเมื่อได้ยินดังนั้น "ถึงข้าจะ
ฝึกฝนตนเองได้ไม่เท่าพระ แต่สามารถเปลี่ยนนิสัยมุกตะลุมของตัวองได้
ไม่มากนักน้อย ไม่หุนหันพลันแล่นอีกแล้ว เจ้ามาหาข้ามีธุระอะไรเล่า"

ฉานจึงเหยียนทำหน้าลำบากใจ ก่อนจะก้มหน้าอีกอึก "อะ...ข้ามาหา

เจ้าเพราะมีเรื่องจริงๆ"

เหมียววอวี่เอนที่อยู่บนต้นไม้ก็สงสัยขึ้นมาครมครัน หากเป็นสหาย เหตุใดเนี่ยเหียนหย่าถึงดูไม่ดีใจเลยแม้แต่นิดเดียว จริงอยู่ว่าเขาสุขภาพ อ่อนโยน แต่ก็ห่างเหินและเย็นซารวกับสวมนหน้ากาก

รออยู่สักพัก เนี่ยเหียนหย่าก็ยังไม่มียี่ท่าว่าจะถาม ถานจั่งเหยียน จึงกัดฟันถลกชายเสื้อคลุมคุกเข่าลงกับพื้น

"นั่นเจ้าทำอะไรนะ พี่ถาน"

"ข้ารู้ว่าเจ้ายังโกรธเคืองข้า! โกรธว่าเมื่อสิบปีก่อนข้าไม่ควรทอดทิ้ง เจ้า โกรธว่าหลังจากที่เจ้าช่วยขับไล่ขุนนางที่รังแกห้วนซิงไปได้แล้ว ข้า ไม่ควรปิดประตูใส่เจ้า วันนี้ข้ามาขอร้องเจ้า เจ้าอยากดูถูกเหยียดหยาม ข้าอย่างไรข้าก็ไม่ว่า แต่ขอให้...ช่วยข้าด้วยเถิด!"

"ช่วย? ข้ามีอะไรจะไปช่วยเจ้าได้" เนี่ยเหียนหย่าถามเรียบๆ "ในเมื่อ เราไม่ได้คบหากันแล้ว ข้าข้ายังได้ยินจากปากคนอื่นว่าเจ้ากับห้วนซิง ร่วมแรงร่วมใจกันเปิดร้าน ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองอื่น แล้วข้าจะช่วยเจ้า ได้อย่างไร"

"ช่วยได้สิ ช่วยได้ เจ้าต้องช่วยข้าได้อยู่แล้ว!" ฝ่ายตรงข้ามพูดอย่าง ร้อนรน "ข้ากับห้วนซิงเปิดร้านขายอาหารด้วยกัน แม้จะไม่ร่ำรวย แต่ก็พอ เลี้ยงชีวิตได้ หนึ่งเดือนก่อนผู้มีอิทธิพลในเมืองเกิดถูกใจห้วนซิงเข้า เลย จงใจมาพังร้านข้า ทางการไม่สนใจไยดี เพราะผู้มีอิทธิพลนั้นเป็นลูกชาย ของขุนนางใหญ่ที่เกียจคร้านกลับบ้านเกิด อะ...ข้ารักห้วนซิง ร้านพังยับ ไปแล้ว พวกเราหนีกลับเมืองหนานจิง แต่ได้ยินว่าผู้มีอิทธิพลนั้นยังจะ ตามมาไม่เลิก อะ...พวกเราไม่รู้จักคนใหญ่คนโตที่ไหนเลย...เลยต้อง..."

รู้ทั้งรู้ว่าสถานการณ์ในตอนนีไม่ต่างจากเมื่อสิบปีก่อน แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังต้องมาขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย!

ในอดีต เนี่ยซีผดุงคุณธรรมช่วยหญิงคนรักของเขาเอาไว้ ทำให้ บาดหมางกับขุนนางไม่น้อยและทำให้คนบาดเจ็บมากมาย เขากลับ ตัวเองจะมีปัญหา เลยแอบหนีออกจากเมืองหนานจิงกับห้วนซิง เขาผิด นะใช่ แต่โทษเขาได้หรือ ในเมื่อเขาก็แค่ชาวบ้านตัวเล็กๆ ไม่ได้มีเงิน มีอำนาจอย่างสกุลเนี่ยเสียเมื่อไร

"เจ้าไม่รู้จะไปพึ่งใคร เลยต้องกลับมาขอความช่วยเหลือจากข้า" เนี่ยเวินหย่าพูดต่อให้

ใบหน้าของถานจ้งเหียนซีตึงเครียด "ข้ารู้ว่าเจ้ายังฝังใจเรื่องเมื่อ สิบปีก่อน ข้าผิดเอง ข้าไม่ดีเอง! เจ้าจะช่วยข้าได้หรือไม่...พี่เนี่ย" ความคาดหวังวาบขึ้นในดวงตาคนพูด

สิบปีก่อนเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เหมือนวี่เอนคิดพลางนึกตกใจอยู่เงียบๆ ที่ชายหนุ่มไม่ตกปากว่า จะช่วยเหลือคนแซ่ถานในทันที

แม้ไม่อาจพูดว่านางเข้าใจเนี่ยซี แต่ก็สัมผัสรับรู้ได้เลาๆ ว่าที่เขา พยายามบังคับตัวเองให้สุภาพอ่อนโยน ถือศีลกินเจนั้น ไม่ใช่เพื่อสะสมบุญ แต่เพื่อฝึกฝนตนเองต่างหาก ในเมื่อเขาฝึกฝนตนเองจนสามารถช่วยได้ แม้แต่นางที่เป็นคนนอก เหตุใดถึงไม่ยอมช่วยคนแซ่ถานแล้ว

ทันใดนั้น เสียงเบาๆ พลันดังขึ้นจากกลางพุ่มไม้ นางหันไปมองตาม สัญชาติญาณ

"ว้าย!" หญิงสาวหลุดเสียงร้องออกมาอย่างตื่นตระหนกพลาง

ถอยหนีไปข้างหลัง ยังผลให้เท้าขวาสลีนพรวด ดีที่กอดกิ้งไม้เอาไว้ได้
ทันท่วงที จึงไม่ได้ตกลงไปให้เจ็บตัว

ร่างของเนี่ยเว็นหยาทะยานออกจากเรือนผานอย่างว่องไว พอ
เพ่งตามองตามเสียงก็ต้องชะงัก

"อวีไฉน?!"

"ข้า...มะ...มีงู..." นางบอกหน้าแดงก่ำ รู้อยู่ว่าท่าทางของตนเอง
ในตอนนี้อยู่ตรงไหน แต่ไม่มีอารมณ์จะสนใจแล้ว

เขามองงูตัวเล็กบนกิ่งไม้แหว่งหนึ่ง ก่อนจะเบนสายตากลับมา
"เจ้าอยากให้ข้าทำอะไร จับงูหรือว่าช่วยเจ้า" เขาถามยื้มๆ ใบหน้าที่
ฉาบความอ่อนโยนเอาไว้ดูนุ่มนวลอย่างเห็นได้ชัด

หญิงสาวผะ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาถึงยังยื้มออก

"ชะ...ข้าจะตกลงไปอยู่แล้ว"

เขาเดินเข้ามาได้ทันไม้ แล้วแหงนหน้าบอก "ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงมาสิ
ข้าจะรับเจ้าเอง"

รับ? ชะ...เขาไหวหรือ

ฝ่ามือนางขึ้นไปด้วยเหวี่ยง งูน้อยตัวนั้นจึงนางเขม็ง แม้มันจะ
ไม่ขยับ แต่ก็รับประกันไม่ได้ว่าจะพุ่งเข้ามาตอนไหน

"งูมันกัดคนนะ อวีไฉน เจ้าไม่กระโดดลงมา จะรอให้มันฉกเจ้า
หรือ..." เห็นนางตื่นกลัวลนลาน เขาก็เสริมขึ้นอีกประโยค "หรือเจ้า
กลัวเป็นหนี้บุญคุณข้าเพิ่มแล้วจะใช้คืนลำบาก" ชายหนุ่มทำหน้า
เหมือนจะยื้มแต่ก็ไม่ยื้ม นางเห็นแล้วทั้งโกรธทั้งอาย

"อ๊ะ! มันเลื้อยเข้ามาแล้ว!" เขาร้องบอก

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก รีบหลับตาปี๋กัดฟันแน่น ปลอยมือจากกิ่งไม้
ที่ทอดอยู่โดยไม่ต้องคิด

ยังไม่ทันได้รู้สึกว่าจะตัวเองร่วงตกลงไปก็ถูกเขากอดเอวเอาไว้แล้ว

"จะ...งูเล้า" นางถามเสียงสั่น

"ยังอยู่ข้างบน" เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นข้างหู "ปลอดภัยแล้วละ ข้ารับเจ้า
ไว้อย่างแม่นยำ ไม่เป็นไรแล้ว" ถ้อยคำของเขาช่วยปลอบประโลมให้
หัวใจนางเต้นช้าลง

เมื่อครุ่นนางกลัวแทบตายจริงๆ

เหมือนวอวีเอนกลัวงูเหมือนสตรีทั่วไป เพราะสมัยเด็กๆ เคยถูกงูกัด
มาก่อน เป็นความทรงจำที่นางไม่อยากจะนึกถึง...ท่อนแขนทรงพลังยัง
โอบเอวนางไว้ ปลายเท้าทั้งสองข้างของนางจึงยังลอยอยู่เหนือพื้น

แก้มอุ่นๆ สีผ่านใบหน้านางอย่างแผ่วเบา หญิงสาวตัวแข็งทื่อ!
จับพลันนั้นนางรู้สึกว่าเขาอุ้มนางไว้นานเกินไปแล้ว ร่างของนางแนบชิด
เรือนกายเขา แม้จะมีเนื้อผ้าขวางกั้น แต่ก็ยังรู้สึกว่ามันเหมาะอยู่ดี
อุณหภูมิจากกายเขาที่กำลังอบอุ่นผ่านเสื้อผ้าทำให้ลำคอของนางแห้งผาก
ขึ้นมาทันที เหมือนวอวีเอนจึงเอ่ยถามเขาเบาๆ

"ทะ...ท่านไม่ปล่อยข้าลงหรือ" นางหลับตาปี๋ ไม่กล้ามองเขา
นี่...นางอ่อนไหวเกินไปหรืออย่างไรกันนะ

"ตกลง ข้าปล่อยเจ้าลงก็ได้" น้ำเสียงนุ่มละมุนดุจสายลมฤดูใบไม้ผลิ
ดังเข้ามา หญิงสาวลอบถอนหายใจโล่งอก ระหว่างรอให้ปลายเท้าทั้งสอง
ข้างสัมผัสผืนพื้นก็พลันรู้สึกว่าจะถูกจับแก้มที่หนึ่ง

นางลืมตาโพล่ง พร้อมกับที่ฝ่าเท้าเหยียบลงบนพื้นอย่างมั่นคง

"เป็นอะไรไปหรือ" เขาถามผ่านรอยยิ้มอ่อนโยน "เสียขวัญอย่างนั้นหรือ ข้านึกว่าเจ้าไม่เกรงกลัวอะไรเสียอีก"

เสียงเขาเหมือนปกติทุกอย่าง เมื่อครูนี้นางคิดไปเองหรือ หัวใจเต้นแรงเหมือนรวักลอง ทว่าไม่กล้าเอ่ยปากถาม...ว่าเมื่อครุริมฝีปากเขาประทับลงบนแก้มนางหรือไม่

นางมองใบหน้าไม่รู้สีไหนสีไหนของอีกฝ่าย จะถามออกไปได้อย่างไรเล่า หากนางคิดไปเองจริง เขาอาจนึกว่านางคิดไม่ชอบมาพากลกับเขาก็ได้

"งูตัวนั้นไม่ใช่พิษหรอก ไม่ต้องกลัว" เขาบอก

นางคิดไปเองสินะ เขาจะจูบนางได้อย่างไรกัน

"ตอนเด็กๆ ข้าเคยถูกงูกัด ดังนั้นจะมีพิษหรือไม่ ข้าก็จะกลัวอย่างห้ามตัวเองไม่ได้..."

"แล้วไม่มีใครช่วยเจ้าหรือ"

"ศิษย์พี่ใหญ่มีแค่คนเดียว จะช่วยสองคนพร้อมกันได้อย่างไรเล่า" นางยิ้มขึ้น "ตอนนี้มาคิดดู ข้ากลับดีใจที่ข้าไม่เคยช่วยข้า ข้าเลยไม่ติดค้างบุญคุณเขา"

ชนตาเป็นแพยวของเนี่ยเว่นหย่าหลุบต่ำ ลักพักก็พุดขึ้นด้วยเสียงอ่อนโยน "เช่นนั้น...ต่อไปหากมีงูจะฉกเจ้า ข้าจะช่วยเจ้าทุกครั้ง"

"หา? ชะ...ขอบคุณ" เขาพุดร่ากับว่านางจะถูกงูฉกบ่อยๆ อย่างนั้นทว่า...ทว่าก็สร้างความอบอุ่นขึ้นในใจนางอย่างบอกไม่ถูก

เนี่ยเว่นหย่าอมยิ้มมองนาง ถานจิ้งเหียนที่วิ่งตามออกมาสังเกตการณ์อยู่นาน ถึงค่อยเอ่ยแทรกขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

"พี่เนี่ย ท่านนี่คือ..."

"สหายหญิงคนรู้ใจของข้า" เนี่ยเหินหยางขมวดคิ้ว นึกประหลาดใจที่ตนลืมคนคนนี้ไปเสียสนิท

"เป็นไปได้อย่างไรกัน...มะ...ไม่ใช่ ข้าไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ข้าแค่บอกว่า...บอกว่า..."

"พวกท่านมีเรื่องคุยกัน ชะ...ข้าไปก่อนดีกว่า" เหมียววี่เินเอ่ยขึ้นอย่างกระอักกระอ่วน แม้ไม่ได้แสดงออกตรงๆ นางก็สัมผัสได้ว่าชายแซ่ถานรู้สึกเหลือเชื่อที่นางเป็น 'คนรู้ใจ' ของชายหนุ่ม

นางไม่ควรคุยกับเนี่ยชืออยู่แล้ว! ความสำเหนียกตัวในข้อนี้ใช่ว่านางจะไม่มี

"ไม่ต้องไปๆ" ถานจิ้งเหยียนร้องห้าม "คนที่ควรไปคือข้า พี่เนี่ย ชะ...ข้าไม่กล้าฝืนใจเจ้า เพียงแต่ขอให้เจ้าเห็นแก่มิตรภาพระหว่างเรา ช่วยข้ากับหวั่นชิงด้วย..." พุดพลางมองมาทางเหมียววี่เินเหมือนขอความช่วยเหลือ รวากับคาดหวังให้นางช่วยพุด จากนั้นก็ประสานมือคำนับลาแล้วจากไป

ระหว่างทั้งสองเสียบกันไปลักพัก หญิงสาวไม่กล้าพุดอะไรทั้งสิ้น เนี่ยเหินหยางจึงคลี้อยมบางๆ อีกครั้งขณะเดินกลับเข้าเรือนฉาน พอเห็นว่านางไม่ยอมตามมาก็หันมาถาม "เจ้ามีอะไรต้องทำหรือ"

"เปล่า ไม่มี"

"เช่นนั้นก็เข้ามาอยู่เป็นเพื่อนข้าหน่อยสิ"

เหมียววี่เินพยักหน้า เดินตามเข้าเรือนเงียบๆ

หน้าเรือนฉานมีสวนดอกไม้เล็กๆ แม้นดอกไม้ฉานาพรรณจะ

บานสะพรั่ง แต่ก็มีดอกที่แห้งเหี่ยวโรยราทุกวัน

นางมองเขาเดินเข้าไปในสวนดอกไม้อย่างไม่รีบร้อน แล้วปลิ้น
ทิ้งตัวนั่งยองๆ

หญิงสาวเดินลงปลายเท้าตามไปด้วยความงุนงง พบว่าเขากำลัง
ใช้ปลายนิ้วทั้งสิบค่อยๆ ขุดดิน

ขุดทำไมกันนะ จะปลูกดอกไม้อย่างนั้นหรือ

สักพักชายหนุ่มก็หย่อนดอกไม้ร่วงลงไปบนหลุมดินที่ขุดไว้

เขา...เขาฝังซากดอกไม้อย่างนั้นหรือ

นางยืนอึ้ง ด้วยไม่เคยเห็นเขาทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน หากคนทำเป็น
บุรุษจอมสูงบอบบางยังว่าไปอย่าง นี่เขามีรูปร่างแบบชาวยุทธ์ นั่งฝัง
ซากดอกไม้แบบนี้ดูไม่เข้ากันอย่างสุดโต่ง

ดูเหมือนเขาจะลืมนไปแล้วว่านางอยู่ด้วย เอาแต่ขุดดินเบาๆ พลัง
ขมุกขมิบปากสวดบทแผ่เมตตาให้ไปสู่สุคติ

เหมือนวารีเอนลงเลอยู่สักพักก็ถลกชายกระโปรง นั่งยองๆ ขุดดิน
กับเขาด້วย

ชายหนุ่มหันมามองอย่างประหลาดใจ

นางผีนัยมบางๆ "ข้าอยากช่วยด้วย"

"ข้าไม่ได้กำลังปลูกดอกไม้ นะ"

"ข้ารู้"

"น่าขันหรือไม่"

"อืม นิดหน่อย ข้าไม่เคยเห็นบุรุษฝังซากดอกไม้มาก่อน ตัวข้าเอง
ก็ไม่เคยทำเช่นกัน" นางบอกตามตรง ขณะหลุบตาขุดดินอย่างตั้งใจ

แล้วพลันหัวเราะเมื่อปลายนิ้วตัวเองเปื้อนดินอุ่น พอเหลือบตาขึ้นมา เห็นเขามองมาเจี๊ยบๆ ก็เล่าด้วยเสียงแผ่วเบา

"นิ้วข้ามักจะมันเยิ้มอยู่เสมอ ไม่ว่าล้างอย่างไร พอวันรุ่งขึ้นเข้าครัวทำกับข้าวก็จะเปื้อนคราบมันและติดกลิ่นควาที่คนรังเกียจ ข้าเองก็รังเกียจกลิ่นแบบนี้ แต่จะไม่ทำก็ไม่ได้ ตั้งแต่ให้อาจารย์พาเข้าห้องครัวตอนเด็กๆ ข้าก็เดินบนเส้นทางทำอาหารเรื่อยมา" ความทรงจำในอดีตทำให้หัวใจทั้งเจ็บบั๊วะระบม

นางหย่อนดอกไม้ร่วงแห่งเหี่ยวลงไปในหลุมที่ขุดเอาไว้ พลังเล่าต่อไปว่า "ข้าไม่ชอบทำครัว เพราะต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตกับมือ บางครั้งข้าต้องฆ่าไก่กว่าร้อยตัวในวันเดียวเพื่อฝึกปรี้อ บางครั้งจะทำดินเปิดสักจานก็ต้องฆ่าเปิดตัวหนึ่งด้วยการจับลวกน้ำเดือดทั้งเป็น บางครั้งเพื่อที่จะได้เนื้อหมูดีๆ ต้องใช้ท่อนไม้ฟาดหลังหมูให้มันทรนทรายทมานอยู่นานถึงค่อยเชือด ข้าไม่เข้าใจเลย ไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนบางคนถึงโหดร้ายได้ขนาดนี้เพียงเพื่อให้อาหารมีรสอร่อยขึ้น" นางยิ้มนึ่ๆ ขณะกลบดินใส่หลุม นิ่งเหม่ออยู่สักพักถึงค่อยพูดต่อ

"ตั้งแต่เด็กจนอายุสิบแปด สัตว์ที่ต้องมาตายด้วยมือข้ามีไม่น้อยกว่าพันตัว พออาจารย์จากไป ข้าก็เปลี่ยนมาทำอาหารมังสวิริติโดยไม่สนใจเสียงคำณของศิษย์พี่ใหญ่ แล้วไม่ได้ฆ่าสัตว์อีกเลยนับแต่นั้น" นิ่งไปสักพัก รอยยิ้มของนางก็แปรเปลี่ยนเป็นการให้กำลังใจอย่างขลาดอาย นางมองเขาด้วยสายตาอ่อนโยน พลังบอกเสียงพรว่ำ

"แม้ข้าจะไม่รู้ว่าท่านพบเจออะไรมา แต่ข้าสัมผัสได้ว่านิสัยที่แท้จริงของท่านไม่เหมือนตอนนี้แม้แต่นิดเดียว ท่านฝึกฝนตัวเองและเป็นคนดี

แต่ข้ากลับรู้สึกที่ไม่เข้ากับท่าน นิสัยเดิมของท่านเล็ดร่อนมากเลยหรือ เช่นนั้นก็แล้วละ ข้าอิจฉาด้วยข้าที่มีทางให้ระบายนามณ์ ท่านเติบโตมาเป็นคนมุทะลุ แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นคนดีได้ แสดงว่าในคฤหาสน์สกุลเนี่ยนี้ ทั้งพ่อแม่ท่าน พี่น้องท่านล้วนยอมรับในสิ่งที่ท่านเป็น และนิสัยท่านก็ไม่ได้เลวร้ายเกินไป"

เขาจ้องมองนางตาไม่กะพริบอยู่นาน ริมฝีปากถึงค่อยคลี่ออกเป็นรอยยิ้มนุ่มนวล

"คราวนี้เจ้าพูดจาไม่ตะกุกตะกักแม้แต่บัดเดียวเลยนะ"

"หา? ชะ...ข้า..."

"ข้าเป็นคนเล็ดร่อนจริงๆ ข้านี้กว่าซ่อนตัวตนที่แท้จริงไว้เป็นอย่างดีแล้วเสียอีก แต่เจ้ากลับสังเกตเห็นจนได้" เขาพูดเสียงพรว่ำ

"ชะ...ข้าไม่ได้ตั้งใจ..." แค่นี้ครู่ตอนที่ชายแซ่ถานมาเยี่ยมเยียน เขาแสร้งทำเป็นสุขุมเยือกเย็น แต่นางกลับรู้สึกเหมือนเขาว่าวุ่นกระสับกระส่ายอยู่ในใจ จึงพูดปลอบเท่านั้น นี่นางถือวิสาสะพูดเหมือนสนิทสนมทั้งที่ไม่ได้รู้จักกันดีอย่างนั้นหรือ แต่จริงๆ แล้วนางเองก็ไม่เคยระบายเรื่องในอดีตกับใครมาก่อน เพิ่งมีเขาเป็นคนแรก และน่ากลัวว่าจะเป็นคนเดียวด้วย

"เจ้าไม่กลัวหรือ"

"กลัวอะไรเล่า กลัวว่าท่านอารมณ์ร้อนแล้วบันดาลโทสะขึ้นมาอย่างนั้นหรือ" นางแค้นยิ้ม "ต่อให้บันดาลโทสะอย่างไรก็คงไม่ขัดข้าให้ตายหรือกระมัง"

ดวงตาคมของชายหนุ่มเป็นประกายวาว หัวใจหวิวไหว นางดู

เงียบขีมีดมนเหมือนเก่า แต่เทียบกับเมื่อก่อนแล้วก็ดีขึ้นมาก

ริมฝีปากของนางแดงเรื่อ นัยน์ตาแวววาวนุ่มนวล เครื่องหน้า
หมดจด แม้จะยังคงมีดมนอยู่บ้าง แต่ในเวลานี้กลับทำให้เขาถอนสายตา
ไม่ได้

"ช่วยข้าถือกระถางหน่อไต้หรือไม่ว" เขาพลันถามขึ้นพลางยื่น
กระถางใบเล็กไปให้

เหมียวอวี๋เดินพยักหน้า แล้วเหลือบตาขึ้นมามหาหมายจะถามว่าจะให้
เอากระถางไปวางตรงไหน ก็พลันเห็นเขาชะงักเข้ามาใกล้เสียก่อน
นางผงะ แต่ไม่ได้คิดมาก นึกว่าเขาจะช่วยปิดเศษดินที่ติดอยู่บนตัวออกให้
พอกำลังจะขี้มขอบคุณ ใบหน้าคมคายก็เข้ามาประชิดแล้วใช้จุ่มพิต
ผนี้กริมฝีปากนางเอาไว้

นางเบิกตากว้าง อยากจะผลักเขาออกห่างตามสัญชาตญาณ
แต่ติดที่อุ้มกระถางอยู่ จะปล่อยมือก็ไม่กล้า เรียวปากที่แนบลงมาร้อนผ่าว
ปลายลิ้นอุ่นแทรกเข้ามาในริมฝีปากเผยออ้าของนาง ทำเอานางตกใจ
จนสมองขาวโพลนไปหมด

เขา...จูบนางอย่างนั้นหรือ!

ไฉนถึงได้จูบแล้ว!

นางไม่เคยจูบกับใครมาก่อน ทว่า...ทว่าเรียวปากและปลายลิ้น
ของเขาอุ่นร้อนและนุ่มนวลยิ่งนัก นี่คือน้ำใจหรือไม่ว เขาจูบนาง แสดงว่า...
แสดงว่าชอบนาง ชอบแบบสหายคนหนึ่ง? สมองว่างเปล่าอัดแน่นไปด้วย
เครื่องหมายคำถาม ไม่เคยนี้นา นางไม่เคยประสบพบเจอเหตุการณ์
เช่นนี้มาก่อนในชีวิต

ผ่านไปพักใหญ่ เนี่ยเว็นหาถึงค้อยผละจากกลีบปากแดงเรื่อ
อย่างไม่เต็มใจ แล้วหัวเราะเบาๆ "อวีเอน เจ้าตัวแข็งรากับศพ" จำเป็น
ต้องตกใจถึงเพียงนี้เชียวหรือ

นางมองเขาตาค้าง แล้วเอ่ยตะกุกตะกัก "ตะ...เต้าหู้..."

"หืม?" เขานึกว่านางจะถามว่าเหตุใดถึงจูบนางเสียอีก

"เต้าหู้บ้วยดำ" นางพิมพ์

"เต้าหู้บ้วยดำ? เจ้า...อยากกินหรือ" เขาถามด้วยความฉงน

หญิงสาวส่ายหน้า ตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูกโดยสิ้นเชิง ได้แต่
ถอยหลังสองสามก้าวแล้วหมุนตัววิ่งจากไป โดยลืมวางกระถางลง
เสียสนิท

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625154.html>